

Dạ Thu

VƯỢT QUA SÓNG DỮ

Thông tin về ebook

Vượt Qua Sóng Dữ

Tác giả: Dạ Thu

Thể loại: Kinh Dị

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 31-August-2015

Tổng số 163 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Đêm đã khuya. Dãy rừng cao su vắng ngắt, tĩnh lặng. Ánh đèn đường hắt ra một vệt sáng phía bìa rừng. Còn phía trong thì tối thăm thẳm. Hoàn toàn vắng bóng người.

Bỗng từ phía đường quốc lộ, một bóng người lặng lẽ tiến vào phía rừng cao su. Anh ta đi giữa hai hàng cây, dáng hơi khệnh khạng. Có lẽ đó là một thanh niên đi nhậu về lúc nửa đêm.

Thật ra anh ta không say, cái dáng khệnh khạng đó là do đường đi tối, đất lại nhấp nhô, có lúc anh ta vấp dúi sắp ngã. Nhưng rồi anh ta lại đứng dậy đi tiếp.

Đi gần hết con đường, anh ta thấy phía trước có một phụ nữ đi dạo. Bà ta mặc bộ đồ trắng, tóc buông dài chấm gót. Đúng là một người không bình thường, nửa đêm thế này mà đi tha thân giữa rừng vắng, lại còn xõa tóc như con gái. Chắc là một người thất tình.

Người thanh niên nhìn kỹ bà ta. Càng nhìn anh càng thấy rờn rợn. Dáng bà ta đi rất lạ, nó liêu xiêu như chực ngã trước gió, mà có cơn gió nào đâu. Chỉ có làn gió nhẹ thoảng qua, làm rừng lá thoảng ào xào, vậy mà bà ta chới với như sắp bay theo gió.

Người thanh niên gọi lớn:

– Khuya rồi mà đi đâu vậy chị?

Cái bóng phía trước vẫn tiếp tục đi, như không nghe. Người thanh niên gọi lớn hơn:

– Nhà chị ở đâu vậy, khuya thế này chị đi một mình không sợ sao?

Bóng trắng vẫn không ngoảnh lại. Thật không bình thường chút nào. Anh ta đã gọi lớn như vậy, làm sao mà không nghe. Vậy mà cái bóng vẫn cứ đi bập bênh như bơi trong không khí, giống như một người mộng du vậy.

“Chắc là một người bị bệnh mộng du”. Người thanh niên nghĩ thầm, thế là anh ta bước nhanh về phía cái bóng.

– Chị ơi !

Vừa gọi, anh vừa kéo tay người phụ nữ lại. Nhưng tay anh như chụp vào khoảng không. Người phụ nữ không phải là người thường, mà là một cái bóng, một thể khối hư hư thực thực. Người thanh niên còn đang đứng ngăn người, thì bóng trắng vụt bay về phía gốc cao su phía bìa rừng. Sau đó anh ta nghe vẳng lên tiếng khóc nỉ non. Trong đêm vắng, tiếng khóc đó làm anh ta rợn cả người, và anh chúng tôi giò bỏ chạy.

Anh ta chạy gần đến khu vực của ngôi biệt thự, thì nghe tiếng một người quát lớn:

– Ai đó? Đứng lại !

người đang chạy bỗng dừng lại, miệng lắp bắp:

– Dạ tôi ! Tôi đây ! Tôi là Chiến...

Trong bóng đêm mờ mờ Chiến nhận ra người đứng đối diện với mình, cậu kêu lên:

– Trời ơi ! Ông Thìn, ông làm tôi muốn đứng tim.

Ông Thìn khề khà:

– Thế cậu làm gì mà như ma rượt như thế?

Chiến vẫn chưa hoàn hồn, anh ta ngồi phịch xuống tựa lưng vào gốc cây vừa thở vừa nói:

– Tôi vừa gặp ma.

Ông Thìn đồng tai hỏi:

– Cậu nói gì? Ma hả?

Chiến nó to:

– Phải.

Ông Thìn trợn mắt:

– Ở đâu?

Chiến đưa tay chỉ về phía trước:

– Đằng kia, cuối hàng cây này.

Ông Thìn hơi ngạc nhiên, hỏi lại:

– Con ma nó ra làm sao?

Chiến rùng mình:

– Tôi không nhìn rõ, nhưng lúc nãy mới rẽ vô con đường này, tôi thấy phía trước có một người đàn bà, bà ta mặc bộ đồ trắng, tóc xõa chấm gót chân, ban đầu tôi nghĩ “đang đêm thế này, đàn bà con gái nào mà đi giữa đêm một mình, không sợ ma sao, nếu không ma thì cũng là cướp”.

– Rồi sao nữa?

– Tôi nghĩ hay là bà ta bị mộng du, nên tôi định kéo bà ta lại, nhưng tự nhiên bà ta biến mất, rồi hiện lên ở chỗ khác.

Ông Thìn lẩm bẩm một mình:

– Hồng lẽ bà ta lai linh đến như vậy? Bà thành tinh rồi ư?

Chiến nghe được lời ông Thìn nói, cậu trợn mắt:

– này, ông nói ai thành tinh vậy?

Ông Thìn lắc đầu:

– Ồ, không... không có gì đâu.

Chiến nhăn nhó:

– Ông làm ơn nói rành một chút cho tôi nghe đi.

Ông thờ dài lắc đầu:

– Đã nói không có gì rồi ma. Ở đây làm gì có ma chứ.

Chiến cãi lại:

– Tôi thấy rõ ràng mà. Con ma ấy nhát tôi đấy.

Ông Thìn chột hỏi:

– Ban đêm cậu đến đó làm gì?

Chiến hơi ấp úng:

– Thì...thì tôi đến rũ thằng Sói Đen đi chơi.

Ông Thìn lắc đầu ngó Chiến:

– Cậu có gì đó giấu tôi.

Chiến chối quanh:

– Thật tình mà.

Ông Thìn thở dài, chép miệng:

– Chuyện đó có những chuyện không nên hiểu biết làm gì.

Chiến nắm tay ông Thìn:

– Ông này, tôi nghe người ta kể là Ông Trạch ngày xưa giàu có lắm.

Ông Thìn gật đầu:

– Thế mới có nghịch cảnh ngày hôm nay.

Câu nói của ông Thìn đã gây sự tò mò trong đầu Chiến:

– Nghịch cảnh gì vậy ông?

Ông Thìn thở dài:

– Chuyện dài dòng lắm. Nhưng mà chuyện của người ta, cậu hỏi để làm gì?

– Vì tôi nghĩ chuyện gia đình đó có liên quan tới cái bóng trắng lúc nãy.

Chiến cố hỏi tiếp:

– Nhưng chuyện ấy có liên quan gì đến con ma kia?

Ông Thìn gạt phăng:

– Thôi về nhà ngủ đi.

Chiến dùng dằng:

– Ông thật là khó hiểu. Tự tôi, tôi sẽ đi tìm hiểu.

Ông Thìn lắc đầu nhìn theo cái dáng của Chiến lần khuất trong màn đêm.

Bóng đêm phủ xuống, rừng cao su tối mịt mù. Những hàng cao su thẳng tắp gầy gò, những tàn lá thì xòe rộng, thỉnh thoảng gió Lào xào làm hàng cây lay động.

Chiến dẫn đám bạn đi luồn giữa hàng cao su. Ánh đuốc sáng trưng. Ánh lửa hắt lên vòm lá lung linh như những bóng người.

Chiến đứng lại trước một cây cao su có đánh dấu thập, thận trọng nói:

– Đây ! Tại cái cây này. Tôi đã thấy bóng ma ở cây này.

Mọi người sợ hãi, đứng khựng lại, Sinh lên tiếng:

– Có thật anh thấy con ma ở đây không?

Chiến gật đầu xác nhận:

– Đúng.

Mọi người xì xầm bàn tán:

– Ghê quá !

– Ma tóc dài ư?

Chiến lại nói:

– Nhìn cây có chút xú vầy mà con ma nó trèo lên, đu đưa mà không gãy.

Sinh níu tay Chiến:

– Con ma cái hả anh?

Chiến gật đầu:

– Phải, đó là một người đàn bà, có lẽ bà ta chết oan khuất, nên hồn cứ lẫn quẩn trên trần gian.

Cả đám nhón nhác:

– Rùng rợn quá !

Cô gái có mái tóc vàng ré lên:

– Ôi ! Về thôi ! Hu... hu... em sợ con ma lắm.

Sinh dỗ dành em gái:

– Mỹ à ! Em nín đi. Có anh đây, con ma không dám làm gì em đâu.

Mỹ vẫn mếu máo:

– Không, về thôi anh, kéo nó lại xuất hiện.

Chiến vội bịt miệng Mỹ:

– Này ! Đừng có nói bậy như thế chứ !

Mọi người đảo dác tìm. Hôm nay chủ nhật đám công nhân cạo mủ cao su đã nghỉ việc, khu rừng thêm vắng vẻ. Dãy nhà lớn của ông Cả Trạch vẫn đóng im ỉm.

Mỹ nói to:

– Anh ơi ! Khu nhà đằng kia sao mà hoang vắng quá vậy?

Sinh bảo em:

– Vẫn có người ở đấy chứ.

Cô bé Mỹ vẫn nói tiếp:

– Em sợ lại có mấy công chúa lại ngủ quên trong căn nhà ấy.

Cả nhóm phì cười. Chiến liếc nhìn cô bé:

– Con nhỏ giàu trí tưởng tượng ghê.

Mọi người còn đang cười Mỹ thì bỗng từ xa xa xuất hiện một bóng trắng.

Cái bóng ấy chậm rãi tiến về phía gốc cây. Trong màn đêm dày đặc, chiếc bóng nổi lên như sương khói, mờ mờ ảo ảo, âm u xa vắng. Mỹ rú lên:

– Ma... kìa !

Cả nhóm run lên vì sợ hãi. Nhìn theo hướng của My. Mấy người xúm chòm lại, Chiến rên rỉ:

– Đúng là ma rồi.

Sinh kéo My gọi to:

– Chạy thôi !

Cả đám nhắm mắt nhắm mũi chạy. Tiếng kêu la í ới, làm vang động cả núi rừng. Không một ai dám ngoái đầu nhìn lại. Chạy được một đoạn khá xa, chứng như đã an tâm cả nhóm mới dừng lại mà thở. My phụng phịu:

– Đi chơi với anh Hai chẳng vui gì hết. Gặp toàn là ma không.

Sinh vỗ đầu em gái:

– Thấy ma như vậy mới thú vị chứ.

My lè lưỡi:

– Thôi, em hông dám nhìn ma nữa đâu, ghê lắm.

Vũ, người bạn cùng đi chung nói xen vào:

– Đi như thế này mà dẫn các cô theo có mà hỏng bét.

Chiến đã nghĩ ra cách hay nhất trong đầu. Nhưng chưa tiện nói ra với mọi người. Phải, rồi thì anh cũng sẽ tìm cách phanh phui bí mật của nhà ông Cả Trạch, xem nó có liên quan gì với bóng ma giữa rừng cao su lạnh lẽo này.

Hôm sau, khi trời nhập nhoạng tối, anh đem vài con khô và xì rệu đến nhà ông Thìn.

– Ông Thìn ơi, tối nay làm vài ly cho ấm bụng dễ ngủ.

Ông Thìn có vẻ khoái lắm, bèn bảo cô cháu gái nhóm lửa nướng khô, rồi hai người ngồi ngoài sân khè khà đến khuya.

Thấy ông Thìn có vẻ ngà ngà, Chiến bèn khơi chuyện:

– Ông Thìn à, chuyện ông Trạch là sao vậy ông? Nó liên quan gì tới bóng ma hôm qua vậy?

– À, chú mày vẫn còn tò mò à? Chú mày tới đây để hỏi chuyện đó phải không?

Chiến gãi gãi đầu:

– Ủ thì... gặp ma mà, làm sao không tò mò cho được.

Ông Thìn gật gù:

– Thấy chú mày tò mò quá, thôi để tao kể cho mà nghe.

Ông Thìn bắt đầu kể về gia đình ông Trạch. Câu chuyện như tái hiện lại một thời vang bóng của một gia đình giàu có, tiếng tăm lẫy lừng.

CHƯƠNG 2

Trong phòng ngủ sang trọng, một người đàn ông gầy gò nằm bẹp dí trên giường. Đôi mắt trũng sâu lõm đờ, thân hình gầy đét dưới lớp mền. Toàn thân ông ta gần như bất động, hơi thở yếu ớt khó khăn. Ông ta đang hấp hối bên bờ cái chết.

Bên cạnh giường, hai người con gái ông Trạch, Thảo Linh và Thảo Lan, đang ngồi quỳ dưới đất. Bà Thảo Linh có vẻ nghiêm trang. Nhưng Thảo Lan thì đôi mắt đỏ mọng, có vẻ rất đau đớn trước phút hấp hối của người cha.

Bên cạnh bà Thảo Lan, Thảo Sương cũng ngồi quỳ dưới đất, vẻ mặt buồn rầu. Cô rất yêu quý ông ngoại, bây giờ ông đang hấp hối, có lẽ qua đêm nay, cô sẽ không còn được thấy ông nữa. Nghĩ như vậy, cô thấy vô cùng đau đớn, và nước mắt rơi lã chã.

Ông Trạch đưa mắt nhìn hai người con gái, ánh mắt như ra hiệu. Thảo Lan hiểu ý, vội đứng dậy, cúi xuống sát ông.

– Ba muốn nói gì với chị em con phải không?

Đôi môi ông Trạch hấp tấp:

– Chị .... em ... thương nhau ... đừng bỏ ... nhau.

Thảo Lan gật nhanh đầu:

– Ba yên tâm, con không bao giờ bỏ chị con đâu.

Bà quay qua bà Thảo Linh:

– Chị hứa với ba đi chị, cho ba yên tâm nhắm mắt.

Thảo Linh nghiêm trang:

– Ba đừng lo, con với nó là chị em cơ mà.

Ông Trạch nhìn hai người thật lâu. Đôi mắt đại đờ mờ dần, rồi khép lại.

hai tay ông buông xuôi trên nệm.

Thảo Lan và Thảo Sương gào lên:

– Ba ơi !

– Ông ngoại ơi.

Hai mẹ con gục đầu xuống giường khóc ngất. Vũ Hoàng bước tới vỗ nhẹ vai Thảo Lan:

– Đừng khóc nữa em à, dù gì ba cũng chết rồi, em khóc như vậy ba không yên tâm đi.

Vú Trần cũng khuyên lon:

– Phải đó cô Ba, người ta nói người chết mà thấy con cái khóc lóc, họ sẽ không nở đi, cô để ông đi cho nhẹ nhàng đi cô.

Hai người thay nhau an ủi khá lâu, Thảo Lan mới nguôi ngoai. Bà gạt nước mắt đứng dậy. Đau đớn nhìn cha lần cuối, rồi bình tĩnh cùng mọi người lo tần liệt cha.

Sau đám tang ông Trạch, không khí trong nhà thật buồn thảm. Hai chị em bà Thảo Lan vốn ít hòa thuận, bây giờ cha mất, cả hai chẳng những không gần nhau được, mà còn có khoảng cách xa hơn, nó bắt nguồn từ phía bà Thảo Linh.

Và bà ta không ngờ được rằng mình còn phải gánh chịu một tai họa lớn hơn.

Buổi sáng tinh mơ, sương còn mờ mờ, cảnh vật trong khuôn viên khu biệt thự thật tĩnh lặng, yên ỗn.

Vũ Hoàng đi dạo một mình bên bờ suối, buổi sáng ông thương ra suối hít thở không khí trong lành. Thương ông chỉ đi một mình, vì bà Thảo Lan giờ này vẫn còn đang ngủ say.

Vũ Hoàng đang đi dạo thì thấy Thảo Linh từ phía biệt thự đi về phía mình.

Trên tay bà xách một chiếc giỏ, như sắp đi xa. Ông hơi ngạc nhiên, vì từ đó giờ bà chị vợ này có bao giờ dậy sớm thế đâu.

Thảo Linh đi về phía Vũ Hoàng, cười ra vẻ thân mật:

- Dượng Ba nó đi dạo sớm thế à?
- Vâng, hôm nay chị cũng thức sớm quá. Chị định đi đâu vậy?
- Tôi muốn ra đây để gặp dượng đó.

Vũ Hoàng hơi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy chị?
- Có một chuyện quan trọng, dượng ngồi xuống đó đi.

Vừa nói, bà vừa chỉ tay về phía đá to gần đó. Rồi tự mình cũng ngồi xuống tảng đá kế bên. Vẻ mặt bà có vẻ nghiêm trọng và nham hiểm. Bà hắng giọng:

- Chuyện này nói ra tôi biết dượng không vui, nhưng tôi phải nói, tôi chờ lâu rồi.

Vũ Hoàng rất lạ, vì từ đó giờ tuy ở chung một nhà, nhưng có bao giờ bà chị khó chịu này nói chuyện với ông. Vì vậy ông thấy đâu có chuyện gì mà nói.

Bà Thảo Linh hắng giọng:

- Dượng cũng biết là ba tôi không tán thành cuộc hôn nhân giữa dượng với Thảo Lan, nhưng vì nó thương dượng nên ba tôi phải chiều nó.

Nét mặt Vũ Hoàng buồn hẳn đi, ông gật đầu:

- Tôi biết ba chị chê tôi nghèo, không xứng với Thảo Lan, tôi cũng biết thân phận mình lắm.
- Biết rồi thì tôi không nói nữa, tại dượng mà lúc còn sống, ba tôi lúc nào cũng buồn rầu, so buồn hoài nên ba tôi chết sớm đó.
- Chị nói vậy là không đúng rồi, ba bị bệnh ung thư mà chết, chứ không phải do buồn tôi.
- Nếu không buồn cậu thì ba tôi không bệnh như vậy.

Vũ Hoàng thấy bà chị vợ nói chuyện rất vô lý, nhưng từ khi sống với

Thảo Lan, ông đã quen nhận nhin, nên ông không nói gì.

Bà Thảo Linh nói tiếp:

– Tại dựng mà gia đình tôi mất danh dự, đáng lẽ em tôi phải có chồng giàu sang danh giá, vậy là nó lấy một người trắng tay như dựng. Bây giờ tôi muốn em tôi có người chồng tương xứng với nó.

Ông Vũ Hoàng đứng bật dậy:

– Chị muốn nói cái gì?

– Tôi nói dựng nghe rõ rồi, tôi muốn cậu đừng có sống với em tôi nữa. Cậu hãy đi thật xa, đừng bao giờ trở về, để em tôi có chồng khác xứng với địa vị của nó.

Ông Vũ Hoàng kêu lên:

– Nhưng chúng tôi đã có con rồi, Thảo Sương con gái tôi đâu có gì mà phải chịu cảnh mất cha.

– Nó đã lớn rồi, nó phải biết tự lập, dựng đừng có vịn có đó để sống bám gia đình vợ. Lúc ba tôi còn sống, tôi ráng nhin, bây giờ ba tôi chết rồi, dựng đi ngay đi. Vĩnh viễn đừng bao giờ trở lại tìm Thảo Sương nữa.

Ông Vũ Hoàng suy nghĩ một lúc, rồi nói:

– Tôi muốn nói chuyện với vợ tôi, tôi không thể bỏ đi mà không nói gì, vợ tôi sẽ buồn khổ không biết tôi đi đâu.

Bà Linh cười nham hiểm:

– Dựng muốn gặp nó để xin xỏ chứ gì? Đừng hòng, tôi đã quyết định rồi, dựng không đi cũng không được.

bà đưa chiếc giỏ cho ông Hoàng:

– Trong này có quần áo và tiền bạc tôi cho dựng, dựng đi ngay đi.

Ông Hoàng đứng dưng dăng không muốn nhận, th2i chợt bà Linh phẩy tay một cái. Từ trong mấy bụi cây, có bốn gã thanh niên đi ra. Người nào mặt mày dữ tợn du côn, khiến ông thấy lo sợ.

Bà Linh cười đắc thắng; – Dượng không đi cũng không được đâu.

Bà hất hàm ra hiệu cho mấy gã thanh niên:

– Đưa hắn ra khỏi tỉnh này, đưa nào để hắn trở về, tao sẽ xử đức đó, nhớ chưa?

– Dạ.

Bà quay sang ông Hoàng:

– Với số tiền này, dượng có thể kiếm cái gì đó buôn bán, nếu dượng trở về, hoặc tìm cách liên lạc với Thảo Lan, tôi sẽ cho tụi nó xử cậu. Mà con Sương cũng không được yên ổn, cậu nhớ chưa?

Vũ Hoàng chưa kịp nói gì thì bị mấy thanh niên đẩy đi. Ông biết mình không chống cự nổi, nên đành gạt nước mắt ra đi ra khỏi khu biệt thự tráng lệ. Và biết mình sẽ mãi mãi không trở về đây nữa.

Bà Thảo Linh đứng nhìn theo để kiểm tra. Cho đến lúc họ khuất bóng ngoài đường lớn, bà Thảo Lan mới yên tâm trở về.

Đến trưa, bà nghe tiếng gõ cửa phòng, rồi Thảo Lan thò đầu vào hỏi:

– Chị Linh ! Chị có thấy anh Hoàng đâu không?

Thảo Linh nói tỉnh bơ:

– Tao không biết, chồng mày đi đâu sao lại hỏi tao?

– Sao kỳ quá, từ sáng giờ không ai biết anh đi đâu, bình thường anh đâu có như vậy.

– Vậy thì mày đi tìm thử coi.

Bà Thảo Lan và con gái lo lắng chờ ông Hoàng đến tối mà vẫn không về.

Suốt đêm, hai mẹ con trần trọc không ngủ được. Cứ mong ngóng chờ tới sáng để tìm ông Hoàng.

Nhưng ngày qua ngày, cuộc tìm kiếm càng trở nên vô vọng. Ông hoàng vẫn mất tích một cách khó hiểu.

Bà Thảo Lan ngày đêm trông ngóng, thương nhớ. Cái chết của cha chưa

làm bà bình tĩnh, sự mất tích của chồng khiến bà dần dần rơi vào trạng thái tâm lý mất quân bình.

Bà bây giờ như một thân cây khô héo chứ không phải là một người phụ nữ xinh đẹp, có sức hấp dẫn như ngày trước. Bà thường ngồi hàng giờ trước thềm nhà một cách ngây dại. Đôi lúc lại cười ngất nghẻo một mình và gọi tên ông Hoàng một cách thống thiết.

– Anh Hoàng ơi ! Anh đâu rồi?

Không nghe tiếng trả lời, thế là Thảo Lan lại gào lên, lại khóc kể lể.

Vú Trần rất lo lắng khi thấy Thảo Lan bị tâm thần như vậy. Mỗi lần Thảo Lan lên đến, bà lại an ủi dịu dàng:

– Cô Ba à ! Cô hãy bình tĩnh lại đi.

Thảo Lan ngó vú Trần bằng đôi mắt ngây dại:

– Bà là ai? Có phải bà đã cướp mất chồng tôi không?

Vú Trần phân bua:

– Không, không, tôi là người ở đây mà.

Thảo Lan lại khóc:

– Bà là người ở đây hả? Vậy chồng tôi đâu?

Vú trần lúng túng, chưa biết trả lời ra sao thì Thảo Sương chạy đến:

– Mẹ, con nè mẹ. Để con đưa mẹ ra suối chơi nghe.

Thảo Lan ngược mắt nhìn con bằng cặp mắt xa lạ:

– Mà là ai?

Thảo Sương ôm mẹ mình mà nước mắt chảy dài xuống má:

– Mẹ ơi ! Mẹ hãy bình tĩnh lại đi. Con là Thảo Sương, con của mẹ đây.

Thảo Lan lắc đầu:

– Không, tao muốn tìm Vũ Hoàng chồng của tao thôi mà.

Thảo Sương ôm mặt khóc:

– Trời ơi ! Làm sao bây giờ hả vú? Mẹ cứ thế này hoài, con sợ mẹ chết lắm.

Vú Trần an ủi:

– Thảo Sương này, con nên bình tĩnh, mẹ con bị thần kinh một chút thôi, không chết đâu con.

Thảo Sương ôm chầm lấy vú Trần:

– Nhưng vú ơi ! Con không nỡ để mẹ con như vậy mãi được.

Thảo Linh xuất hiện nơi ngưỡng cửa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn đứa cháu gái gọi mình bằng dì:

– Mà mày còn khóc lóc làm gì, một mình mẹ mày trù ẻo chưa đủ sao? Tối ngày hết mẹ điên tới con khóc, cái nhà này giống nhà mồ quá.

Thảo Sương ôm tay dì khóc ngất:

– Dì ơi ! Dì hãy cứu mẹ con !

Thảo Linh hất tay Thảo Sương ra:

– Cứu à? Cứu bằng cách nào đây? Mẹ mày mang chứng bệnh thất tình, không có loại thuốc nào chữa được cả.

Thảo Sương mím chặt môi, cô đâu ngờ bà dì độc ác đến như vậy. Ông ngoại Thảo Sương trước khi mất đã dặn hai chị em dì đừng bực lẫn nhau, vậy mà lúc nào dì cũng coi mẹ như cái gai trước mặt. Mẹ bệnh như vậy mà dì chẳng hề lo lắng. Cô ghét dì vô cùng.

Thảo Sương gạt nước mắt, cô dìu bà Thảo Lan đứng dậy:

– Mình ra suối chơi đi mẹ.

– Đi ra đó tìm ba con phải không?

– Dạ.

– Ba con chờ mẹ ngoài đó hả?

Thảo Sương không biết nói sao, đành gạt đầu:

– Dạ.

Rồi cô dìu bà Lan đi ra khỏi khu biệt thự. Hai mẹ con bước chậm chạp, không thấy ánh mắt bức bối của bà Thảo Linh nhìn theo. Như nhìn một cái gai trong mắt.

Bà Thảo Linh đi tản bộ dọc theo con suối. Bà có thói quen đi ra ngoài buổi sáng vì suốt ngày chỉ ở trong nhà. Từ sau lúc ông Hoàng đi, tự nhiên bà có ý thích đi dạo ngoài suối vào buổi sáng.

Đang đi, bà chợt nghe có tiếng ngựa chạy phía sau. Con ngựa đó chạy vụt qua bà, làm bà giật mình nhảy qua một bên tránh.

Bà Thảo Linh mím chặt môi vì tức giận, bà hét lên:

– Này ông kia ! Sao vô ý đến như thế?

Người cưỡi ngựa nở nụ cười thật quyến rũ.

– Xin chào bà !

Vừa nói, hắn vừa nhảy từ trên lưng ngựa xuống. Bà Thảo Linh vẫn chưa nguôi cơn giận.

– Ông là ai mà ngang nhiên đến đây và giẫm nát mấy cây hoa tôi vừa trồng.

Hắn tự giới thiệu:

– Tôi tên là Cảnh Hào từ phương xa mới tới đây.

Thảo Linh trừng mắt nhìn hắn vẻ kiêu căng, bà hất mặt nói:

– Điều đó tôi không cần biết, nhưng sao ông dám ngang nhiên vào đây?

Cảnh Hào là người lịch lãm, nho nhã, nên ôn tồn nói:

– Thành thật xin lỗi, vì tôi hơi quá đường đột.

Bà Thảo Linh hơi nhú mày, nhưng vốn là người hay kiêu căng bà nói:

– Xin lỗi à? Ông thật quá đáng.

Cảnh Hào đến bên cạnh bà, đáp:

– Tôi không có quá đáng đâu, vì nghe tin đồn nên tôi mới đến đây.

Thảo Linh ngò hần và bà bắt gặp ánh mắt hần nhìn mình. Ôi, đôi mắt đa tình đầy hấp dẫn, lần đầu tiên bà thấy tim mình rạo rức thật sự. Nhưng vẫn giữ vẻ kiêu căng:

– Tin đồn ư?

– Phải.

– Ông nghe người Ta đồn về vấn đề gì?

Cảnh Hào nói bóng gió – Nghe nói ở sâu trong rừng, cạnh dòng suối nước nóng có một người đàn bà rất xinh đẹp, nên tôi tìm đến nơi này để rõ thực hư.

Bà Thảo Linh tuy có luống tuổi má vẫn còn hồng hào, xinh đẹp. Nghe Cảnh Hào nói thế, má bà ứng hồng, đẩy đưa:

– Vậy rồi ông lại tin hay sao?

Cảnh Hào nghiêng đầu nhìn bà:

– Dĩ nhiên tôi tin rồi. Và thật sự họ không có nói dối.

Bà Thảo Linh bối rối:

– Vậy sao?

Chỉ sau một tháng quen biết, Cảnh Hào đã chiếm lấy lòng người đàn bà kiêu căng này, và họ thân thiết nhau như hai người quen nhau từ lâu lắm rồi ...

Họ tổ chức đám cưới thật là nhanh chóng.

Sau ngày đám cưới, Thảo Linh dẫn chồng đi tham qua khắp khu rừng cao su do cha bà để lại cho hai chị em bà. Hàng trăm công nhân đang cạo mủ. Thảo Linh thở thê với chồng:

– Anh biết không? Cha em còn giấu một thỏi vàng to lắm dưới dòng suối nước nóng này.

Khơi dậy trúng ý đồ của mình, Cảnh Hào vờ ngạc nhiên:

– Có chuyện ấy nữa sao?

Thảo Linh đâu có biết cứ vô tình nói hết cho chồng nghe. Ông Tanóng vội nên hỏi:

– Vậy sao em không đào nó lên để làm vốn?

Bà lắc đầu:

– Biết thì biết vậy thôi, chứ em đâu có biết cha để ở đâu.

Hắn thắc mắc:

– Vậy trước khi cha chết, cha không nói lại cho em biết sao?

Thảo Linh lắc đầu:

– Không có.

– Vậy còn Thảo Lan?

Thảo Linh sáng mắt, bà như sực nhớ:

– À, có thể cha em cho Thảo Lan biết đó.

Cảnh Hào vờ trách:

– Em cũng là con gái mà sao ông ấy lại thiên vị như thế.

Thảo Linh lắc đầu:

– Không đâu. Tại lúc cha chết em không có mặt ở nhà.

Cảnh Hào náo nức trong lòng nhưng không tiện nói ra:

– Nhưng mà bây giờ dì ấy thần kinh không được ổn định như vậy xem ra khó mà tìm ra.

Thảo Linh thở dài:

– Tội nghiệp ! Nó bị chẳng tên bất lương ấy lường gạt nên hóa điên như vậy.

Cảnh Hào cũng chép miệng:

– Thật đáng thương, dì ấy còn trẻ quá.

Bà Thảo Linh ngưng nguẩy:

– Bộ em không trẻ hả?

Cảnh Hào vội ôm lấy bà:

– Em thì tất nhiên là trẻ rồi, và đẹp hơn Thảo Lan nhiều, vì em đâu có bệnh hoạn như dì ấy.

Nghe câu nói ngọt ngào ấy, bà Thảo Linh cười tươi lên. Lần đầu tiên bà nghe một người chúng ta tụng mình, ngọt ngào với mình. Từ xưa giờ, tính bà đánh đá nên không ai dám lại gần. Gặp Cảnh Hào, trái tim cô đơn của bà như được sưởi ấm. Vì vậy mà có hẳn thì bà như quên hết trời đất.

Buổi sáng, mọi người trong gia đình bà Thảo Linh còn đang ngủ, thì bỗng nghe tiếng đập cửa thật mạnh. Rồi một công nhân la lớn:

– Bà Linh ơi ! Cô Sương ơi ! Ngoài suối có người chết, bà chủ Lan chết rồi.

Mọi người bật dậy, túa ra cửa, Thảo Sương lắp bắp:

– Anh nói ... mẹ tôi ... chết hả?

Anh công nhân gật đầu:

– Dạ, chết ngoài suối đo cô.

Mọi người chạy tốc ra phía suối. Từ xa, Thảo Sương đã thấy xác mẹ. Bà nằm chúi xuống giữa dòng suối. Nhưng cổ bị ngạt ra đằng sau. Máu còn loang trong vũng nước quanh đó.

Thảo Sương nhào xuống ôm lấy bà, gào to:

– Mẹ ơi ! mẹ đừng bỏ con !

Nhìn cảnh tượng gào khóc ôm thi thể mẹ của Thảo Sương, mọi người ai cũng cảm thấy thương tâm. Vú Trần phải nặn nỉ hết lời, Thảo Sương mới chịu xa mẹ để người Tatân liệm.

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng bỏ con. Mẹ đi rồi, con sống với ai đây? Mẹ ơi ! Hu ...

Vú Trần an ủi:

– Thảo Sương ơi, con còn có vú đây mà.

Cô lắc đầu:

– Không, mẹ của con. Mẹ ơi ...

Ai nấy đều roi lệ. Hẫng đến bên Thảo Sương khề khà dăm ba câu:

– Thảo Sương ngoan ! Con còn có dì dưỡng đây mà.

Cô vẫn lắc đầu:

– Mẹ ơi ! Đừng đi ... đừng bỏ con ...

Sói đen tức là Tiến Lâm cũng vừa về đến, cậu hót hã:

– Mẹ ! Mẹ ơi ! Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao dì Lan chết?

Vú Trần nén đau trong lòng:

– Có lẽ dì ấy bị trúng gió độc, con ạ.

Tiến Lâm lầm bầm:

– Gió độc ư?

Vú Trần bảo con:

– Dì ấy chết ở cạnh dòng nước nóng.

Tiến Lâm lặp lại:

– Cạnh dòng suối ư?

Thảo Sương bấu chặt lấy Tiến Lâm:

– Anh Lâm ! Mẹ em ...

Tiến Lâm dỗ dành:

– Anh biết rồi ! Thảo Sương nên bình tĩnh lại.

Cô lắc đầu:

– Em không thể mất mẹ được. Anh Lâm, anh cứu mẹ em đi.

Tiến Lâm ôm Thảo Sương vào lòng an ủi:

– Người chết rồi làm sao mà sống lại được. Hãy bình tâm lại đi Thảo Sương.

Cô vẫn lắc đầu:

– Không, mẹ em không thể chết được. Mẹ không thể bỏ em.

Tiến Lâm đỡ cô đứng dậy và dìu cô về nơi dòng suối, chỗ mẹ cô nằm chết, Tiến Lâm hỏi:

– Khi mẹ em mất, Thảo Sương thấy mẹ thế nào?

Cô cố nhớ lại:

– Mẹ nằm ở đây nè, người chúng tôi lại như bị lạnh vậy.

Tiến Lâm thốt lên:

– Nằm chúng tôi ư?

– Vâng.

Anh chợt hỏi:

– Còn cái ông có râu quai nón kia là ai vậy?

Thảo Sương đáp:

– Dượng em ! Dì mới cưới cách đây hơn tuần.

Tiến Lâm thốt lên:

– Mới cưới ư?

– Phải.

Tiếng bà Thảo Linh sắc lạnh vang lên:

– Thảo Sương vào ngay, người Tachuẩn bị an táng mẹ con đó.

Thảo Sương như thất thần, cô hét lên, tiếng hét của cô vang động núi rừng:

– Không, không ai được đem mẹ tôi đi.

Cô mang chạy lại biệt thự, ôm mẹ mà khóc mà than:

– Mẹ ơi ! Mẹ ơi !

Cô gục đầu bên xác mẹ mình. Tiếng kêu của cô nghe não nuột, thống thiết làm sao.

Và từ hôm đó, Thảo Sương như mất trí, cô thờ thần, khóc rồi lại cười, rồi gào lên kêu mẹ. Cô phá phách đồ đạc, cô chạy lung tung. Cuối cùng cô bị hấn, người đàn ông thâm độc xúi giục vợ mình đem nhốt đứa cháu điên dại vào một cái nhà kho tồi tàn, cạnh dòng suối nước nóng. Tiến Lâm đã nhiều lần vào xin nhưng đều bị và Thảo Linh chửi mắng.

– Cậu lá gì mà dám nói với tôi như vậy?

Tiến Lâm ôn tồn nói:

– Dạ cháu chỉ muốn đem Thảo Sương lên tỉnh trị bệnh.

Bà hất hàm:

– Chuyện gia đình tôi, đâu cần cậu phải lo.

Tiến Lâm nhăn nhó:

– Nhưng Thảo Sương cần phải được chăm sóc.

Cảnh Hào bước ra nói khích:

– Hóa ra cậu cho lá chúng tôi không quan tâm đến nó chứ gì?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Dạ không, cháu không có ý nghĩ như thế.

Nhưng mà ...

Hấn quát:

– Không có nhưng nhị gì hết. Chúng tôi là chủ. Còn cậu, cậu là gì mà phải đòi hỏi?

Vú Trần lật đật bước ra:

– Dạ, xin ông bà bớt giận. Tiến Lâm còn quá nhỏ, chưa hiểu được sự đòi.

Lâm à, con vào đây mẹ nhờ chút việc.

trước khi bước đi, Tiến Lâm còn nghe tiếng cười thâm hiểm của hắn.

– Nên biết thân phận mình chứ?

Tiến Lâm bị mẹ lôi vào nhà, cậu cắn nhả:

– Lão Taláo thật.

Vú Trần đánh nhẹ lên vai con:

– Này, con điên rồi sao?

Tiến Lâm bất bình:

– Nhưng sao hai người ấy nỡ để cho Thảo Sương khổ như vậy?

Vú Trần chép miệng:

– Mẹ cũng đâu kém gì con, nhưng phận tôi tớ biết làm sao hơn.

Tiến Lâm nói vớ mẹ:

– Đêm nay con sẽ mang thức ăn nước uống đến cho Thảo Lan.

– Cần thận nghe con.

Tiến Lâm gật đầu:

– Vâng, mẹ đừng lo.

CHƯƠNG 3

Đêm.

Rừng cao su tối mịt bỗng có những đốm lửa bay dật dờ quanh những gốc cao su. Những đốm lửa như bóng ma trôi không biết nương tựa linh hồn vào đâu.

Chúng cứ bay lạc loài, lẩn quẩn quanh rừng cây cao su. Rồi dừng lại ở gốc cây có bóng người đàn bà treo cổ. Chúng xoay quanh cây, rồi biến mất.

Những đốm lửa mất đi. Rừng cao su tối mịt trở lại. Nhưng liền đó bóng người phụ nữ lại hiện lên.

Chiến núp trong lùm cây rình. Anh lúu cả lưỡi khi thấy người phụ nữ đi như bơi giữa con đường tối mịt. Bà Thảo Lan đi chậm rãi, toàn thân trắng toát. Rồi bà Thảo Lan đứng lại dưới gốc cây cao su, than khóc tí tê.

Chiến không nghe được bà Thảo Lan nói gì, nhưng âm thanh rất nỉ non ai oán.

Đứng khóc một hồi, sau đó bà Thảo Lan đi chậm rãi về phía bờ suối. Khi bà Thảo Lan đi ngang Chiến, anh kinh hoàng nhận ra đó là bà Thảo Lan. Người đã chết cách đây một tháng, Anh không hay mình đã Tiến Lâm lên.

... Đám công nhân đang ngủ bỗng nghe ti kêu la inh ỏi:

– Ma lửa, ma ...

Ai nấy đều giật mình tỉnh giấc chạy ra xem. Họ đều hốt hoảng:

– Ma trôi xuất hiện rồi.

Có người lại nói:

– Bà Thảo Lan hiện hồn về đó.

– Ôi trời ! Ghê quá. Bà ấy linh thiêng thật.

Mọi người bàn tán:

– Có lẽ tiếng gào thét, tiếng kêu của Thảo Sương, gọi linh hồn bà ấy trở lại chăng?

– Đúng rồi, bà ấy chứ không ai.

– nhưng mà tại sao bà Thảo Linh lại nỡ nhốt cháu mình vào đó, Thảo Sương là cô gái yếu đuối làm sao mà sống nổi?

Có người chép miệng:

– Có lẽ giờ này cô ấy chết khiếp vì sợ hãi cũng nên.

– Họ thật là độc ác.

Mọi người bàn luận xôn xao:

– Bà linh thiêng như vậy sao không về mà báo ứng họ.

– Không đâu. Lúc còn sống bà ấy rất hiền hậu, đâu có hại ai.

– Ờ, bà nói cũng phải.

Ngoài nhà củi ánh đuốc vẫn cháy chập chờn, lúc mất lúc hiện, tiếng rên Tiễn Lâm làm não nuột lòng người, không ai dám ló đầu ra.

Tên bảo vệ sáng ra vội vã vào ngôi biệt thự ấy để báo cáo. Cảnh Hào nghe xong liền quát:

– Mà nói cái gì?

– Dạ đêm hôm qua có ma ạ.

Hắn trợn mắt:

– Có ma ư?

– Vâng, ma lửa ạ.

Hắn lặp lại:

– Ma lửa à?

– Vâng, lửa cháy quanh nhà kho, lúc tắt lúc hiện, còn tiếng rên, tiếng khóc, mới ghê làm sao.

Hắn nhú mày:

– Tại sao ma lại xuất hiện giờ này?

Tên bảo vệ ấp úng:

– Dạ, tôi không biết, nhưng ...

Hắn quát:

– Nhưng ... làm sao?

Tên bảo vệ nói:

– Dạ mấy người công nhân gần đó họ bàn tán dữ lắm.

Hắn ngạc nhiên:

– Họ bàn tán ra sao?

– Dạ, họ bảo Thảo Lan chết oan quá nên đã thành tinh.

Hắn nạt lớn:

– Nói nhảm !

Tên bảo vệ líu ríu:

– Dạ, người ta còn nói ...

– Nói sao?

– Dạ, ông bà nhốt cô Thảo Sương như vậy không phải đạo, nên bà Thảo Lan về báo ứng.

– Mày nói sao? Thảo Lan thành tinh à?

Tên bảo vệ gật đầu:

– Vâng.

Bà Thảo Linh run lên vì sợ:

– Có thật vậy không anh?

Cảnh Hào gạt ngang:

– Tin làm gì cái chuyện vớ vẩn ấy.

Tên bảo vệ vẫn một mực nói:

– Nếu không tin tối nay ông ra đó mà xem.

Bà Thảo Linh sà xuống cạnh chồng:

– Anh này, xem ra chuyện này không ổn đâu.

Hắn gắt với bà:

– Im đi, biết gì mà nói !

Bà Thảo Linh thấy chồng đột ngột thay đổi thái độ, lo lắng trong lòng nhưng vẫn không dám nói ra.

Bà đành bước vào trong, ông Cảnh Hào nói nhỏ gì đó với tên bảo vệ. Hắn gật đầu lia lịa:

– Vâng ...

– ...

– Vâng ...

Hắn lui ra, Cảnh Hào rít một hơi thuốc từ từ nhả khói suy nghĩ điều gì đó lung lăm. Hắn chợt mỉm cười một mình. Hắn cao giọng gọi.

Từ bên ngoài bà Trần chạy vào:

– Thưa ông, tôi đây !

Hắn nghiêm giọng hỏi:

– Thằng sói đen đâu?

Bà Trần ấp úng:

– Dạ, nó ... nó ...

Hắn nạt lớn:

– Nó đâu?

Bà Trần đành nói:

– Nó đi chơi với mấy đứa trong xóm.

Hắn cau có:

– Tôi cấm tất cả mọi người trong nhà này không ai được phép đến chỗ Thảo Sương.

Bà Trần mấp máy miệng:

– Nhưng mà tôi ...

Ông nạt lớn:

– Không đến là không được đến chứ nhưng nhị cái gì?

Bà Trần ngần ngại:

– Dạ làm như vậy, tôi e cô ấy sẽ chết mất.

Hắn cười khẩy:

– Chết ư? Làm sao chết được.

Bà Trần phân bua:

– Không chết vì đói thì cũng chết vì lạnh và sợ hãi.

– Hừm ! Vậy bà có muốn vào đó với nó không?

Bà Trần hoảng hốt:

– Dạ không đâu.

– Vậy thì cố mà im cái miệng lại giùm.

Bà Trần riu riu:

– Vâng.

Ông lại nhắc:

– Nhớ đừng để tôi bắt gặp bà và thằng sói đen ấy bén mảng đến chỗ con

Thảo Sương, nếu cãi lời thì đừng có trách ôi độc ác.

Bà gật đầu lia lịa:

– Vâng ... vâng.

Hắn khoát tay:

– Thôi đi ra đi !

Bà Trần bước về phòng mình, giật mình lại thấy Tiến Lâm ngồi lù lù một đống:

– Trời ! Con làm gì mà ử dột vậy Lâm?

Tiến Lâm nhìn mẹ với đôi mắt u buồn:

– Mẹ, ông ấy nói gì với mẹ?

Kéo con vào trong lòng, bà thì thầm:

– Này ! Ông ta cấm hai mẹ con mình đến gần Thảo Sương.

Tiến Lâm phì cười:

– Một con người quá độc anh chàng, hiểm thêm. Hắn hành hạ Thảo Sương như vậy để làm gì?

Vú Trần thở dài:

– Chung quy cũng tại bà Thảo Linh quá nhu nhược, hắn mới bước vào nhà này chưa đầy hai tháng có biết bao nhiêu sự cố đã xảy ra. Gia đình người Tatan nát.

Tiến Lâm lộ vẻ tức giận, anh Tanói với mẹ:

– Con thấy cái chết của dì Thảo Lan có gì đó bí ẩn.

Vú Trần gật gù:

– Phải bà ấy đang khỏe mạnh, đâu có biểu hiện gì là bệnh đâu. Vậy mà chết ngon lành.

Tiến Lâm ra chiều suy nghĩ:

– Con nhất định tìm ra nguyên nhân.

Vú Trần thở dài:

– Nhưng con phải cẩn thận hấn Thảo Lan. Hấn có tai mắt rất nhiều.

Tiến Lâm gật gù:

– Mẹ hãy an tâm. Chợt bà Trần lại nói:

– Nay, vậy còn chuyện học hành của con thì sao?

Tiến Lâm chợt buồn:

– Có lẽ con sẽ xin nghỉ phép một tháng. Mẹ à !

Vú Trần tròn mắt nhìn con:

– Nghĩ chi mà nhiều vậy con? Chuyện học hành ...

Tiến Lâm hiểu ý mẹ nên nói:

– Con không an tâm để Thảo Sương ở lại. Con sợ hấn sẽ hại cô ấy đến chết.

Bà Trần thở dài:

– Con đừng xem thường ông ta. Hấn là kẻ không có nhân tính.

Tiến Lâm trấn an mẹ mình:

– Con đã lớn, mẹ yên tâm về con. Con sẽ có cách mà.

Chợt bà lại hỏi:

– Chuyện ma đêm hôm qua là thế nào?

Tiến Lâm cười cười:

– Có lẽ vì thấy Thảo Sương quá khổ nên bà mẹ về cảnh cáo ông ta thôi.

– Nếu bà ấy linh như thế thì nên báo mộng cho mình biết tại sao mình chết chứ.

Tiến Lâm phỉ cười:

– Từ từ mà mẹ. Nhưng mẹ thấy ông bà ấy thế nào?

Vú Trần nhận xét:

– Hấn thì không có gì. Còn bà Thảo Linh thì hơi chao đảo một chút.

Tiến Lâm lo lắng nói:

– Chẳng hiểu sao bà Thảo Linh lại nghe lời và sợ ông ấy đến như vậy. Hấn ta có bùa ư?

Bà Trần khuyên con:

– Hấn ta rất độc ác. Con nên cẩn thận đấy.

Tiến Lâm gật đầu:

– Mẹ ywn6 tâm đi.

– Đêm con cũng đừng đến chỗ Thảo Sương làm gì.

– Vâng, mẹ đi nghỉ đi. Con đến nhà các bạn chơi.

...

Các bạn của Tiến Lâm đều reo lên:

– Sói đen !

– Tiến Lâm !

Tiến Lâm cười với mọi người, và anh lên tiếng:

– Xin chào các bạn !

Chiến vỗ vai bạn:

– Tụi này chờ bạn lâu lắm rồi đó.

Sói đen như có ý tìm. Sinh hiệu ý bạn nên nói:

Mỹ không đến đâu.

Chiến nói với Sói đen:

– Mỹ còn nhỏ lắm, và lại là con gái nữa. Theo tụi mình không tiện tí nào cả.

Sinh vội vàng hỏi Tiến Lâm:

– Này, đêm hồi hôm cậu ở đâu?

Tiến Lâm ngạc nhiên hỏi lại:

– Ở nhà có gì không?

Sinh lại hỏi:

– Đêm hồi hôm có sự cố bộ cậu không hay sao?

Tiến Lâm gật đầu:

– Ma trời xuất hiện phải không?

Chiến nuôi tiếc:

– Đêm hồi hôm tôi ngủ quên nên chẳng hay biết gì cả.

Sinh thắc mắc:

– Anh có thấy ma hay không?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Làm sao mà thấy được. Tối đến đánh một giấc đến sáng. Sáng dậy có nghe mẹ mình kể lại.

Chiến chép miệng:

– Tại sao mấy lúc gần đây ma lại xuất hiện ở khu vực ngôi biệt thự.

Sinh nói với Sói đen:

– Anh Tiến Lâm này ! Anh ở đó đêm, anh có thấy ma không?

Sói đen đành gật đầu:

– Có chứ. Đêm đêm hay có tiếng rên và tiếng khóc kể lẽ nghe ghê lắm.

Chiến giành nói:

– Đó, thấy chưa. Hôm nọ tôi đến đó tìm anh mới vừa đến cái cây to dẫn vào cổng thì con ma xuất hiện đu đưa, đu đưa trên cành cây, mặt đồ trắng và tóc xõa dài xuống tận đất luôn.

Mấy người nghe rùng mình. Còn Tiến Lâm thì nói:

- Phải, đạo này ma xuất hiện ở khu vực ấy liên tục.
- Anh ơi ! Có phải bà Thảo Lan về báo mộng không?

Tiến Lâm nhìn Sinh như thông cảm, đáp:

- Có lẽ là vậy. Dì ấy chết một cách oan ức. Và ...

Sinh cắt lời:

- Có phải anh muốn nói về cô Thảo Sương?

Tiến Lâm gật đầu:

- Đúng vậy, Cảnh Hào quá tàn nhẫn đối với cô ấy. Ta lo sợ có ngày cô ấy sẽ chết trong tay hắn ta.

Chiến cũng tức giận:

- Nhưng mà tại sao bà Thảo Linh lại có thể làm ngo khi đứa cháu gái của mình bị hành hạ như vậy?

Tiến Lâm thở dài:

- Điều đáng nói là ở chỗ đó. Bà ấy quá nhu nhược.

Sinh vỗ vai bạn:

- Anh hãy tìm cách cứu cô ấy ra. Tiến Lâm rầu rĩ:
- Cứu ư? Nhưng mà cứu bằng cách nào?

Sinh xua tay:

- Hồng lẽ anh chẳng có cách nào sao?

Tiến Lâm lắc đầu:

- Cách thì có, nhưng mà làm sao mà qua mặt được mấy tên bảo vệ đẳng đẳng sát khí ấy !

Chiến nóng vội:

- Hay tụi mình khử luôn mấy tên ấy luôn.

Tiến Lâm cản ngăn:

– Đừng, đừng gây tội ác. Họ nào có tội gì đâu, cũng chỉ vì cuộc sống thôi mà.

Sinh nảy ra ý kiến:

– Mà này, tại sao có ma như vậy tại nó vẫn không sợ chứ?

Chiến không tin nên nói:

– Không đâu, tị nó cũng chết khiếp đó chứ. Lúc ma xuất hiện có lẽ tại nó cũng đã chuồn mất rồi.

– Thảo Sương khóc than thê thiết giữa đêm khuya, khiến cảnh vật xung quanh cũng buồn theo cô. Ai thấy cảnh đau lòng này mà không thương tâm.

Tiến Lâm đã đến, nhưng anh chưa dám ra mặt. Những ánh lửa bập bùng cháy lên. Mọi người lại nhón nhác. Máy tên bảo vệ cũng chạy biến đâu mất. Lựa thời cơ ấy, Tiến Lâm bước đến gần nhà kho, anh nghe thật rõ tiếng của Thảo Sương gào lên:

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng bỏ con. Mẹ về rước con theo với !

Tiến Lâm bước lại gần song cửa gọi nhỏ:

– Thảo Sương !

Nghe tiếng gọi thân quen, ngỡ mẹ, cô mừng rỡ, mắt sáng lên gọi to:

– Mẹ, mẹ về với con đó hả? Mẹ ơi ! Mẹ rước con đi với nghe.

Tiến Lâm nghe đau nhói ở tim mình, anh thốn thức:

– Thảo Sương, anh đây mà. Tiến Lâm đây !

Thảo Sương ngỡ ngác:

– Tiến Lâm ư? Mà Tiến Lâm là ai?

Cô chúng tôi rúm mình lại, giật mình hốt hoảng:

– Không, không ... đừng đánh tôi, đừng đánh tôi.

Tiến Lâm gọi cô:

– Thảo Sương ! Anh đây mà. Sói đen đây Cô sáng mắt:

– Anh là Sói đen hả?

– Ủ, Sói đen đây.

Thảo Sương đưa bàn tay ra ngoài.

– Sói đen !

Tiến Lâm nắm bàn tay cô:

– Thảo Sương, cô hãy cố gắng, tôi sẽ giúp cô.

Thảo Sương chột hỏi:

– Anh có đưa mẹ em đến đây không?

Tiến Lâm cúi đầu:

– Không có.

Thảo Sương lại khóc:

– Sao mẹ em không tới?

Tiến Lâm dỗ dành:

– Đây thức ăn, em cầm lấy và ăn đi.

Thảo Sương hờ hững nhìn gói thức ăn. Cô gào lên:

– Tôi gặp mẹ tôi ! Mẹ tôi đâu?

Tiến Lâm không thể ở lại đây luôn được nên bảo:

– Em cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Thảo Sương chúng tôi rúm người lại, sợ hãi:

– Ở đây em sợ lắm.

Tiến Lâm thấy tim mình nhói đau. Cảm thấy hận lão già Cảnh Hào nhiều hơn. Và cả bà Thảo Linh nữa.

Ánh lửa ma trời vẫn nhảy múa xung quanh khu nhà kho. Nhìn ra Thảo Sương càng sợ hãi hơn nữa. Vừa đói, vừa lạnh, vừa sợ ma làm cho Thảo Sương gầy guộc hẳn đi. Tiến Lâm ứa nước mắt khi quay lưng trở ra bỏ lại sau lưng người con gái yếu đuối, giữa rừng sâu hoang lạnh ...

Điệp Ngân bấu môi trước những lời bào chữa của Cảnh Hào.

– Em chẳng thêm tin đâu.

Cảnh Hào năn nỉ:

– Thật mà, mấy hôm nay anh rất bận.

Điệp Ngân chu môi:

– Công việc của anh quan trọng hơn cả em nữa sao?

Cảnh Hào choàng tay lên vai cô gái lai Thái xinh đẹp:

– Đừng mà em. Chỉ vì anh đang lo cho hạnh phúc của tụi mình sau này mà thôi.

Cô đồng đánh:

– Phải như vậy không?

Hắn ôm cô vào lòng:

– Anh đâu có dối gạt em làm gì. Nhưng có điều ...

Điệp Ngân sửa lại tư thế ngồi, cô xỉ lên mũi hắn:

– Có điều làm sao? Tại sao anh lại ngập ngừng?

Cảnh Hào nhướn mày nhìn cô:

– Thôi vàng to tát nằm dưới con suối nước nóng ấy không xác định được vị trí.

Điệp Ngân nóng nảy:

– Tin ấy có thật không? Hay chỉ là một cái tin đồn nhảm.

Cảnh Hào lắc đầu:

– Không đâu. Ông Cả Trạch là người giàu nhất khu vực ấy. Ông ta có cả

khu rừng trồng toàn là cây cao su đang cạo mủ.

Diệp Ngân nũng nịu:

– Và có cả bà Thảo Linh xinh đẹp làm mất cả hồn anh phía không?

Cảnh Hào lắc đầu:

– Em đừng nghĩ vậy, oan cho anh mà.

– Vậy chứ sao lâu nay anh không về với em. Để em chờ muốn dài cổ luôn.

Hắn phì cười:

– Thì anh đã về với em rồi nè.

– Có phải bà ấy giữ chân anh lại không cho đi không?

Cảnh Hào lắc đầu:

– Làm sao bà ấy dám ngăn cản anh. Nhưng có điều này, mấy hôm nay tự nhiên ma xuất hiện nhiều lắm.

Hỏi nhòm người lên, Diệp Ngân tròn mắt:

– Có ma ư?

Hắn gật đầu:

– Có lẽ Thảo Lan hiện về.

Cô ta thảng thốt:

– Hà? Thảo Lan nào vậy?

– Thì cô em của bà Thảo Linh đó.

Diệp Ngân nhăn mặt:

– Nhưng tại sao bà ấy chết?

Cảnh Hào lắc đầu:

– Anh làm sao mà biết được?

Diệp Ngân nhận xét:

– Vậy là cái chết bà ta không minh bạch rồi.

Hắn nhìn vào mắt người yêu:

– Sao em biết?

Diệp Ngân mím môi:

– Người chết oan khuất, hồn họ khó siêu thoát nên vất vương đầu đó mà thôi.

Hắn hoảng hốt:

– Có thật vậy không?

Diệp Ngân đáp:

– Thật chứ. Đó là do cha em ngày xưa kể lại. Hắn thì thâm một mình:

– Có lẽ vậy. Nên mấy hôm nay đêm nào cũng có ma xuất hiện quanh khu vực ấy.

Diệp Ngân nghi ngờ:

– Anh nói gì vậy? Anh thấy ma rõ như vậy à?

– Ồ không. Anh chỉ nghe bọn công nhân kể lại mà thôi.

Vì tính hiếu kỳ, Diệp Ngân bá cổ Cảnh Hào vò vĩnh:

– Chuyến này anh cho em cùng đi qua bên đó với.

Cảnh Hào chối từ:

– Làm sao được ! Không tiện đâu em.

– Sao lại không tiện chứ?

Hắn nhăn nhó:

– Bà Thảo Linh sẽ nghi ngờ mất.

Diệp Ngân xỉ lên trán ông:

– Anh ngốc lắm !

– Sao lại mắng anh là ngốc.

Diệp Ngân cười tủm tỉm:

– Ngốc chứ còn gì.

– Em nói cho anh nghe thử xem.

Diệp Ngân tươi tắn nói:

– Thì anh cứ bảo với bà ta, em là đứa em gái của anh. Vậy là ổn rồi.

Cảnh Hào do dự:

– Như vậy liệu có ổn không? Nếu lộ ra thì mất công toi hết đó.

Diệp Ngân vẫn giữ ý mình nên nói:

– Nhất định em sẽ giữ bí mật.

Trước những lời năn nỉ i ôi của Diệp Ngân, khiến hấn phải xiêu lòng.

– Được rồi, vậy em chuẩn bị đi.

Diệp Ngân vội vào phòng thu xếp hành lý. Viễn cảnh được sống với người tình làm cô rất vui. Vừa xếp hành lý cô vừa hát véo von.

Cảnh Hào đang ngồi trước thềm uống cà phê với Diệp Ngân, thì thấy tên bảo vệ lôi vú Trần đi vào, hấn nói như ra lệnh:

– Đưa con mụ ấy lại đây.

Tên bảo vệ đẩy mạnh vú Trần tới trước mặt Cảnh Hào, giọng khúm khúm:

– Dạ, em bắt quả tang bà đem cơm cho con Sương đó anh Hai.

Cảnh Hào trừng mắt nhìn vú Trần:

– Mẹ kia ! Bà biết tội của mình chưa?

Vú Trần chấp tay lạy hấn:

– Tôi van ông hãy tha cho cô Thảo Sương đi ! Cô ấy vô tội mà.

mặc cho bà van xin, hấn cứ quất roi lên người bà.

– Van xin này ! Xin này !

Bà Trần oằn oại trong cơn đau. Hấn đánh đập một cách tàn nhẫn. Bà không cảm thấy đau cho mình mà bà chỉ thấy xót xa cho Thảo Sương ở trong kho, cô ngày một gầy còm, ốm yếu, giọng bà yếu ớt:

– Xin tha cho cô ấy !

Những lần roi như mưa trút xuống người vù Trần. Điệp Ngân đứng ra ngăn:

– Thôi được rồi. Anh đánh một hồi nữa sẽ gây ra án mạng đó.

Hấn lầm bầm:

– Tôi tớ chết thì đã sao?

Điệp Ngân lắc đầu phản đối:

– Anh không được lạm quyền như vậy. Dù sao bà ta cũng là vú nuôi trong nhà này.

Hấn lắc đầu:

– Điệp Ngân ! Em là người ngoài không nên xen vào chuyện của gia đình người ta.

Điệp Ngân lắc đầu:

– nhưng anh sẽ rơi vào vòng tù tội nếu chẳng may bà ta chết đi.

Hấn cười khan:

– Không ai làm gì được anh đâu. Giữa chốn rừng hoang ai mà để ý chứ.

Điệp Ngân lắc đầu:

– Nhưng em không muốn anh làm như vậy.

Bà Thảo Linh cũng vừa bước ra, bà cũng lên tiếng:

– Dần mặt bà ta như vậy là đủ rồi.

Hắn nghiêng rằng:

– Như vậy xem bà ta có dám trái ý ta nữa hay không?

Diệp Ngân định đỡ vú Trần dậy, nhưng hắn gạt ngang:

– Em đừng làm vậy. Đối với người ăn kẻ ở trong nhà cần phải nghiêm khắc.

Diệp Ngân tỏ vẻ không bằng lòng. Thảo Linh cũng nghiêm giọng:

– Anh cô nói phải đấy !

Nói xong, bà quày quả bước vào trong. Diệp Ngân nhìn theo cười thầm trong bụng.

Vú Trần sau trận thập tử nhất sinh ấy lại càng thêm cảm phần tên Cảnh Hào, nhất là Sói đen, cậu nghiêng rằng cố nén xúc động dâng lên trong lòng.

– Tại sao hắn đối xử với mẹ như thế?

Bà Trần thều thào:

– Tại mẹ mang com đến cho Thảo Sương.

Sói đen tức giận kêu lên:

– Trời ơi ! Con nhất định sẽ không đội trời chung với hắn.

Bà Trần ngăn con:

– Hắn bây giờ có thể lực rất mạnh, con đừng nên đụng vào hắn mà rước lấy họa vào thân.

Tiến Lâm bực bội:

– Nhưng mà hắn hành hạ mẹ như thế này làm sao con chịu nổi chứ.

Bà Trần lắc đầu:

– Mẹ có đau cũng không sao, chỉ lo cho Thảo Sương từ nay không ai chăm sóc. Cô ấy sẽ chết mất.

Tiến Lâm trấn an mẹ:

– Mẹ đừng lo để cho con nghĩ cách.

– Nhưng con nên cẩn thận.

Tiến Lâm gật đầu:

– Vâng.

Tiến Lâm ngồi trầm ngâm suy nghĩ, anh đâu ngờ hẳn lại độc ác đến như vậy.

Một ngày kia hẳn cùng em gái họ đi đâu đó, Tiến Lâm lân Tiễn Lâm đến gần bà Thảo Linh trò chuyện.

– Dì Linh hôm nay đẹp ghê nha !

Bà lườm anh:

– Nè,cậu hôm nay làm sao vậy?

Sói đen liền nói:

– Dạ cháu muốn nói ...

Bà Thảo Linh lắc đầu:

– Nói gì thì nói đi.

Anh cúi đầu:

– Dạ cháu muốn nói đến Thảo Sương.

Bà ta hơi nhíu mày:

– Thảo Sương làm sao?

Tiến Lâm nói luôn:

– dạ, cô ấy đau ốm như vậy nếu cứ nhốt hoài cháu e không tiện đâu, cô ấy sẽ chết mất.

Bà hơi chau mày:

– Nhưng đây là ý của ông ta.

Tiến Lâm lắc đầu nhìn bà:

– Nhưng đây là gia đình bà, cô Thảo Sương là đứa cháu ruột duy nhất của bà mà.

Bà ta dẫn đo:

– Nhưng ta không thể để mất hạnh phúc vì nó được.

Tiến Lâm cười chua chát:

– Hạnh phúc của bà ư? Bà xây dựng hạnh phúc trên sự đau khổ, yếu ớt của đứa cháu gái mình ư?

Bà ta nạt ngang:

– Cậu biết gì mà nói !

Tiến Lâm vận nói:

– Bà nên cẩn thận hơn. Nhất là đối với Diệp Ngân, em gái họ của hấn ta.

Bà Thảo Linh tức giận:

– Cậu ăn nói quàng xiên gì vậy. Người ta là anh em mà.

Tiến Lâm thấy bà ta giận dữ nên nói:

– Nếu dì cho đó là anh em thì thôi cháu không nói nữa. nhưng mà cháu sẽ hận hấn ta đã tàn nhẫn với Thảo Sương và sự hành hạ của hấn đối với mẹ cháu.

Bà hét lên:

– Mày dám làm gì ông ta?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Dạ không, cháu không làm điều gì phạm pháp đâu. Nhưng có điều ông ta mạnh tay với mẹ cháu quá.

Bà Thảo Linh khoát tay:

– Tại mẹ mày làm trái ý ông ấy.

Tiến Lâm nhăn mặt:

– Vậy bộ dì không thấy thương tâm đến hoàn cảnh của Thảo Sương sao?

– Hứ ! Tại nó chứ tại ai?

Tiến Lâm hỏi vặn vẹo:

– Tại cô ấy làm sao vậy dì? Cô ấy có gì nên tội đâu.

Bà ta lòng túng:

– Á ... thì ... thì ... tại ... mà thôi đi mà. Mà có quyền gì mà hạch sách người ta.

Tiến Lâm nhắc nhở:

– Dì cũng nên coi chừng đó. Có ngay ông ta lại quật tới dì nữa. Tài sản này sẽ rơi vào tay ông ta.

Bà Thảo Linh trợn mắt:

– Mà muốn chết hả?

Tiến Lâm vẫn bình tĩnh:

– Cháu chỉ muốn cảnh tỉnh dì thôi. Nếu dì không tin thì hãy chờ đi. Dì chờ xem anh em của họ ...

Bà xua đuổi Tiến Lâm:

– mà đi ngay !

Tiến Lâm gật đầu:

– Cháu đi ! Nhưng hôm rày dì có nghe là dì Thảo Lan hiện hồn về chưa. Dì ấy linh thiêng lắm. Ai hại dì ấy thì coi chừng đó.

Bà Thảo Linh nguyên rủa Tiến Lâm không tiếc lời:

– Đồ quy tha ma bắt mà đi, thứ ở đợ mà bày đặt lên lớp tao hả?

Tiến Lâm không trả lời nữa, anh im lặng bỏ đi. Anh ta thấy tội nghiệp người phụ nữ mù quáng này hơn là ghét.

Phòng khách của ngôi biệt thự sáng trưng. Trong phòng không có ai ngoài Diệp Ngân và Cảnh Hào. Hai người vừa uống trà, vừa nói chuyện

rất tâm đắc.

Căn phòng rất ấm cúng và thanh thản.

Chợt có tiếng gió thổi mạnh. Tiếp theo đó là tiếng lá cây khua xào xạc.

Tiếng khua dữ dội như có ai đó giật dữ rung những ngọn cây liên tục.

Diệp Ngân hoang mang nhìn ra ngoài:

– Sao gió dữ vậy? Từ đó giờ có khi nào gió lớn vậy không anh?

Cảnh Hào cũng lo ngại:

– Đâu có khi nào như vậy đâu, kiểu này coi chừng bị cúp điện.

Ông ta vừa nói dứt câu thì nghe phụt một tiếng. Rồi bóng đèn tắt ngấm. Căn phòng chìm ngập vào trong bóng tối.

Cảnh Hào bảo:

– Em ngồi đây đi, anh đi lấy đèn pin.

Nhưng ông ta vừa đứng lên thì nghe tiếng thét đau đớn ngoài sân vọng vào khiến ông ta đứng lại. Diệp Ngân cũng hồi hộp lo sợ:

– Ai Tiến Lâm vậy?

Cô ta rùng mình một cái rồi dè dặt:

– Sao tiếng Tiến Lâm không giống người bình thường.

Tiếng Tiến Lâm mỗi lúc một gần hơn. Như có ai đó đang từ từ tiến vào sân.

Cảnh Hào đứng yên nghe ngóng. Ông ta nhìn ra cửa sổ và thấy xa xa phía rừng cao su, những bóng ma trôi bay dật dờ.

Thốt nhiên, anh ta thấy bà Thảo Lan đi vào. Bà ta từ hướng suối đi tới. Đầu bà ta hơi ngửa ra sau. Chiếc cổ lắc lư như sắp rơi xuống đất. Mái tóc dài chấm đất thật ma quái.

Cảnh Hào dụi mắt cố nhìn kỹ. Ông ta không tin người chết có thể đội mồ sống dậy. Nhưng sự thật là bà Lan đang sống dậy. Đang từ từ đi vào nhà. Phía sau bà có những bóng ma trôi chập chờn bay theo.

Không có tiếng Tiến Lâm hét gào rú. Trong đêm tối, họ âm thầm lướt về phía ngôi biệt thự. Như đoàn quân ma kéo về đòi nợ. Rừng cao su như che chở cho những oan hồn vất vưởng ấy.

Thoắt một cái, Cảnh Hào thấy bà Lan đã lướt tới sát cửa sổ. Lúc này, cổ không còn lắc lư nữa, mà chiếc đầu cứng ngắc như rập vào cổ. Khuôn mặt bà xanh lè. Đôi mắt mở to thao láo như hầy còn kinh hoàng về cái chết của mình.

Thật lạ, Cảnh Hào ở trong nhà, vậy mà đôi mắt trắng dã của bà Lan cứ nhìn anh ta trừng trừng. Tia mắt chiếu những ánh căm thù và hoảng loạn. Có lẽ khi chết, bà ta đã sợ hãi cùng cực.

Cảnh Hào lui dần về phía sau. Ông ta vấp phải chiếc ghế, té nhào xuống gạch làm Diệp Ngân hoảng hốt Tiến Lâm lên”.

– Cái gì vậy anh?

– Em ... em có thấy gì không, nhìn ra cửa sổ kia.

Diệp Ngân nhìn ra, rồi lắc đầu:

– Tối thui, có thấy gì đâu.

Thốt nhiên cô khựng lại, đứng như trời trồng khi nhìn thấy đoàn quân ma lơ mờ đứng ngoài cửa.

Diệp Ngân ôm cứng lấy Cảnh Hào, Tiến Lâm toáng lên:

– Ma ! Trời ơi ... ma !

Cảnh Hào run lên bần bật:

– Đóng cửa sồ lại.

Ngoài kia, tiếng bà Lan rên nghe rợn óc:

– Ôi ... i ... tôi ... l ... ạnh ... qu ... á ...

Cảnh Hào run cầm cập:

– Đóng ... cửa sồ lại.

Tiếng bà Lan như van vỉ:

– Cho tôi vào nhà đi. Cho tôi vào nhà đi, ngoài này lạnh lẽo, lạnh lẽo ...

Diệp Ngân rú lên:

– Bảo vệ đâu, đóng cửa lại.

cô ta ôm cứng lấy Cảnh Hào, run tấy nép sát vào người ông ta.

Vừa lúc đó, đèn cợt sáng lên. Rồi bà Linh đi ra. Thấy cảnh đó, bà tức giận lấp bắp:

– Hai người ... hai người ...

Cảnh Hào vội buông Diệp Ngân ra, phân bua:

– Ngoài sân có ma.

Diệp Ngân run rẩy nắm tay bà Linh:

– Chị ơi ! Đừng có ra ngoài.

Bà Thảo Linh gạt tay Diệp Ngân làm cô chơi vơi:

– Các người định giở trò gì trong nhà tôi đây?

Cảnh Hào bực bội:

– Diệp Ngân thấy ma, sợ quá đó thôi.

Bà Thảo Linh không tin, định mở cửa ra để xem, nhưng Cảnh Hào ngăn lại:

– không được, đừng mở.

Bà sùng sộ:

– Tại sao?

Diệp Ngân run giọng:

– Chị mở con ma sẽ vào được.

Thảo Linh vẫn không nghe:

– Được, để tôi mở xem con ma nó như thế nào? Tôi chỉ sợ ma diễn trò trong nhà tôi thôi. Nào, ma đâu.

Thảo Linh mở toang cửa. Nhìn vào màn đêm, bà nói to:

– Ma đâu?

Ông Cảnh Hào ngó Điệp Ngân:

– Nó chạy rồi !

Bà Thảo Linh lắc đầu:

– Các người đóng kịch hay lắm.

Điệp Ngân khó chịu:

– Chị, xin đừng hiểu lầm, có ma thật mà.

Bà Thảo Linh cười mai mỉa:

– Phải con ma đó chính là Thảo Lan về đây báo ứng cho những kẻ sát nhân?

Cảnh Hào vội ôm Thảo Linh vào lòng:

– Em đừng nói bậy gì đó? Chúng ta tìm được thỏi vàng kia sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này để hưởng phúc mà.

Bà Thảo Linh mềm yếu khi nắm gọn trong tay hắn:

– Có thật vậy không anh?

Ông ta điệu nghệ đặt nụ hôn trên môi bà để khóa lấp đi sự nghi vấn trong lòng bà. Thảo Linh như quên hết sự ghen tuông, bà nhất quyết nói với chồng:

– Được rồi ! Em sẽ cùng hợp sức với anh để tìm ...

Cảnh Hào nở nụ cười sung sướng nhìn Điệp Ngân. Cô nói lí nhí:

– Đi đâu, anh chị nhớ cho em theo với.

Đang hạnh phúc, nên không cần suy đoán bà Thảo Linh gật đầu:

– Dĩ nhiên rồi !

Ngoài trời vẫn tối. Tiếng chim cú ăn đêm, tiếng hô gầm, tiếng vượn hú

hòa lẫn vào âm thanh nghe rờn rợn cả người. Đêm xuống, không có một bóng người qua lại. Ánh đuốc ma trôi lại rực sáng cả một vùng. Đám bảo vệ cũng đầu dai gì mà chường mặt ra lúc này, chúng tìm nơi ẩn náu, đánh giấc. Sáng báo vài câu thì đủ. Tiến Lâm mang thức ăn và nước uống có cả thuốc cho Thảo Sương, anh gọi nhẹ nhàng:

– Thảo Sương !

Thảo Sương biết giờ này không còn ai dám bén mảng tới đây. Nghe tiếng gọi cô biết là Sói đen.

– Anh Sói đen.

Tiến Lâm mừng rỡ:

– Em tỉnh táo rồi phải không Thảo Sương?

Thảo Sương òa lên khóc:

– Em sợ lắm.

Tiến Lâm trấn an:

– Em đừng sợ ! Đêm nào anh cũng có mặt ở đây canh chừng em cả. Em cứ yên tâm.

Thảo Sương khóc ngất lên:

– Em sợ lắm.

– Được rồi, thức ăn và nước uống đây. Em cố uống cho khỏe mới thoát được.

Thảo Sương ngây thơ hỏi:

– Sao lúc này ma hay xuất hiện ở đây quá vậy anh?

Tiến Lâm bối rối:

– À ...ừ ... thì làm sao anh biết được.

Thảo Sương rùn vai:

– Đêm đêm nghe tiếng rên xiết, khóc than là em sợ muốn ngất luôn.

Tiến Lâm giục:

– Em ăn uống đi. Anh về nghe. Cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Thảo Sương gật nhẹ đầu:

– Vâng, cảm ơn anh.

Không biết phát hiện được điều gì mà tên Cảnh Hào thuê mướn rất nhiều người xuống dòng suối nước nóng bới lật tung cả một đoạn suối. Tìm mãi không gặp, hấn hậm hực cho rằng Thảo Linh dối gạt hấn nên hấn đánh đập bà rất dã man.

– Mà y cò khai thật không?

Bà Thảo Linh mím chặt môi, cố nén cơn đau:

– Em đã nói rồi, em không biết thật mà.

Hấn đá, đấm liên tục vào người bà, chỉ hỏi một câu:

– Vàng để ở đâu?

Bà Thảo Linh vẫn lắc đầu:

– Tôi không biết.

Hấn hành hạ bà ta toi tả. Điệp Ngân the thé chỉ vào bà:

– Hãy nói đi, không thôi ông ta hành hạ bà đến chết.

Nắm tay Điệp Ngân bà than thở:

– Tôi không biết thật mà ! Hôm cha tôi mất, tôi không có ở nhà chỉ mình Thảo Lan thôi. Vâng, chỉ có mình Thảo Lan biết mà thôi.

Hấn đá bà thêm một cái nữa, quát:

– Cút đi ! Đồ vô dụng !

Bà Thảo Linh ê chề trước cảnh tượng này. Vừa bị chồng đánh đập, vừa biết được ông ta và Điệp Ngân là tình nhân của nhau. Và bị ám ảnh trước cái chết tức tưởi của em gái, nên thần kinh bà căng thẳng, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười. Bao nhiêu vất vả lại trút lên đầu vú Trần.

Hắn bây giờ đã thật sự là chủ. Hắn nắm trọn trong tay tài sản và mọi quyền hành trong ngôi biệt thự này. Nghiễm nhiên chung chạ với Diệp Ngân. Từ ngày đó, Diệp Ngân trở mặt, toàn quyền quyết định ở đây. Có thể nói đã thay quyền bà Thảo Linh. Hai người ra sức bóc lột sức lao động của công nhân. Đám công nhân chán nản. Họ bàn với nhau:

- Họ độc ác quá !
- Bóc lột như vậy làm sao mà sống nổi?
- Chung qui cũng tại bà Thảo Linh thôi. Nhẹ dạ cả tin.
- Tội mình tính sao đây?
- Có lẽ bỏ về quê thôi.
- Làm như vậy tội cho ông Cả Trạch quá, suốt cuộc đời ông tâm huyết là rừng cao su này.
- Thôi, để gặp anh Sói đen rồi tính.
- Tính toán gì? Anh ấy cũng là người ở độ như mình mà thôi.
- Ấy, nhưng mà anh ấy sáng dạ hơn tội mình.

Có người ngáp dài:

- Sáng cạo mủ đến chiều, chiều đến tận khuya như vậy sức trâu cũng không chịu nổi.

Một anh lại nói:

- Con mẹ Diệp Ngân từ đâu xuất hiện vô duyên vô cớ làm bà chủ của mình, thiệt tức chết đi được. Hai người ra sức bóc lột sức lao động của tội mình hết sức tàn nhẫn.

Sói đen xuất hiện. Cả đám công nhân reo lên:

- Sói đen ! Anh đến kịp lúc lắm.
- Tiến Lâm, anh nên nghĩ cách để giúp chúng tôi.

Tiến Lâm xua tay:

- Từ từ chúng ta bàn bạc. Duy có điều là hắn ta quá tàn bạo. Đối với vợ

mà hắn còn đánh đập thậm tệ huống hồ là tụi mình.

Anh em công nhân cho là Sói đen nói đúng nên im lặng chờ nghe ý kiến của anh. Sói đen suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Anh em hãy đồng loạt đấu tranh đòi giảm giờ làm, tăng lương.
- Nhưng ông ta nhất định không thực hiện yêu sách của mình thì sao?

Tiến Lâm bậm môi:

- Thì tất cả anh em đình công. Hắn không dám làm gì anh em đâu.

Có người lại nói:

- Đêm đến chúng tôi thấy ma sợ lắm. Bắt chúng tôi làm đêm thật là quá đáng.

Một người rùng mình nói:

- Đêm nào cũng thế. Ma đuốc xuất hiện khóc than thể thảm lắm.
- Lửa ở đâu mà đêm nào cũng xuất hiện quanh nhà kho.

Anh ngồi cạnh lắc đầu:

- Lửa đâu mà lửa, đó là ánh đuốc ma trôi đó.

Mọi người nhốn nháo:

- Thôi, tôi nhất định không đi làm đêm theo yêu cầu của hắn đâu.
- Anh em tụi tôi đâu có tinh thần phải làm thêm.
- Ngày xưa bà chủ Thảo Lan hiền từ nhân đức, làm với bà ta thật thoải mái.

Mọi người chép miệng:

- Người nhân từ như vậy mà trời để chết thật là oan uổng.
- Bà ấy biến thành ma lửa đêm đêm hiện về đốt rụi một góc suối.

Sói đen từ giả anh em ra về:

- Anh chị em hãy bình tĩnh. Trước mắt thì cứ làm theo ý của bọn chúng

đi.

Mọi người nhăn nhó:

- Nhưng đêm đêm ma xuất hiện chúng tôi làm sao mà dám làm.
- Tiếng rên khóc nghe náo nùng, chúng tôi không can đảm đâu.

Tiến Lâm trấn an:

- Nhưng mọi người nên cố gắng. Thôi, tôi về đây !

Sói đen đi rồi. Mọi người nhìn nhau lo lắng. Đêm nay làm sao đây? Vừa sợ chủ mà cũng sợ ma xuất hiện. Họ lắc đầu nhìn nhau lo lắng ...

Đêm lại xuống, mọi cảnh vật trở nên im ắng. Duy chỉ có tiếng thú rừng gầm gừ đi ăn đêm. Tiếng chim cú cứ kêu hòa lẫn với gió rừng tạo nên một âm thanh hoang vắng, nghe buồn thảm làm sao !

Tiếng rên từ phía cửa sổ nhà lớn phát ra nghe rùng rợn.

- Hãy trả lại mạng sống cho tao ...

Cảnh Hào và Điệp Ngân đang ngồi nơi phòng khách nghe tiếng rên đồng tai lên nghe ngóng:

- Tao ... lạnh lắm ...

Điệp Ngân là người thấy bóng ma trước tiên, cô té nhào vào mình Cảnh Hào rú lên một tiếng kinh hoàng.

- Á ! M ...a ...

Cảnh Hào giật thót mình. Hấn cũng kinh hoàng, sợ hãi.

- Trời !

Một bóng trắng, một con ma không có đầu máu me đầy quần áo cứ lắc lư lắc lư đi về phía cửa sổ hai tay hươ hươ về phía trước. Cảnh Hào ôm chầm lấy Điệp Ngân. Cô ta rên rĩ:

- Ôi ! Khủng khiếp quá !

Hấn vò hỏi để trấn an người yêu:

– Em thấy gì vậy?

Điệp Ngân lắc đầu nguầy nguậy:

– Một bóng ma thật kinh khủng. Ối trời ơi ! Nó rên kìa ! Sao mà đáng sợ thế?

Cảnh Hào mắt ngó láo lia nhưng miệng luôn bảo:

– Em hãy bình tĩnh, đừng sợ có anh đây.

Điệp Ngân vẫn lắc đầu:

– Không, không ! Em sợ lắm. Trời ơi ! Sao nó rên lên hoài vậy?

– Trả mạng lại cho tao.

Điệp Ngân thoái thác:

– Ngày mai nhất định em phải rời bỏ nơi này mới được.

Hắn nhăn nhó:

– Em quên là mình đang làm gì sao?

Điệp Ngân lắc đầu:

– Nhưng như thế này hoài có lẽ em chết mất.

Cảnh Hào ôm cô vào lòng:

– Có anh đây em đừng sợ.

Ngoài cửa sổ, tiếng con ma vẫn khóc lóc rên rĩ:

– Tao ... lạnh quá !

Điệp Ngân sợ đến líu cả lưỡi:

– Nó lại than lạnh kìa. Hồn của Thảo Lan về báo mộng đó.

Cảnh Hào giật thót mình:

– không đâu, anh có nghe gì đâu. Tại em sợ quá đó thôi.

Hắn dìu Điệp Ngân về phòng riêng. Cô lắc đầu:

– Đừng về phòng anh ơi !

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Chẳng lẽ em muốn ngồi đây suốt đêm?

– Nhưng em sợ lúc ngủ quên con ma nó bò vào.

Cảnh Hào trấn an:

– Đừng sợ, anh sẽ thức canh cho em ngủ.

Điệp Ngân ngoan ngoãn nghe theo bước vào phòng mình. Cô ta bỗng hét lên một tiếng và ngất xỉu làm cho Cảnh Hào cũng mất bình tĩnh lùi về góc phòng.

Định tỉnh thần lại, hần mỉm cười một mình, thì ra đó là một con mèo tam thể.

Hần ẵm Điệp Ngân đặt lên giường:

– Điệp Ngân ! Em tỉnh lại đi.

Điệp Ngân vừa mở mắt, chưa kịp hoàn hồn thì tiếng kêu khóc của ma quỷ lại xuất hiện bên tai:

– Chúng bây ... hãy trả lại ... mạng ... sống cho tao.

Điệp Ngân hốt hoảng:

– Tiếng rên khóc lại vang lên nữa kìa !

Cảnh Hào đã nghe rất rõ và hần cũng chắc chắn đây là tiếng của Thảo Lan.

Nhưng hần lại lắc đầu:

– Anh có nghe gì đâu. Tại em sợ quá bị ám ảnh đó thôi.

Điệp Ngân cãi lại:

– Em nghe tiếng ma rên rõ ràng. Một con ma không đầu.

Cảnh Hào giục:

– Thôi ngủ đi em. mặc xác nó, rên xong nó sẽ đi mà.

Mắt Diệp Ngân vẫn mở thao láo:

– Nhắm mắt lại, em lại thấy con ma không đâu hiện về.

Cảnh Hào lại giục:

– Đừng suy nghĩ xa xôi nữa, hãy ngủ đi. Ôn mỗi, hai người cũng ngủ được.

... Cảnh Hào đi vòng quanh dòng suối nước nóng để quan sát địa hình. Hắn dăm dăm ngó xuống dòng suối như thể tìm kiếm vật gì đó. Hắn chợt rú lên kinh hoàng. Từ dưới nước Thảo Lan xuất hiện. Bà mặc đồ màu trắng, tóc xõa dài. Bà cười với hắn:

– Anh rể ơi ! Anh đang làm gì thế?

Vừa sợ vừa lúng túng, hắn run giọng:

– Tôi ... tôi ...

Tiếng cười của Thảo Lan vang động cả núi rừng.

– Anh đang tìm thời vàng rồng mà cha tôi chôn cất phải không?

Hắn ấp úng:

– Tôi ... tôi ...

– Hừm ! Ông còn ngại ngần gì mà không chịu nói ra. Ông là tên gian ác mà.

Hắn chối:

– Không, tôi xin cô đừng hiểu lầm.

Thảo Lan cười sắc súa:

– Ha ha ha ! Ông còn chối cãi nữa ư?

– Nhưng mà ... tôi ...

Thảo Lan trừng mắt giận dữ:

– Ông là tên đê tiện. Ông đã âm mưu giết tôi.

Hắn chối:

– Không, tôi không có.

Thảo Lan nhẹ như tinh nhảy lên bờ, hai tay đưa về phía trước:

– Hôm nay tôi sẽ trả thù.

Hắn kêu lên:

– Đừng ... đừng giết tôi.

Thảo Lan cười, tiếng cười của cô làm tỉnh ngủ bao nhiêu muôn thú trong rừng.

– Ha ha ha !

Hắn nghi ngờ:

– Chết rồi mà cô vẫn còn điên loạn ư?

– Phải. Hôm nay tao sẽ dìm mày xuống dòng suối này. Ha ha ha !

Hắn giãy giụa kêu lên:

– Đừng ... đừng ...

– Mày ... tại sao ... mày hại con gái tao. Mày đáng chết lắm ! Ha ha !

Tiếng cười của ma làm cho hắn chết khiếp. Hắn chấp tay trước ngực:

– Tôi xin lạy bà ... bà hãy tha cho tôi.

Thảo Lan lại cười:

– Ha ha ! Mày lạy lục van xin tao ư? Thế còn con tao thì sao?

– Tôi sẽ thả nó ra.

– Được, mày nói thì phải nhớ.

Con ma đến nắm tay hắn, hắn vùng thật mạnh trúng ngực Diệp Ngân. Cô giật mình ngồi bật dậy, quát to:

– Anh làm cái trò gì vậy?

Mở mắt thấy Diệp Ngân, hấn tưởng là Thảo Lan, nên quỳ lạy:

– Cô hãy tha cho tôi.

Diệp Ngân vĩa cho hấn một bạt tai thiệt đau cô hét:

– Anh đang làm cái trò gì vậy?

Hấn mở choàng mắt:

– Há? Diệp Ngân ! Còn ...

Diệp Ngân khóc tức tưởi:

– Còn ai? Con ma không đầu đó hả?

Hấn giật mình:

– Em cũng thấy nữa sao?

Diệp Ngân quay mặt đi:

– Anh làm gì mà đánh em dữ vậy?

– Đánh em ư?

Diệp Ngân khóc rấm rức:

– Vậy chứ còn gì nữa? Hồng lẽ ...

Cảnh Hào nhích lại gần:

– Hồng lẽ anh đánh con ma.

Cảnh Hào kể cho Diệp Ngân nghe giấc mơ của mình, nghe xong cô hốt hoảng:

– Vậy sao? Nhưng mà cô ta nói gì?

Cảnh Hào bảo:

– Cô ấy yêu cầu phải thả Thảo Sương ra.

Diệp Ngân trách:

– Anh làm toàn những chuyện không đâu.

Cảnh Hào chép miệng :

– Chỉ vì anh nôn nóng tìm cho ra thỏi vàng ròng.

Điệp Ngân lắc đầu :

– Bấy nhiêu vàng bạc châu báu được rồi, anh còn thèm thỏi vàng ấy làm gì ?

Cảnh Hào lắc đầu :

– Em không biết đó thôi. Được thỏi vàng ấy là tội mình khỏi phải làm gì cả.

Suốt cả cuộc đời hai đứa mình ăn cũng không hết.

Điệp Ngân trở mặt :

– Dĩ vậy sao anh ?

Hắn lim dim đôi mắt :

– Vậy chứ sao. Vì vậy anh mới tốn bao công sức.

Điệp Ngân thở dài :

– Nhưng mà cứ sống trong “đêm dài lắm mộng” như thế này em sợ lắm.

Cảnh Hào đưa ý kiến :

– Hay anh đưa em về bên ấy, chờ khi anh tìm được rồi, anh sẽ về với em.

Điệp Ngân chu môi :

– Hông, em hông chịu vậy đâu. Em ở bên anh thôi.

Cảnh Hào nhăn nhó :

– Chỉ xa nhau một thời gian thôi mà em.

Điệp Ngân lắc đầu :

– Không được đâu. Vắng anh, em không thể chịu được.

Cảnh Hào lại ôm cô vào lòng :

– Vậy thôi em cứ ở đây với anh.

Điệp Ngân do dự :

– Nhưng mà ...

– Gì nữa đây cô?

Điệp Ngân phụng phịu:

– Đêm nào cũng thấy ma như thế này, chắc em cũng biến thành ma luôn quá!

Cảnh Hào bịt miệng cô:

– Đừng có nói bậy !

Cô ngáp dài:

– Vậy là lại thêm một đêm mất ngủ.

Cảnh Hào xem đồng hồ rồi giục:

– Em ngủ tiếp đi.

Điệp Ngân lắc đầu:

– Làm sao mà ngủ được.

– Vậy anh ngủ ghen !

Điệp Ngân bối rối:

– Không được. Anh ngủ rồi con ma nó vào đây thì sao?

Cảnh Hào phì cười:

– Em thật rắc rối.

Điệp Ngân ngúng nguẩy:

– Em rắc rối vậy mà có người toòng teng đi sau lưng làm cái đuôi hoài.

Cảnh Hào cười khà khà:

– Ai bảo em đẹp làm chi.

Diệp Ngân đỏ mặt:

– Em mà đẹp nổi gì. Anh đừng có nhìn em à nha.

Hai người đâu biết rằng bên ngoài bà Thảo Linh cắn chặt môi mình để không bật ra tiếng nấc. Như vậy là đã quá rõ ràng rồi. Hấn là một kẻ phản bội. Hấn đã lừa dối bà. Bà gục đầu trước khung cửa sổ và rên rĩ:

– Tụi bây phản bội tao, tụi bây là đồ lừa bịp.

Diệp Ngân khều nhẹ vai của Cảnh Hào:

– Có tiếng khóc than kìa !

Cảnh Hào ngồi bật dậy. Hấn xem đồng hồ, chép miệng:

– Đã hơn một giờ rồi mà ma quỷ còn lộng hành.

Tiếng rên rĩ ngày một rõ, Diệp Ngân bám chặt tay hấn, run lên vì sợ:

– Em sợ quá !

Cảnh Hào dìu cô ta ngồi xuống.

– Này ! Em đừng có Tiến Lâm lớn con mà nghe được tiếng cười nó vào đó.

Diệp Ngân hết hồn, tim cô đập loạn xạ. Cô rên rĩ:

– Cứ như thế này mãi có ngày em sẽ mang chứng bệnh đau tim mất.

Hấn động viên:

– Không đâu, khi tim được thoải vãng kia là chúng ta chuồn thôi.

Diệp Ngân nhăn nhó:

– Biết chừng nào mới tìm thấy.

Hấn lắc đầu:

Bà Thảo Linh hét lên trong màn đêm:

– Tụi bây đừng có hòng.

Điệp Ngân nghe tiếng thét giật mình nhảy bổ lại phía bên cạnh Cảnh Hào:

– Gì thế anh?

Cảnh Hào vén màn cửa sổ nghe ngóng:

– Dường như có tiếng thét từ phòng của Thảo Linh.

Điệp Ngân tròn mắt nhìn hấn:

– Giờ này tại sao cô ấy còn thức.

Cảnh Hào lắc đầu:

– Làm sao mà anh biết được.

– Có lẽ bà ấy biết được chúng ta đang ở chung phòng.

Cảnh Hào lắc đầu:

– Không đâu. Nhưng mà ...

Điệp Ngân sốt ruột hỏi:

– Gì nữa vậy anh?

Cảnh Hào vuốt ve chiếc lưng thon thon của cô ta và nói:

– Ngày mai em đi tìm Lục theọ đến đây cho anh.

Điệp Ngân nhăn nhó, lắc đầu:

– Em biết hấn ta đâu mà tìm.

Hấn bảo:

– Chuyện ấy em đừng lo, anh có địa chỉ của nó mà.

Điệp Ngân do dự:

– Nhưng anh tìm hấn để làm gì?

– Thì có việc mới nhờ.

Điệp Ngân vùng vằng:

– Em chúa ghét thằng đó.

– Nhưng nó lại được việc đó em ạ.

Điệp Ngân bĩu môi:

– Được việc cái gì thằng nghiện ma túy đó.

Cảnh Hào cười khà khà:

– Chính vì nghiện ngập nên mới dễ cho ta sai khiến.

Điệp Ngân ngạc nhiên:

– Nghĩa là anh muốn nói ... hắn đang rất cần tiền phải không?

Ai nghiện ngập mà chẳng cần tiền.

Điệp Ngân lại hỏi:

– Vậy còn mớ trầm hương nằm ở ngoài ấy, anh tính sao?

Hắn ra hiệu:

– Suyt ! Đừng nói đến chuyện ấy. Ai nghe được là vào tù đó rõ chưa.

– Nhưng mà ...

Cảnh Hào kéo cô ta nắm vật xuống giường:

– Ngày mai em đi liền cho anh.

– Anh tìm hắn làm gì mà gấp thế.

Cảnh Hào thì thầm:

– Nhò tay thằng Lực thẹo bắt con nhỏ Thảo Sương phải khai ra nơi cất giấu vàng.

Điệp Ngân bật ngồi dậy:

– Con nhỏ đó biết sao?

Hắn bật lửa hút:

– Dĩ nhiên rồi.

Điệp Ngân thắc mắc:

- Làm sao nó biết?
- Hì hì ... Mẹ nó biết, ắt hẳn nó cũng sẽ biết.

Điệp Ngân gật gù:

- Cao kiến ! Anh quả là một Gia Cát Lượng thứ hai.

Hắn tự đắc:

- Vì vậy anh mới chiếm được em đây thôi.

Có tiếng bước chân người chạy thình thịch. Hắn hốt hoảng:

- Vậy là có kẻ nghe lén mình rồi.

Điệp Ngân sợ hãi:

- Có sao không anh?

Hắn lắc đầu:

- Chẳng sợ gì cả. Mình đâu có ngu gì mà lộ sơ hở?
- Nhưng hồi nãy anh đã nói rồi còn gì.

hắn khoát tay:

- Chúng ta chỉ nói nhỏ thôi. Nó không nghe được đâu. Thôi, em cố gắng chợp mắt một chút đi.

CHƯƠNG 4

Buổi chiều hôm ấy bà Thảo Linh bước đi thơ thẩn bên dòng suối nước nóng. Đôi mắt bà như vô hồn nhìn mọi vật xung quanh. Mọi cử chỉ của bà không thể lọt qua tai mắt của mấy tên bảo vệ. Bà lẩm bẩm một mình.

– Vàng ! Vàng !

Rồi cười ngặt nghẽo một mình. Bà bước đến nhà kho, đưa mắt nhìn vào đó.

Thảo Sương nhìn bà gọi:

– Dì ơi !

Bà cười nói vào:

– Mày là đứa ăn trộm ư?

Thảo Sương gào lên:

– Dì ơi, con là Thảo Sương đây mà. Dì cứu con ra đi.

Bà lẩm bẩm một mình:

– Thảo Sương ! Mày là Thảo Sương hả?

– Vâng, dì cứu con ra khỏi nơi này đi.

Bà ta lại cười:

– Ở trong ấy có vui không?

Thảo Sương lắc đầu:

– Dì mở cửa cho con ra đi. Con sợ ma lắm.

Bà ngơ ngác:

– Ma ở đâu mà mày sợ?

Thảo Sương khóc sụt sùi:

– Dì điên rồi sao? Tại sao lại như vậy?

Bà ta ngơ ngác:

– Hà? Mà nói ai điên vậy?

Thảo Sương như đã hiểu:

– Có lẽ hắt đã hành hạ dì ra nông nỗi này đây, phải không dì?

Rồi bà cười như điên như dại. Thảo Sương cảm thấy ngậm ngùi:

– Trời ơi ! Sao mà hắt tàn nhẫn đến như vậy chứ?

Bà gật gương bước đi:

– Thôi, tao hông thèm nói chuyện với mày nữa đâu. Tao đi tìm vàng đây.

Thảo Sương giật mình gọi giật giọng:

– Dì ơi ! Đừng đi ! Dì đừng làm như thế.

Nhưng bà ta đã đi vô hàng cao su. Đám công nhân đang làm việc thấy bộ dạng của bà hét lên:

– Ối trời ơi ! Ma !

– Ma tui bây ơi !

Họ hè nhau mà chạy tán loạn. Tiến Lâm kịp thời ngăn:

– Không phải ma đâu, mà là dì Thảo Linh đó.

Mọi người khựng lại:

– Bà chủ đây ư?

– Nhưng sao bà ta lại ra đến nông nỗi này?

Có người còn ngơ ngợ:

– Mặt mày, đầu tóc của bà rũ rượi đến như vậy.

Tiến Lâm kể lại:

– Dì ấy bị lão Cảnh Hào hành hạ đến nông nổi ấy.

Bà Thảo Linh tiến đến phía đám công nhân đang nói về bà. Bà cười khúc khích:

– Tụi bây làm gì mà vui quá vậy? Cho tao chơi với?

Đám công nhân kinh ngạc nhìn bà:

– Ôi, bà chủ !

– Hả, mày gọi ai là bà chủ vậy?

Công nhân nhìn bà xót xa:

– Hắn hành hạ bà đến như vậy sao? Thật hắn không còn nhân tính mà.

Tiến Lâm lắc đầu:

– Mẹ con tôi cũng bị hắn đe dọa.

– Như vậy anh không có cách gì để ngăn hắn hay sao?

Tiến Lâm mím môi:

– Cách thì có nhưng mà khó thực hiện được.

– Tại sao vậy anh?

Tiến Lâm bảo nhỏ:

– Tai mắt của hắn nhiều lắm. Muốn thực hiện cũng không được.

Một anh công nhân đứng ra sốt sắng nói:

– Có gì cần đến chúng tôi, anh cứ nói.

– Tụi tôi ủng hộ anh.

Tiến Lâm vô cùng cảm kích trước tình cảm của anh em công nhân nên anh nói:

– Được rồi ! Có dịp tôi sẽ nhờ đến các anh thôi.

Người công nhân nãy giờ chẳng nói gì, bây giờ mới lên tiếng:

– Anh nên tìm cách đưa bà chủ lên thành phố để trị bệnh.

Tiến Lâm gật đầu:

– Tôi và mẹ tôi cũng đã nghĩ đến điều ấy, nhưng mà dường như lão ta không muốn cứu bà ấy.

Anh công nhân chặc lưỡi:

– Hắn thâm độc quá ! Hắn chiếm đoạt cả gia sản của ông Cả Trạch. Còn làm hai con ông điều đứng.

Tiến Lâm búi người:

– Tôi chỉ xót xa cho Thảo Sương thôi. Cô ta vô tội.

Người công nhân đứng bên cạnh nói:

– Đêm nay tụi mình phá nhà kho cứu cô ấy ra. Tiến Lâm lắc đầu ngăn lại:

– Đừng, làm như vậy không ổn đâu. Không khéo làm khổ cô ấy hơn.

– Nhưng chẳng lẽ anh để như vậy mà nhìn ư? Tôi e, cô ấy mòn mỏi mà chết trong ấy cũng nên.

– Vì lạnh, vì đói, vì sợ hãi trong đêm vắng, ma quỷ đêm nào cũng xuất hiện quanh nơi đó.

Bà Thảo Linh bỏ chạy, Tiến Lâm đuổi theo:

– Dì nên về nhà !

Bà Thảo Linh quay lại:

– Về nhà? Nhà tao ở đâu?

Tiến Lâm năn nỉ:

– Nhà dì ở phía này, vú Trần đang chờ dì đó.

Bà ngo ngác:

– Vú Trần ư? Bà ấy là ai vậy?

Tiến Lâm nhăn mặt:

– Dì lê bình tĩnh lại. Việc nhà đang rất cần dì thu xếp.

Bà lại cười nhìn Tiến Lâm:

– Tao đâu có nhà. Nhà tao bị con ma nó đốt rồi.

Rồi bà lại khóc, vừa khóc vừa kể:

– Chồng tao đâu? Nó theo người khác rồi kìa, đó nó bỏ tao rồi.

– Dì ơi ! Con là Sói đen đây mà.

– Hả? Mày là Sói đen đó hả?

Tiến Lâm nắm tay bà:

– Vâng, con là Sói đen của bà đây.

Bà lại khóc:

– Sói đen ơi ! Tại dì không nghe con nên mới ra sự thể này.

Tiến Lâm dỗ dành:

– Dì an tâm, dì đừng đau khổ nữa. Con sẽ tìm cách cứu gia đình dì.

Bà lắc đầu lia lịa:

– Đừng, đừng con, nó sẽ giết con đấy.

Bà vừa nói xong thì thấy Cảnh Hào đi tới. Thấy hẳn, bà sợ lú lười:

– Ma ! Ma kìa !

Cảnh Hào nạt:

– Nói bậy !

Bà ôm mặt:

– Ma xuất hiện kìa tụi bây ơi, chạy đi ...

Vừa hét, bà vừa ôm mặt chạy. Cảnh Hào ném cái nhìn về phía Tiến Lâm:

– Bà ấy nói gì với mày?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Bà ấy mất trí rồi. Còn nhớ gì mà nói.

Hắn cười mỉa mai:

– Bà ta điên là phải lắm.

Tiến Lâm cố nén hận vào lòng nói với hắn:

– Dượng nên đem dì lên thành phố chữa bệnh.

Hắn ảm ú:

– Biết như vậy. nhưng tao đâu có thì giờ mà chăm sóc.

Tiến Lâm vờ như không biết gì:

– Vậy dượng nhờ gì Diệp Ngân chăm sóc giùm.

Hắn lắc đầu chối quanh:

– Không được đâu. Diệp Ngân khờ khạo lắm. Nó không làm được việc ấy đâu.

– Vậy thì mình mượn người. Hắn khoát tay:

– Ai mà dám nuôi bà điên như vậy chứ.

Tiến Lâm tung ra chiêu cuối cùng:

– Hay ông để mẹ tôi đi với dì ấy.

Nghe chừng như hợp lý, hắn gật gật:

– Được, để đó mình bàn sau.

Quay qua đám công nhân ông quát:

– Này, bây giờ các người không làm mà tụ tập ở đây làm gì?

Đám công nhân ấp úng:

– Chúng tôi ... nghỉ mệt một chút.

Hắn dọa:

– Lười biếng thì biết tay tao.

Một công nhân đứng ra nói với hắn:

– Ông chủ ! Anh em ở đây yêu cầu ông giảm bớt giờ làm đêm.

Hắn trừng mắt:

– Không được.

Anh công nhân nói tiếp:

– Chúng tôi đâu có sức khỏe mà phục vụ cho ông. Chúng tôi sợ lắm rồi.

Hắn quát:

– Sợ ma ư?

– Vâng.

Tiến Lâm xen vào:

– Đêm nào bọn ma quỷ cũng hoành hành dữ lắm.

– Chúng tôi sợ nên không thể làm đêm nữa Hắn hầm hầm:

– tụi bây không được yêu sách nào cả. Làm thì cứ tiếp tục làm đi. Nếu không tao đuổi việc.

Đám công nhân nhìn nhau:

– Nhưng mà đêm nào ma cũng xuất hiện cả. Lúc thì ma không đầu, lúc thì ma đuốc, lúc thì ma trôi hiện lên ghê sợ lắm.

Hắn quát:

– Ma cỏ gì đâu.

Công nhân cãi lại:

– Mới hồi hôm này, bà Thảo Lan xuất hiện nơi dòng suối nước nóng nữa đấy.

Hắn lẩm bẩm:

– Dòng suối nước nóng ư?

– Vâng.

– Bà ấy làm gì?

Anh công nhân đáp:

– Tôi thấy bà ấy khóc dữ lắm. Và nghe bà thì thầm:

Vàng ... vàng gì đó.

hắn há hốc mồm:

– Bà ấy gọi vàng ư?

– Vâng.

– Thế mà còn nghe gì nữa không?

Anh công nhân lắc đầu:

– Không ạ !

Hắn bỏ đi, quên cả hồi thúc anh em công nhân làm việc. Đám công nhân ngạc nhiên xúm lại bên anh công nhân gạn hỏi:

– Này, anh nói gì mà khiến lão ta quên cả việc bắt tội mình làm việc?

Anh công nhân mỉm cười:

– Đây chỉ là chuyện nhỏ. Anh em tha hồ mà nghỉ ngơi.

Cả đám công nhân cùng hò reo làm kiệu nâng anh lên mà tung hô vạn tuế.

Điệp Ngân tìm đến tận nơi hiểm hóc mà Lực theo đang trú ngụ. Điệp Ngân phát khiếp lên khi nhìn thấy những con nghiện gầy còm, đôi mắt đỏ đần, chúng nằm dài dưới đất hút chích ma túy. Điệp Ngân kinh hoàng trước cảnh tượng này.

– Cô tìm ai?

Một tên trong bọn nhếch môi hỏi. Điệp Ngân lấy làm lạ bình tĩnh nói:

– Lực theo !

Hắn lại nhếch môi:

– Đại ca không có ở nhà.

Một thằng gầy còm dựa vào thành ghế mắt lim dim bảo:

– Cô kiểm đại ca có việc gì không?

Điệp Ngân nói như ra lệnh:

– Cảnh Hào muốn gặp hắn:

Cả đám nghe nói đến Cảnh Hào đã ngồi bật dậy:

– Ông sai cô đến đây à?

Điệp Ngân nhú mày:

– Đúng. Tôi cần gặp Lực theo gấp.

Tên gầy nhom đứng lên:

– Cô chờ tôi.

Hắn bước vào trong. Một lát, hai bóng người bước ra. Lực theo lên tiếng:

– Cô là gì của anh ấy?

Điệp Ngân nhướn mày:

– Là vợ, là người yêu cái nào cũng đúng.

Thằng gầy nhom lại nói:

– Vậy đây là đại tâu rồi.

Lực theo lừ mắt nhìn nó:

– Im mồm !

Và hắn ra lệnh:

– Tụi mày vào trong hết đi.

Cả đám lui mất một cách nhanh chóng. Lực thọ ngạc nhiên hỏi:

– Anh ấy sai cô đến đây có việc gì không?

Điệp Ngân đáp nhỏ:

– Ông ấy cần gặp anh.

Lực thọ ngẫm nghĩ:

– Lúc này bọn công an làm việc gặt gao lắm.

Điệp Ngân dặn dò:

– Ông ấy đang rất cần anh.

Lực thọ gật gù:

– Em biết rồi. Nhưng mà em ngại thò đầu ra lúc này lắm, và lại ...

Thấy hấn ngập ngừng, Điệp Ngân dò hỏi:

– Và lại làm sao?

– Em đang bị truy tìm dữ lắm.

Điệp Ngân thoáng nghĩ:

– Hay anh ra ngoài vào ban đêm.

– Nhưng mà anh ấy cần gì ở em?

Điệp Ngân đưa cho hấn mảnh giấy:

– Nội dung trong ấy.

Lực thọ hơi nhú mày:

– Chuyện này, em ...

Điệp Ngân biết hấn chuẩn bị từ chối nên nói:

– Ông ấy còn nói thêm là khi xong việc, anh em tha hồ mà nạp năng lượng.

Lực thọ trù trù:

– Nhưng vấn đề không phải là ở chỗ đó.

Điệp Ngân hơi nghiêng mình:

– Vậy là sao?

Lục theo cảm thấy khó xử vô cùng. Hắn có được ngày hôm nay là do Cảnh Hào ban cho. Nên hắn đã có ý mang ơn, hứa với lòng sẽ tìm cách báo ân.

Nhưng đứng trước hoàn cảnh này thật là nan giải. Thật là tiến thoái lưỡng nan mà. Điệp Ngân giục:

– Thế nào, tôi còn về nữa?

Lục theo đành phải gật đầu:

– Được rồi, chị cứ về đi.

Điệp Ngân do dự:

– Anh có biết nơi ấy không?

Lục mỉm cười:

– Nơi nào mà chẳng in dấu chân tôi chứ.

Điệp Ngân an tâm ra về, Mặt trời cũng bắt đầu khuất sau dãy núi. Một mình ra đi và một mình quay trở lại. Nhưng giữa đường xe lại giờ chúng, Tất máy, Điệp Ngân loay hoay mãi mà xe vẫn chẳng chịu chạy. Trời khuất dần xuống núi, trời tối dần, ả sợ đến phát khóc. Vậy mà chiếc xe vẫn không chịu chạy. ả nguyên rủa thầm trong bụng. Rồi đêm đen bao trùm cả không gian giữa bìa rừng về đêm thật khủng khiếp.

Tiếng gió, tiếng vượn hú hòa lẫn âm thanh vào nhau nghe rùng rợn. Điệp Ngân ngồi thu mình sợ hãi. Một con vật chạy qua cũng làm cho ả ả đứng cả tim.

... Đường về tới ngôi biệt thự còn xa quá, mà trở lại thành thị cũng không xong. Đang mò mẫm dắt xe, Điệp Ngân chợt thấy một bóng người trắng toát lướt tới phía mình khiến tim cô ta như đứng lại. Cô ta chưa biết làm gì thì cái bóng đó lướt tới trước mặt cô.

Điệp Ngân thét lên một tiếng. Khi thấy bóng trắng đó không có đầu, chỉ có thân trắng toát. Dù không nhận rõ mặt, cô vẫn biết được đó là bà Thảo Lan. Cô run giọng khẩn:

– Xin bà đừng theo tôi nữa, tôi đã biết lỗi của tôi, từ nay mỗi ngày tôi sẽ cúng cơm cho bà để vong linh bà không còn đói lạnh. Tôi lạy bà.

Điệp Ngân van vái rất thành khẩn, nhưng bóng trắng không đầu vẫn đứng yên bất động trước đầu xe.

Thấy cái bóng đứng yên. Điệp Ngân len lén dắt xe qua một bên đi tiếp. Cô không dám ngoái đầu lại. Nhưng vẫn cảm thấy bóng trắng phía sau làm sống lưng cô lạnh toát.

Điệp Ngân vẫn ráng sức đi. Bỗng thoát một cái, bóng trắng lại lơ lửng trước đầu xe cô và vẫy tay ra hiệu cho cô đi theo.

Điệp Ngân sợ đến cứng tay chân. Cô khụy xuống. Đồng thời lúc đó cô nghe tiếng rên vọng tới:

– Đi theo tao, đi mau theo tao, trời gần sáng rồi, nhanh lên.

Điệp Ngân vẫn ngồi lết dưới đất. Sợ điên cả người. Nhưng không hiểu sao cô vẫn còn nhận thức được xung quanh. Rồi cô thấy từ bên phải, hai ba bóng trắng lướt về phía cô.

Điệp Ngân còn đang kinh hãi thì nghe tiếng “hừ” một tiếng. Cô quay phắt lại phía sau nhìn. Rõ ràng mấy bóng trắng đang chòn vòn sau lưng cô, như muốn chụp lấy cô.

Cô còn đang khiếp đảm thì lại nghe tiếng rên khe khẽ bên cạnh. Quay phắt lại, cô thấy thân mấy cái đầu trắng mờ, không có thân. Chúng bay dật dờ quanh cô. Những cái đầu im lìm nhưng phát ra những tiếng kêu ơ hờ.

Sau đó Điệp Ngân thấy mình bị vây bốn phía. Giữa rừng cao su mịt mờ tối, không một bóng người, chỉ có những hồn ma vây quanh, Điệp Ngân thấy cô đơn hãi hùng, cô ta từ từ ngã vật xuống bất tỉnh.

Suốt đêm cô nằm một mình giữa rừng cao su, giữa thế giới của những vong hồn oan khuất.

...Chiến cùng A Sinh men theo bờ suối nước nóng, hai người vừa đi vừa

nói chuyện. Sinh hỏi Chiến:

– theo anh thì đêm nay có xuất hiện nữa hay không?

Chiến phì cười:

– Làm sao mà tôi biết được.

– Có khi nó lại xuất hiện trước mặt anh bây giờ.

Sinh lùi lại:

– Anh đừng đùa như vậy chứ.

Chiến nghiêm giọng:

– Ai đùa bao giờ !

Sinh nói với Chiến:

– Anh có nghe tiếng gì không?

Chiến thì thầm:

– Tiếng ma rên đó.

Sinh dừng lại hẳn:

– Anh không đùa đó chứ?

Chiến thì thầm:

– Ma hay xuất hiện giờ này lắm.

Sinh lo sợ:

– Nếu ma xuất hiện thì anh phải làm sao?

Chưa kịp trả lời bạn, Chiến nắm tay bạn ra hiệu:

– Im lặng ! Có tiếng người.

Sinh im bật, tai nghe ngóng, anh thì thầm thì:

– Tiếng người hay ma vậy?

Chiến bấm vai Sinh:

– Im lặng đi !

tiếng xì xầm càng lúc càng rõ. Chiến đã nhận ra tiếng của Cảnh Hào, ông hơi gắt:

– Cố gắng thêm đi.

Có người bảo:

– Đào sâu lắm rồi.

Cảnh Hào ra lệnh:

– Cứ tiếp tục đi ! Sẽ có mà. Tiếng một người vừa thở vừa nói:

– Chúng tôi mệt và lạnh lắm rồi.

Biết không thể dùng biện pháp mạnh đối với những người ấy, nên hấn cố dịu giọng:

– Anh em mình cố gắng lên đi. Có kết quả tại mình cùng hưởng lợi.

Tiếng người khác lại nói:

– Cầu mong tìm được để chúng tôi cùng hưởng phúc với ông.

Hấn gục gật đầu:

– Điều ấy là tất nhiên rồi. Anh em vất vả tôi biết mà.

– Nhưng ông chủ có xác định đúng vị trí chưa?

Hấn khoác lác và tự tin:

– Đúng chứ. Không thể sai được.

Chiến nói với Sinh:

– Bọn tay chân của hấn đang đào tìm thỏi vàng ròng.

Sinh giật mình:

– Khúc suối ấy có vàng à?

– Ủ, nghe đâu là một thỏi vàng ròng to lắm.

Sinh chặc lưỡi:

– Chà ! Có được thỏi vàng ấy là giàu to rồi.

Chiến gật đầu:

– Dĩ nhiên rồi, nên bọn chúng mới tốn công đi tìm.

Sinh tò mò:

– Nhưng tại sao bọn chúng lại biết được khúc suối ấy có vàng chứ.

Chiến kể:

– Ngày xưa ông Cả Trạch tìm thấy biết là của nhà nước nên ông đem giấu lại.

Nay con gái ông bắt mí cho người chồng mình biết đó mà.

Sinh thở dài:

– Thì ra là như vậy.

Bỗng Chiến khều mạnh vào vai Sinh:

– Cậu nhìn kìa !

Sinh ngơ ngác:

– Gì đâu?

Chiến thăm thì:

– Có ma !

Sinh căng mắt ra nhìn trong màn đêm, anh lắc đầu:

– Tôi có thấy gì đâu.

Chiến run giọng:

– Nó xuất hiện rồi. Ôi, ghê quá !

Sinh ôm cánh tay Chiến:

– Anh đừng có chạy bỏ tôi nghe.

Thấy bạn sợ, Chiến vội trấn an:

– Không đâu, Sinh đừng sợ.

Sinh thủ thỉ:

– Bây giờ mình làm gì?

Chiến thì thầm:

– Cứ ngồi yên một chút đi.

Anh căng mắt nhìn về phía rừng cao su. Mảnh trăng non rọi qua những khe lá, làm không gian mờ mờ tối. Trong bóng mờ mờ ấy, một người đàn bà mặc đồ trắng đi là là trên mặt đất. Bà ta, đúng hơn là linh hồn của bà Thảo Lan cứ lướt đi giữa những con đường hẹp dưới hai hàng cây. Hình bóng đó thoát ẩn thoát hiện như sương như khói. Bà ta cứ tha thẩn trong đêm thanh vắng, đêm nào cũng hiện lên vào giấc khuya như thế.

Chiến không còn bóng ma đó nữa, nghĩ về bà Thảo Lan lúc còn sống, anh thấy tội nghiệp nên không còn sợ bà.

Sinh nói nhỏ:

– Mình về thôi anh Chiến. Khu này ma xuất hiện, nên không ai dám đến đây cả.

Chiến gật g2:

– Đúng thế, nhưng anh Tiến Lâm giờ này sao không thấy?

Sinh nhát gan nên nói:

– Hay là anh ấy sợ quá, nên không dám ra.

Chiến lắc đầu.

– không có đâu.

Bỗng từ đâu bay đến trước mặt hai người bóng ma màu trắng. Chiến giật thót mình, Sinh toan rú lên nhưng Chiến kịp thời bịt miệng Sinh lại:

– Suyt !

Bóng trắng đi lướt nhẹ trên cỏ qua mặt hai người.

Chiến thì thầm:

– Ấy là ma chúa.

Sinh run bần bật:

– Sao ... anh biết ... đó là ... ma chúa chứ?

Chiến thì thầm:

– Hai bên nó có hai con ma cận vệ.

Sinh kêu lên:

– Trời ơi ! Ma mà cũng có ma chúa, ma con nữa sao?

Chiến làm ra vẻ người am hiểu chuyện ma nên nói:

– Lĩnh vực nào cũng thế mà thôi.

Bỗng sinh kêu lên:

– Muỗi nhiều quá, anh ạ.

Chiến chép miệng:

– Thì cố chịu đựng một chút đi.

Sinh cắn nhằn:

– Nó cắn đau thấy mồ.

Chiến thì làu bàu:

– Như vậy mai mốt làm sao mà làm trinh thám được.

Sinh lắc đầu:

– Không đâu, em chỉ thích làm thầy giáo thôi.

Chiến bất chợt gật đầu:

– Ờ, thầy giáo thích hợp với cậu hơn đấy.

Sinh thối chí:

– Em muốn về thôi.

Chiến chép miệng:

– Cố gắng một chút nữa thôi.

Sinh chột hỏi:

– Mấy con ma khi nãy sao không chịu đến nhát mấy tên đao vàng kia đi.

Chiến thì thầm:

– Thế nào tụi nó cũng khiếp vía mà thôi.

Sinh nói:

– Anh ơi ! Dường như mấy con ma ấy không có đến chỗ đao vàng mà chúng bay thẳng về ngôi biệt thự.

Chiến nhận xét:

– Chắc nó sợ tiếng người rồi. Này Sinh !

– Dạ !

Chiến nắm chặt bàn tay Sinh ngạc nhiên hỏi:

– Cậu làm sao vậy?

Sinh run lên đáp:

– Đây là cách làm cho ma không xâm nhập vào người mình.

Chiến cười vào mặt Sinh:

– Ai dạy cậu thế?

Sinh lắc đầu:

– Mình chỉ nghe người ta nói mà thôi.

Sinh giảng giải:

– Nắm bàn tay lại, ngón cái giấu vào bốn ngón còn lại.

Chiến phì cười:

– Hay đấy chứ !

Sinh nói:

– Đó là lão Thìn dạy em đấy chứ.

Chiến sực nhớ:

– Náy, lão Thìn mấy hôm nay đi đâu vắng.

Sinh đáp:

– Già Thìn về thị trấn thăm người bà con rồi. Mà này ...

– Gì ;vậy?

– Lúc nãy anh mà nhẹ dạ cho Mỹ đi theo là nguy rồi.

Chiến bảo:

– Đâu có nên. Mỹ đi theo là rắc rối lắm. Thấy ma cô ấy kêu lên là chết cả đám.

Sinh ngáp dài:

– Tội mình về đi anh Chiến.

Chiến gật đầu:

– Có lẽ anh Sói đen không ra rồi.

Sinh bật cười:

– Giữa anh Tiến Lâm và chị Thảo Sương có nhiều kỷ niệm hay đó chứ.

Chiến gật gù:

– Một người là Sói đen còn một người là Sóc nâu, dễ thương đó chứ.

Sinh nói:

– Họ thân nhau từ thuở nhỏ.

Chiến thì thầm:

– Bởi vậy anh Sói đen không lo lắng làm sao được.

Sinh chép miệng:

- Đêm nay mình không thể gặp anh Sói đen được rồi.
- Chẳng biết anh ấy có chuyện gì rắc rối không?

Chiến lại nghe tiếng xì xầm:

- Mệt quá mà chẳng được gì cả.
- Vất vả cả đêm.

Qua ánh sáng dạ quang của đồng hồ, Chiến nhìn vào lăm bằm:

- Đã mười hai giờ rồi.

Phía nhà kho lại xuất hiện nhiều ánh đuốc cùng một lúc. Bọn mò vàng nhao nhao:

- Ma kia !
- Lửa cháy !

Một người nói:

- Đó là ma đuốc.

Cả đám lồm cồm bò lên vách đá bỏ chạy tán loạn, mặc cho hấn gào lên:

- Đừng chạy !

Mọi người sợ xanh cả mặt mày:

- Chạy đi ông chủ ! Đừng ở lại đó nguy hiểm lắm.

Hấn cũng thất thần chạy theo mọi người. Chiến và Sinh cũng tháp tùng chạy luôn. Ánh đuốc mỗi lúc một nhiều. Nhấp nhô, nhấp nhô, lúc ẩn lúc hiện.

Con suối bỗng trở lại im lặng giữa màn đêm tĩnh mịch. Hấn vừa chạy vừa nguyên rủa:

- Mẹ kiếp ! mấy con ma này oái thật.

Bọn bảo vệ xóm quanh hấn:

– Ông chủ có sao không?

Hắn đã lấy lại được sự bình tĩnh nên quát tháo:

– Tụi bây là một lũ ăn hại. Lúc có việc lại biến mất.

Bọn bảo vệ khúm núm:

– Dạ, ông chủ giao cho tụi em nhiệm vụ khác mà.

hắn như sức nhớ nên khoát tay:

– Thôi, thôi tiếp tục làm nhiệm vụ đi.

Bọn bảo vệ tản ra. Hắn đi về phía ngôi biệt thự. Tiếng rên từ đâu đó phát ra.

– Ôi, đau quá ! ôi, khát quá ... Hu hu !

Hắn giật bắn người chúng tôi chân định chạy, nhưng hắn bỗng khụy xuống vì một bóng trắng đã xuất hiện lăn tròn trước mặt hắn.

– Hãy trả lại ... mạng cho tao ...

Tiếng cười lại vang lên:

– Ha ha ! Ngươi ... phải đền mạng.

Hắn run bần bật:

– Xin đừng ... nhát tôi ...

– Ngươi hãy đền mạng cho ta. Ha ha !

Hắn chấp hai tay:

– Tôi van xin ... ma hãy tha cho tôi.

– Hư ... hư ... ngươi đừng van xin vô ích. Mà đã hại đứa con tao ...

Hắn lắp bắp:

– Ông ... đây là ...

– Ta là ... cha của Thảo Lan. Con ta đã bị ngươi giết chết.

Hắn run giọng:

- Tôi ... tôi đâu có giết cô ấy.
- Giờ này mà ... mày còn ... chối ư? Thảo Lan ... con nói đi.
- Người đã giết ta ... còn hành hạ con ta nữa. Ha ha !

Hắn khụy xuống:

- Tôi biết tội rồi, xin tha mạng. Tôi ... tôi ân hận lắm.

Thấy có bóng người hắn tin chắc đó là tên bảo vệ tin cẩn của mình nên hắn hét to:

- Cứu ...tao ... ! Ma !

Tên bảo vệ nghe tiếng ông chủ liền chạy đến:

- Ông chủ .. Tiếng ma im bắt. Tên bảo vệ dìu hắn đứng dậy:
- Giờ này sao ông còn ở đây?

Hắn lắp bắp:

- Tao đi lạc đường.

Tên bảo vệ chợt hét lên:

- Ôi ... Ma ! Ma !

Một lần nữa hắn thót tim, sợ đến tím cả mặt mày. Một bóng trắng nằm chòn vòn trước mặt hai người, hắn ra lệnh tên bảo vệ.

- Mày chém cho nó đứt ra làm đôi đi.

Tên bảo vệ run rẩy:

- Không, không được đâu, làm như vậy nguy hiểm lắm.

Hắn hét:

- Cứ làm như lời tao nói.

Tên bảo vệ chợt Tiến Lâm lên:

– Ma sao lại nằm đây, cái gì vậy nè?

Hắn quát:

– Đèn pin đâu?

Tên bảo vệ vì run sợ nên quên mất. Hắn lần mò rút đèn pin ra đưa cho Cảnh Hào.

– Đây !

Hắn bật đèn pin và kêu lên thất thanh:

– Điệp Ngân !

tên bảo vệ cũng giật mình thảng thốt:

– Đúng là bà rồi. Nhưng ...

Cảnh Hào quên sợ hãi, hắn vội ôm lấy Điệp Ngân:

– Điệp Ngân ! Tỉnh lại đi !

Điệp Ngân vẫn nhắm nghiền đôi mắt, miệng không thốt được nên lời. hai người cố mang Điệp Ngân về đến ngôi biệt thự thì trời đã gần sáng. Cô vẫn nằm im bất động. Khi phát hiện ra thì miệng của cô ta đã ngậm một họng đất sét.

Cảnh Hào run rẩy:

– Ma cho Điệp Ngân ăn đất sét.

Tên bảo vệ nhìn Cảnh Hào:

– như vậy là bà ấy bị ma cho ăn đất sét rồi.

Hắn cho đốt lửa sưởi ấm cơ thể cô ta. Một hồi sau cô ta mới cựa quậy được đã hét lên:

– Ma ... ma ... Ai cứu tôi?

Cảnh Hào an ủi:

– Không, anh đây mà.

Điệp Ngân cố giãy giụa:

– Không, tôi không ăn. chị đưa tay vỗ vỗ vào má cô. Điệp Ngân ú ớ:

– Dừng ... đừng đánh tôi ...

Cảnh Hào nói lớn:

– Điệp Ngân, anh đây mà. Cảnh Hào đây !

Cô cố mở mắt. Thấy Cảnh Hào, cô ta òa khóc:

– Cảnh Hào ! Em sợ lắm.

Hắn ôm người yêu vào lòng. Điệp Ngân vẫn còn khóc tức tưởi:

– Em sợ lắm.

Hắn dỗ dành:

– Không sao đâu. Đã có anh rồi.

Cô ta như còn sợ hỏi:

– Nó đâu rồi?

– Nó nào?

Điệp Ngân ngó dáo dác:

– Con ma ấy !

Hắn trấn an:

– Thấy anh xuất hiện, mấy con ma chạy hết rồi.

Điệp Ngân lại hỏi:

– Đây là đâu vậy anh?

Hắn cười khanh khách:

Thì nhà mà em đang ở.

Cô ta ngạc nhiên:

– Làm sao em về được đây? Ma nó bắt em rồi mà.

Cảnh Hào cũng lấy làm lạ:

– Anh cũng đang muốn hỏi em điều đó.

Diệp Ngân bảo:

– Em khiếp lên vì sợ, và ngất đi lúc nào cũng không hay biết.

Hắn lo lắng hỏi:

– Vậy còn bộ đồ trắng này?

Diệp Ngân hốt hoảng:

– Không, em không có.

– Nhưng em đang mặc mà.

Diệp Ngân nhăn nhó:

– Như vậy là con ma quỷ mặc cho em rồi.

Cảnh Hào nhìn chiếc áo:

– Bọn ma quỷ lộng hành quá rồi.

Diệp Ngân chúng tôi rúm người lại:

– Đi chỗ khác ở thôi anh ạ.

Cảnh Hào cho tên bảo vệ đi ra ngoài. Hắn đóng cửa lại rồi thì thầm to nhỏ với người tình:

– Đúng ! Chúng ta sẽ vượt biên sang Thái Lan.

Diệp Ngân mừng quýnh, tươi ngay nét mặt:

– Đi ngay bây giờ hả anh?

Hắn lắc đầu:

– Đi nhưng chưa phải lúc này.

Cô ta mất hứng:

– Sao vậy anh?

Cảnh Hào mím môi:

– Anh chưa tìm được thỏi vàng ròng đó.

Mặt Điệp Ngân nhăn nhó:

– Thỏi vàng thì nhỏ, còn con suối thì to anh biết tìm đâu ra.

Hắn xua tay:

– Dù phải lật tung cả con suối lên, anh cũng quyết tìm cho bằng được.

Điệp Ngân vừa trải qua cơn ác mộng, cô chẳng còn thiết gì nữa nên nói:

– Số tiền mà anh vợ vét ở đây cũng khá nhiều rồi. Đủ để chúng ta làm ăn.

Hắn lắc đầu:

– Cái ăn đã kề bên miệng bỏ làm sao được. Anh không bỏ đâu em ạ.

Điệp Ngân liếc hắn:

– Anh tham lam vừa thôi.

Hắn siết mạnh cô vào lòng:

– Chỉ vì tương lai hai đứa mình thôi.

Điệp Ngân xô hắn ra:

– Em có còn sống đến ngày ấy không nữa.

Hắn xịu mặt:

– Em nói gì vậy?

Điệp Ngân lắc đầu:

– Ngày nào còn ở lại đây là ngày đó em còn sợ.

Hắn trấn an:

– Em an tâm. Tìm được thỏi vàng là chúng ta đi ngay.

Điệp Ngân biết mình không bao giờ thuyết phục được lòng tham của

ông ấy nên đành phải im lặng. Hấn đỡ dành:

– Em nằm nghỉ để lấy lại sức. Anh đi đây có chút việc.

Diệp Ngân sức nhớ:

– Lực theo đã đến chưa?

Hấn mỉm cười:

– Đêm nay hấn sẽ tới.

Diệp Ngân lại hỏi:

– Còn chiếc xe của em?

Cảnh Hào nhú mày:

– Em đi đâu?

Diệp Ngân nhớ lại, cô lồm cồm ngồi dậy:

– Ngoài bìa rừng.

Cảnh Hào lăm bầm:

– Có lẽ mất rồi.

– Nhưng xe hư. Chạy không được nên em mới bị gặp ma đó.

Cảnh Hào như đã hiểu:

– Được rồi, mất anh mua chiếc khác cho em.

Diệp Ngân thấy tiếc.

– Nhưng mà ...

Hấn xoa tay:

– Em nằm nghỉ để anh đi lo công chuyện. Đừng có tiếc của như vậy mà cô bé.

Chiến gặp lại Sói đen tại nhà ông Thìn, Chiến tỏ ra giận:

– Đêm hồi hôm tôi và Sinh làm mồi cho muỗi rừng.

Tiến Lâm đặt tay lên vai bạn:

– Thông cảm cho tôi. Đêm hôm qua, mẹ tôi bị sốt cao quá.

Ông Thìn vội hỏi:

– Bây giờ đã thế nào rồi?

– Dạ, đã đỡ nhiều rồi.

Chiến sốt ruột:

– Tính sao đây anh?

Tiến Lâm ngẫm nghĩ:

– Việc này cũng còn khó khăn lắm. Bởi tay chân của hấn cũng đáng gờm.

Chiến nóng vội:

– Chẳng lẽ tụi mình đầu hàng.

– Nhưng có điều ...

Chiến xua tay:

– Có gì cứ nói toạc móng heo ra đi. Đừng có nhấp nhứ bực mình lắm.

Tiến Lâm rất biết tính bạn mình nên nói luôn:

– Tôi muốn Chiến và A Sinh ra bãi một chuyến.

Chiến ngạc nhiên:

– Để làm gì?

Tiến Lâm vào đề:

– Cảnh Hào chuẩn bị xuất hàng. Tôi biết chắc chắn hấn sẽ giấu trầm hương trên xe.

Ông Thìn cũng gật đầu tán thành:

– Đúng. Hấn làm ăn phi pháp này đã lâu lắm rồi.

Chiến sốt sáng:

– Được. Nhưng mà bằng cách nào?

Tiến Lâm bảo:

– Cậu hãy tìm A Sinh vào đây ta sẽ bàn luôn.

Chiến hăng hái đi liền. Già Thìn nói vớ Sói đen:

– Sói đen, tôi tìm cậu sẽ làm việc.

Tiến Lâm do dự:

– Nhưng mà cháu cần mọi người hỗ trợ.

Già Thìn gật gù:

– Không ai bỏ cậu đâu mà sợ.

Tiến Lâm mừng lắm nên nói:

– Như vậy là cháu an tâm rồi.

Già Thìn vuốt râu, vẻ mặt tươi vui:

– Nói chung ở đây không ai thích hấn cả. Hấn độc ác, xảo quyệt quá.

Tiến Lâm lại nói:

– Cháu sợ một ngày nào đó Thảo Sương sẽ chết vì tay hấn.

Già Thìn hiểu tâm trạng của Sói đen nên khuyên:

– Vậy trước mắt cháu nên tìm cách cứu cô ấy ra.

Tiến Lâm tâm sự:

– Cứu cô ấy thì cháu đã có ý định lâu rồi. Nhưng mà ...

– Cháu còn do dự điều gì?

Tiến Lâm trở lại buồn buồn:

– Thế lực của hấn ngày càng lớn. Hấn tung tiền ra mua chuộc những người ham tiền đều làm việc đắc lực cho hấn cả.

Già Thìn chép miệng:

– Dân mình đây khổ quá rồi nên thấy tiền mà không lóa mắt sao được.

Tiến Lâm chống tay lên cằm:

– Cho nên cháu còn do dự. Sợ hấn phát hiện làm tổn hại thêm mà thôi.

Già Thìn gật gù:

– Cháu nói nghe cũng phải.

A Sinh và Chiến đi trên chiếc xe máy đồ xịch trước cửa nhà lão Thìn.

Tiến Lâm trợn mắt:

– Xe của Điệp Ngân mà !

A Sinh lắc đầu:

– Em nhặt được ngoài bìa rừng khuya nay.

Tiến Lâm hơi nhú mày:

– Vậy sao?

Chiến giục:

– Nào, anh giao nhiệm vụ đi. A Sinh chỉ đến đây được một lúc thôi.

Tiến Lâm nói với hai người:

– Tối nay khoảng chín giờ hấn sẽ giao hàng.

A Sinh xông xáo:

– Em quyết sẽ bắt cho được hấn ta.

Tiến Lâm ngăn:

– Không được làm liều. Các cậu chỉ tới đó bám sát tình hình thôi. Cứ để hấn tự do xuất hàng lần nữa đi.

A Sinh nhăn nhó:

– Anh làm vậy là sao?

Chiến ngăn bạn:

– hãy để anh ấy nói hết đã.

Tiến Lâm dặn dò:

– Chúng ta quan ít. Tay chân hấn thì đông. Chúng ta không chọi lại hấn đâu.

Đừng có “bức dây động rừng”.

A Sinh ầm ức:

– Như vậy cứ để hấn buôn lậu hàng cấm hoài sao?

Tiến Lâm vỗ vai bạn:

– An tâm đi. Chúng ta sẽ có cách cho hấn vào rọ mà.

Chiến nói với A Sinh:

– Anh Sói đen giao nhiệm vụ, tụi mình làm tốt là được rồi. Ở đó cãi làm gì?

Già Thèn nãy giờ mới lên tiếng:

– Các cậu cố gắng làm cho thật tốt. Đừng để cho bọn chúng phát hiện.

hai người đều vâng dạ. Tiến Lâm lại nói:

– Đem chiếc xe cất nơi nào đó đi. Đừng để Cảnh Hào thấy là không yên chuyện.

... A Sinh giật thót mình rí tai Chiến:

– Tiếng rên của ai vậy?

Chiến thì thầm:

– Có ma !

A Sinh định kêu lên, nhưng bị Chiến bịt miệng:

– Bộ muốn chết hả?

A Sinh run rẩy:

– Nhưng ma kìa !

Mấy cái đầu lâu cùng xuất hiện một lượt. Nó lăn lông lốc, miệng khè ra lửa làm cho a Sinh sợ muốn xỉu. Cậu ôm chặt cánh tay Chiến:

– Ma gì kỳ vậy anh?

Chiến thì cũng đâu phải gian lì gì. Cậu ta cũng tim đánh thành thịch, cũng run lên từng cơn:

– Ủ, nó làm quái quỷ gì vậy?

A Sinh run giọng:

– Bộ anh cũng sợ nữa hả?

Chiến thủ thỉ:

– Sợ. ma ai mà không sợ chứ?

– Vậy mình về thôi anh.

Chiến lắc đầu:

– Sợ, nhưng không được về. Cố gắng thêm chút nữa.

A Sinh đành phải ngồi lại. Hai người căng mắt ra nhìn. Một khối gì to bự lù lù bắt đầu chuyển động. Chiến rí tai A Sinh:

– Nó xuất hiện rồi kìa.

A Sinh rên lên:

– Tối quá làm sao mà thấy được.

Chiến thì thầm:

– Cần gì thấy, như vậy là cũng biết tụi nó làm ăn phi pháp rồi.

A Sinh lại hỏi:

– Mình làm gì nữa đây anh?

Chiến nói nhỏ:

– Cậu im lặng đi.

Tiếng Cảnh Hào gắt gỏng:

– Tụi bây làm gì chậm như rùa vậy. Nhanh lên !

Đám tay chân của hắn răm rắp làm theo. Hắn nói thật nhỏ:

– Bao nhiêu tấn?

– Dạ năm.

– Ủ, vậy được rồi.

Mấy con ma cứ chòn vòn trước mặt Chiến và A Sinh cũng không dám lộ đầu ra. Chùng như chiếc xe chở hàng quốc cấm đi rồi. Ma cũng biến mất. hai đứa mới bò ra ngoài ...

Lực theo men theo con suối nước nóng đến điểm hẹn. Hắn mò mẫm đi trong đêm, nhắm hướng nhà kho mà trực chỉ. Hắn là tên đâm thuê chém mướn chưa biết sợ là gì. Nhưng sao lần này hắn cảm thấy hồi hộp lo âu. Một triệu đồng để giết một người con gái yếu đuối điên loạn. Chỉ còn vài bước nữa thôi là đến nhà kho, hắn đứng tần ngần nơi đó nhìn chằm chằm vào nhà kho. Hắn nhẹ nhàng bước đến cửa, đưa tay mở cửa ra. Thảo Sương rên rĩ:

– Mẹ ơi ! Mẹ về với con.

Lực theo nghe rùng mình. Hắn đã mở cửa. Thảo Sương bật ngồi dậy:

– Anh Sói đen đến đến đó hả?

Hắn giật thót mình:

– Ra đây !

Nhận ra người lạ mặt Thảo Sương lùi lại, cô hét lên:

– Ma ... ai ... cứu tôi ... ma !

Lực theo mạnh bạo lên, hắn dùng đôi tay lực lưỡng của mình quật ngã Thảo Sương một cách nhẹ nhàng. Thảo Sương cố giãy giụa:

– Cứu ... cứu ... ma !

Cô cầu cứu trong tuyệt vọng. Lực theo dùng quả chanh mang sẵn bên

mình nhét vào miệng Thảo Sương. Bên ngoài ánh đuốc ma trôi xuất hiện hàng loạt, Lục theọ hơi nhú mày:

– Ma ư?

Mặc xác chúng nó. Hấn kéo lê Thảo Sương ra bờ suối. Thảo Sương chỉ còn biết rên lên:

– Ừ ... ư ...

Trong lúc Lục theọ trôi gô Thảo Sương lại, hấn bảo:

– Tôi không muốn làm điều ác đâu. Nhưng phiền một nỗi đang rất cần tiền.

Thảo Sương căng thẳng tinh thần giữa cái sống và cái chết đang gần kề một bên. Cô ứa nước mắt:

– Ừ ... ứ ...

lục theọ mạnh tay quang cô xuống dòng suối. Vừa lúc ấy Lục theọ cũng bị một cú đánh bất ngờ, hấn bị ngã chổng quèo. Hấn bị thúc ké. Còn một người khác thì nhảy tồm xuống dòng suối cứu cô gái. Lục theọ mạnh như con trâu, hấn giẫy giụa, Tiến Lâm hét nên bị ngậm luôn một trái chanh to. Hấn bị lòi xềnh đi. Tới nơi quy định người đeo mặt nạ gặt đầu với người vừa vớt Thảo Sương.

Anh ta nói:

– Mày hưởng được bao nhiêu khi giết Thảo Sương?

Hấn ứ ớ không nói được. Anh ta phải lấy quả chanh từ miệng hấn ra, hấn hỏi:

– Nhưng anh là ai?

Anh trả lời:

– Tôi đâu có xa lạ với anh.

Hấn nhướng mày:

– Sói đen !

– Phải.

Lực theo hơi ngó mình:

– Tại sao anh lại có mặt ở đây?

Sói đen mím môi vì tức giận:

– Anh vẫn chứng nào tật nấy vậy sao?

Lực theo nhăn nhó:

– Tôi đã bỏ nghề này lâu lắm rồi.

Sói đen hét lên:

– Anh im đi !

Lực theo lắc đầu:

– Không, tôi nói thật.

Sói đen rít lên:

– Vậy anh vừa làm cái trò gì thế?

Lực theo chép miệng:

– Hấn dùng áp lực với tôi.

– Anh có thể vạch tội hấn mà.

Lực theo lắc đầu:

– Tôi không thể.

Sói đen hậm hực:

– Tại vì hấn cho anh nhiều tiền lắm phải không?

Lực theo cúi mặt:

– Anh phải thông cảm cho tôi.

Sói đen vung tay:

– Anh dám cấu kết với một con người độc ác ấy hãm hại một cô gái yếu

đuối, điên loạn như vậy ư? Lương tâm của anh đâu rồi? Thật uổng công trước đây tôi là người bạn tốt của anh. Lực theo nhả nhúm:

– Vì hoàn cảnh bắt buộc thôi mà.

– Hừm ! Anh nổi giáo cho giặc. Hấn là tên trùm buôn lậu. Có ngày hấn sẽ bị sa lưới pháp luật. Còn anh, anh có thể tin hấn để yên cho anh không?

Lực theo ấp úng:

– Tôi biết, nhưng không thể không làm theo yêu cầu của hấn.

Tiến Lâm dọa:

– Nếu anh vẫn ngoan cố như vậy thì anh đừng có trách.

Lực theo mấp má đôi môi:

– Không làm theo hấn, hấn cũng tìm cách hại chúng tôi mà thôi.

Sói đen từ tốn nói:

– Nếu anh còn lương tâm thì ngay bây giờ anh cứ vào báo với hấn là đã giết chết Thảo Sương rồi và xác đã chìm dưới suối.

– Nhưng mà liệu hấn có tin tôi không?

Sói đen gật đầu:

– Hấn sẽ tin. Vì tôi đã giết một con nai để thế mạng cho Thảo Sương.

Lực theo do dự:

– Như vậy có ổn không anh?

Sói đen trấn an:

– Tôi đã tính kỹ lưỡng lắm rồi. Anh không cần phải lo điều gì cả.

Lực theo thở dài:

– Tôi đâu ngờ lại gặp anh ở đây.

Sói đen dọa dẫm:

– Nghĩ đến tình bạn năm xưa, tôi không tố giác anh. Nhưng anh cần phải lánh xa chốn này càng xa càng tốt. Ấy là tôi muốn luôn giữ tình bạn giữa chúng ta. Bằng ngược lại, thì tôi sẽ tố giác anh trước pháp luật.

Lục theo gật đầu lia lia:

– Được rồi, tôi sẽ nghe theo lời của anh.

– Nếu mai này hắn có sa lưới pháp luật, hắn cũng không có gì để buộc tội cho anh.

Lục theo ngần ngại:

– Còn vấn đề Thảo Sương, tôi nghĩ cô ấy sẽ không oán hận tôi chứ?

Sói đen lắc đầu:

– Không đâu. Cô ấy đang điên loạn không nhận ra anh đâu. Thôi, anh nên trở về lấy tiền và đi đi.

Lục theo toan bước đi, Sói đen còn nói theo:

– Cố gắng làm người lương thiện, đừng để chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh trở trêu.

Lục theo quay trở lại nắm chặt tay bạn siết mạnh:

– Được, tôi sẽ luôn nhớ lời anh. Tạm biệt.

Hắn bước đi như chạy ra khỏi dòng suối. Những ánh đuốc ma trôi cũng đã tắt tự bao giờ.

... Mắt Cảnh Hào lim dim nhìn Lục theo:

– Có thật mày đã giết nó rồi không?

Lục theo gật đầu:

– Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà ông giao phó.

hắn bật dậy:

– Vậy tốt lắm. Bây giờ cậu tính sao?

Lục theo nhăn mặt:

– Tôi đến đây nhận tiền và chuồn về chỗ cũ của anh em. tụi nó đang chờ tôi.

Hắn chột hỏi:

– Mà y vẫn ở chỗ cũ chứ?

Lực theo hỏi vặn lại:

– Vậy theo ông tôi còn biết đi đâu nữa?

Hắn cười nham hiểm:

– Tốt lắm !

Hắn móc túi đẩy gói bạc đến trước mặt Lực theo:

– Đây là phần thưởng cho mày.

Lực theo thò tay lấy xấp tiền. Anh đứng lên:

– vậy tôi về nhé !

Hắn ta âm ừ:

– Có việc cần tao sẽ đến tìm mày.

Lực theo không muốn gây thêm rắc rối nên gật đầu bừa:

– Vâng.

Hắn tiến Lực theo ra tận cổng rồi mới chịu quay vào. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Coi như họ Trạch sẽ tuyệt tự từ đây. Không còn ai làm le hắn nữa.

... Thảo Sương như điên như dại, Tiến Lâm hét om sòm. Người bạn thân của Sói đen phải năn nỉ lắm cô mới chịu im. Chốc chốc lại rên rĩ:

– Mẹ ơi ... mẹ ....

Ai thấy cảnh tượng ấy mà chẳng nao lòng. Chiến cùng Mỹ bước vào. Thấy người lạ Thảo Sương chúng tôi rúm người lại:

– Đừng ... bắt tôi, đừng bắt tôi.

Mỹ cười thân thiện:

– Tụi em không hại chị đâu.

Cô ngo ngác:

– Hả? Không bắt hả?

Mỹ cười đùa:

– Vâng. Em chẳng những không bắt mà còn chối thân với chị nữa.

Thảo Sương cũng cười:

– Không bắt tôi hả?

Mỹ mân mê bàn tay của cô:

– Em thương chị lắm.

– Thương hả?

– Ừ.

– Vậy dẫn đi tìm mẹ nghe.

Mỹ ghen ngào an ủi:

– Chị đang bệnh, chị cố gắng hết bệnh, em sẽ đưa chị đi gặp mẹ.

Cô gật đầu:

– Vậy hả?

Mỹ dỗ dành:

– Bây giờ chị ăn cháo nghe.

Thảo Sương chu môi lắc đầu:

– Thôi, hông ăn đâu. Muốn đi tìm mẹ cơ !

Mỹ gật đầu:

– Vâng, ăn hết bát cháo này rồi em dẫn chị đi tìm mẹ.

Thảo Sương sáng mắt:

– Nói thiệt ghen !

– Vâng.

Lòng mong mới gặp lại mẹ của Thảo Sương thật đáng thương. Từ chỗ không muốn ăn gì cô đã ăn hết bát cháo, rồi giục Mỹ:

– Đi tìm mẹ !

Chiến thấy vậy khuyên:

– Mẹ Sương đi chợ rồi. Chưa có về đâu.

Thảo Sương lắc đầu nguầy nguậy:

– Không ... hông chịu đâu. Đừng có gạt mình.

Mỹ nhìn Chiến hội ý, Chiến gật đầu:

– Phải vậy thôi.

Mỹ đỡ Thảo Sương đứng dậy:

– Em đưa chị đi.

Thảo Sương ngoan ngoãn đi theo. Mỹ lúng túng chưa biết phải dẫn Thảo Sương đi đâu thì Tiến Lâm đến. Mỹ nói nhỏ vào tai Thảo Sương:

Chị có nhận ra ai đó không?

Thảo Sương nhìn Tiến Lâm, cô lắc đầu:

– Không biết !

Mỹ động viên:

– Chị hãy cố nhớ xem.

Thảo Sương phàn nàn:

– Tôi đâu có đăng trí mà bắt tôi phải cố nhớ.

Mỹ lại sợ cô nổi cơn nên dịu dàng nói:

– Ờ, chị không biết thì thôi, mình đi nghe.

Tiến Lâm căn dặn My:

– Em cẩn thận nhé. Đừng đi quá xa khu rừng này.

My gật đầu:

– Em biết rồi anh !

Chiến đến bên Sói đen thăm dò:

– Hắn ta có nghi kỵ gì không anh?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Bây giờ thì chưa. Nhưng lâu ngày không biết như thế nào.

Chiến chép miệng:

– chúng ta thấy tội hắn rành rành ra như thế mà không làm gì được cả.

Tiến Lâm vỗ vai Chiến:

– Rồi sẽ có một ngày mà thôi. Kim bọc trong vải lâu ngày cũng phải lòi ra thôi. giấy làm sao gói được lửa.

Chiến lo lắng:

– Em chỉ sợ từ đây đến ngày tận thế của hắn, hắn còn gây đau thương bao người nữa.

Tiến Lâm cũng thấy xót xa:

– Từ bây giờ chúng ta cần phải thận trọng và chăm sóc cho Thảo Sương thật chu đáo.

Chiến ngẫm nghĩ:

– Tôi e có điều bất lợi.

– Sao vậy?

Chiến bày tỏ ý mình:

– Tai mắt của lão độc ác ấy rất nhiều. Mình cần phải đưa Thảo Sương đi thật xa để an tâm mà điều trị.

Tiến Lâm gật gù:

– Cậu nói phải lắm. Nhưng mà tôi đâu có quen ai ở xa.

Chiến hăng hái nói:

– Chuyện này anh nên giao cho tôi và A Sinh lo liệu.

Tiến Lâm mừng rỡ:

– Chiến có người quen ở xa à?

Chiến bày tỏ:

– Bà dì của tôi ở cách đây xa lắm, bà là thầy thuốc nổi tiếng lắm. Tôi sẽ nhờ dì chữa cho Thảo Sương. Tiến Lâm thấy an tâm nên nói:

– Được lắm ! Ngày mai lên đường nhé !

Chiến vui vẻ nhận lời ...

...Mới tờ mờ tối mà Cảnh Hào đã ra khỏi nhà, hẩn đi đâu. Ất hẩn đi làm việc phi pháp nào đó. Mấy đêm nay hẩn đã cho thuộc hạ của hẩn đào bới tung cả lên một khúc suối để tìm thỏi vàng.. Ten bảo vệ tiến gần về phía hẩn thì thầm:

– Ông chủ !

Hẩn giật mình quay lại:

– Gì vậy? Làm tao hết hồn.

Tên bảo vệ nói nhỏ:

– Con nhỏ ấy chết thật rồi !

Hẩn khoái chí bảo giọng hách dịch:

– Đệ tử của tao mà !

Tên bảo vệ lại nói:

– Nhưng mà ghê lắm ông chủ oi.

Hẩn nạt:

– Gì mà ghê ! Mày nhát như thỏ để còn làm ăn nổi gì.

Tên bảo vệ cãi lại:

– Mấy hôm nay Thảo Sương cứ hiện hoài hà.

– Nó làm gì?

– Dạ nó nhảy lên bờ ngồi bó gối khóc hu hu và đòi mạng.

Hắn xoa tay:

– Ai giết chứ mày có giết đâu mà sợ.

Tên bảo vệ lắc đầu:

– Hai con ma, ma mẹ và ma con gặp nhau, họ ôm nhau khóc dữ lắm.

lão Cảnh Hào tròn mắt:

– Mày nói cái gì? hai mẹ con cùng khóc à?

Tên bảo vệ kể:

– hai người đều mặc quần áo trắng toát, tóc dài bù xù, mặt mày ghê lắm, nó có cả nanh nữa đó ông.

Hắn quát:

– Mày có nói thêm không đó?

Tên bảo vệ lắc đầu:

– Không, tại sao tôi lại nói dối. Tất cả công nhân đều thấy.

Hắn có vẻ nôn nao trong lòng, nhưng vẫn cố giữ vẻ cứng rắn.

– Sợ gì chứ. Nó là loại ma cái chứ có ăn thịt người được đâu.

Tên bảo vệ hù dọa:

– Đêm nay ông cứ ở lại đây rồi ông sẽ thấy.

Hắn thoái thác:

– Tao ở lại làm gì? Tao bận việc rồi. Đêm nay mày canh chừng tụi nó

giúp tao.

Tên bảo vệ lắc đầu:

– Tôi kham làm sao nổi. Tụi công nhân này dữ dằn lắm.

Hắn quát:

– Tụi nó dám làm gì mày?

Tên bảo vệ dịu giọng:

– Vả lại, tôi sợ lúc tụi nó tìm được thỏi vàng ma không có ông ở đây thì sao?

Hắn nghe nhắc đến vàng, lại do dự:

– Nhưng đêm nay tao đang bận.

– Hay là ông chủ cho đình lại một đêm?

Hắn cho là tên bảo vệ nói chí lý nên gật đầu:

– Thôi, vậy cũng được.

Tên bảo vệ mừng trong bụng vì thành thật mà nói hắn cũng chán nản cái cảnh này lắm rồi. Hắn liền nói:

– Vậy ông chủ cứ đi đi. Tôi sẽ đi cho bọn chúng hay rồi về luôn. Đêm cũng khuya rồi, kéo hai mẹ con con ma xuất hiện bây giờ.

Đám công nhân nghe nói được nghỉ ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Họ đã mệt lắm rồi. Phải làm việc quần quật từ sáng đến chiều, đêm lại phải khò lưng đào vàng cho hắn, sức nào mà chịu nổi. lại còn phải sống trong sợ hãi lo âu về mấy con ma hoành hành, nó rên rĩ, khóc than không ai ngủ được cả ...

CHƯƠNG 5

Mới tám giờ sáng xung quanh khu biệt thự đã im vắng như rất khuya. Tối nay Cảnh Hào đi ra ngoài lo công việc. Một mình Điệp Ngân ở nhà nên cô rất sợ. Vừa tối là cô đóng chặt các cửa. Rồi rút về phòng mình.

Điệp Ngân để đèn sáng cho đỡ sợ. Cô nằm trần trọc đến đêm khuya mà vẫn không sao ngủ được. Chợt có tiếng đập cửa khiến cô giật mình ngóc đầu lên nhìn.

Phía ngoài tối thui, không thấy gì, cô yên tâm nằm xuống nhắm mắt.

Nhưng bỗng trong phòng bị cúp điện. Bóng tối chụp xuống khiến Điệp Ngân hốt hoảng kéo mền trùm kín đầu.

Xung quanh vẫn yên lặng như tờ.

Một lát bớt sợ, Điệp Ngân tung mền ngồi dậy bước xuống đất, mò mẫm đi đến chỗ bàn giấy tìm hộp quẹt.

Đang sờ soạng trên bàn, bỗng một bàn tay từ trong bóng tối hiện ra, chụp lấy tay Điệp Ngân, khiến cô giật bắn mình, thét lên một tiếng hãi hùng, và cô rút tay mình ra.

Nhưng bàn tay lơ lửng kia cứng như gọng sắt, chẳng những nắm chặt tay Điệp Ngân, mà những ngón tay lạnh buốt còn di động như sờ soạng lớp da cô.

Điệp Ngân sợ điên lên, cố giật mạnh lần nữa, lần này thì bàn tay ma quái biến mất.

Điệp Ngân chưa kịp hoàn hồn thì nghe tiếng rên rỉ ngoài cửa. Cô quay phắt lại nhìn. Qua khung kiếng, cô thấy một người đàn bà trắng toát. Bà ta cầm chiếc đầu trên tay, tay kia quờ quạng lần mò như tìm cách mở cửa.

– Không được mở cửa, đừng mở, đừng mở ...

Điệp Ngân hét lên một cách hoảng loạn. Nhưng cánh tay kia vẫn quờ quạng tìm ổ khóa. Rồi bỗng người đàn bà biến mất.

Thoắt một cái, Điệp Ngân thấy bà ta đã đứng giữa phòng. Lần này không có chiếc đầu, bà ta quơ quơ tay về phía trước, rên rì:

– Trả đầu lại cho ta, đầu tao đâu rồi ...

Giữa đêm khuya thanh vắng, Điệp Ngân thét lên:

– Ai cứu tôi với, cứu tôi với.

Tiếng ma càng rên to rõ hơn:

– Tao ... không muốn chết ... hãy trả mạng cho tao.

Điệp Ngân đập cửa gọi to:

– Vú Trần ! Vú Trần !

Con ma hét lên:

– Mày ra đây ... hu ... hu ...

Con ma lại vật vã khóc làm cho Điệp Ngân bấn loạn tinh thần. Cô ta gào lên:

– Vú Trần ... Cứu tôi ... có ... ma ...

tiếng gọi của cô ta lọt vào màn đêm thanh vắng. Bàn tay con ma bám vào thành cửa sổ nhọn hoắt. Nó rú lên máu me đầy người. Điệp Ngân sợ hãi rú lên:

– Ai ... cứu tôi !

Tiếng con ma cười nghe rùng rợn:

– Ha ... ha ... Trả mạng cho ta.

Điệp Ngân ôm mặt:

– Đừng ... đừng nhát tôi.

Nhưng tiếng rên ngày một rùng rợn hơn. Điệp Ngân vẫn cố gượng đứng lên đi lùi về phía góc phòng nhỏ:

– Xin ... đừng ... nhát tôi ... Tôi vô tội mà.

Tiếng ma vẫn rên rỉ khóc lóc:

– Hãy trả mạng lại cho tao ...

Điệp Ngân lắc đầu:

– Tôi đâu có hại chết ai. Lầm rồi ... Lầm rồi !

Con ma phun ra vòi máu tưởng chừng như tung tóe khắp nền nhà. Điệp Ngân càng hoảng loạn. Cô gào lên:

– Tôi không có ... Đừng có nhát tôi.

Tiếng ma rên:

– Tao ... lạnh lắm ... mở cửa đi.

Điệp Ngân quỳ xuống:

– Xin đừng hại tôi.

– Ha ... ha ... Tội mày âm mưu giết tao rồi chìm xuống nước. Hu ... hu ...

Con ma lại khóc lóc. Điệp Ngân xanh cả mặt mày:

– Tôi ... tôi lạy ... ma ... Tôi không có làm như vậy mà.

Tiếng con ma vẫn khóc lóc than van:

– Bây giờ ... tao ... lạnh lắm. Hu hu ...

Điệp Ngân lúng túng, cô quơ đại cái mền để sẵn trên giường, thả qua cửa sổ:

– Ma ơi ! Đừng quấy rầy tôi nữa.

Tiếng con ma vẫn dai dẳng:

– Tao ... không cần thứ này đâu.

Điệp Ngân hoảng loạn:

– Tôi ... sẽ đốt nhiều tiền vàng bạc, vải vóc xuống cho người.

Con ma vẫn khóc rú lên:

– Tao ... không cần những thứ ấy.

Vẫn ôm kín mặt, cô ta run sợ hỏi:

– Vậy ... ma cần gì?

– Hu hu ... Ta cần mạng của mi kìa.

Điệp Ngân ù té chạy vào trong:

– Không ... không ... Ôi, ai cứu tôi ...

Tiếng gõ cửa càng lúc càng to. Cảnh Hào bực bội, cần nhằn:

– Ngủ gì mà say thế?

Hắn gọi to:

– Điệp Ngân ! Mở cửa !

Điệp Ngân rên lên:

– Hãy đi đi. Ngày mai tôi cúng cơm và đốt thật nhiều tiền vàng bạc, quần áo.

Cảnh Hào ngạc nhiên gọi to:

– Anh đây mà Điệp Ngân.

Cô vẫn ôm mặt:

– Không.

Cảnh Hào nói to hơn:

– Anh đây ! Cảnh Hào đây !

Cô ta mừng quýnh, giọng luống cuống:

– Anh hả?

– Ừ.

Cô ta vẫn còn sợ nên hỏi lại:

– Có thật anh Cảnh Hào không?

Cảnh Hào đang bức bối chuyện ở ngoài nên gắt:

– Em mở cửa cho anh vào đi. Ngoài này lạnh lắm.

Điệp Ngân nhận ra Cảnh Hào nên vội ra mở cửa. Cô ta ôm chầm lấy Cảnh Hào khóc ngất:

– Cảnh Hào, em sợ lắm.

Như quên bao nỗi bức mình, Cảnh Hào ôm cô vào lòng:

– Nào, có chuyện gì vậy?

Điệp Ngân vẫn thút thút khóc:

– Em sợ lắm.

Hắn vuốt ve:

– Nín đi ! Đừng sợ.

Cô ta lắc đầu:

– Khủng khiếp lắm.

Hắn nhăn nhó:

– Mà chuyện gì mới được.

Cô ta chỉ ra cửa sổ:

– Ma xuất hiện nơi này.

Cảnh Hào mở to mắt:

– Em bị ma nhát ư?

Cô ta gật đầu:

– Vâng. Con ma không đầu.

– Lại con ma không đầu ư?

Điệp Ngân rùng mình:

– Khiếp đảm quá !

Cảnh Hào lắc đầu trấn an:

– Hay chỉ là mơ.

Cô ta lắc đầu lia lịa:

– Không, không. Con ma không đầu thật mà.

Cảnh Hào cười chế giễu:

– Làm sao em biết đó là con ma không đầu?

Điệp Ngân đưa tay chỉ vết máu và nói:

– Đấy ! Vết máu còn đó.

Cảnh Hào hơi giật khi nhìn thấy các vết máu to con vung vãi trên tường và nền nhà.

– Máu của ma ư?

Nắm chặt tay của hấn, cô ríu cả lưỡi nói:

– Cổ của con ma đầy máu nó phun ra đó.

Cảnh Hào cũng đâm bối rối. Hấn cũng lạnh xương sống, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình thản:

– Coi chừng mấy đứa công nhân hù dọa em chơi thôi.

Điệp Ngân phản ứng mãnh liệt:

– Không ! Vì con ma bảo rằng chúng ta giết nó và dìm xuống nước ...

Hấn trợn mắt, há hốc mồm:

– Nó nói vậy ư?

– Vâng ! Nó bảo, nó đói và lạnh lắm.

Hấn làm như không biết chuyện gì nên nói:

– Ai giết nó mà lại đây đòi mạng.

Điệp Ngân trách móc:

– Tai anh dính đầy nợ máu quá rồi.

Hắn vẫn đáp một cách lạnh lùng:

– Lực theo giết chứ anh nào giết.

– Nhưng anh ra lệnh.

Hắn xua tay:

– Nhưng anh không có động tay vào.

Điệp Ngân lại khóc:

– Hu ...hu ... Vậy chứ em có giết ai đâu mà con ma ấy lại đến đây đòi mạng chứ.

Cảnh Hào thấy cô ta nói có lý, nên vội trấn an:

– Em cố gắng chịu đựng, nay mai tìm được thời vàng là tội mình vược biên ngay.

Điệp Ngân quay mặt đi:

– Đợi anh tìm được vàng em sợ là anh đi một mình.

Hắn cười hề hề:

– Làm sao mà anh bỏ cung ở nhà một mình được.

Điệp Ngân quay mặt đi:

Chẳng lẽ anh mang đi luôn cái xác của em đi.

Hắn chột dạ:

– Em nói gì vậy?

Điệp Ngân hờn dỗi:

– Chờ đến khi anh lấy được vàng thì em cũng đã chết vì sợ ma rồi, ma nó luôn ám ảnh em. Em sợ mình lại hóa điên như Thảo Linh cũng nên.

Hắn như sực nhớ nên hỏi:

– Này! Mấy bữa nay em có thấy Thảo Linh không?

Diệp Ngân bình thản đáp:

– Anh đâu có phân công, giao trách nhiệm cho em canh giữ.

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Em đừng gay gắt với anh như vậy. Anh chỉ thấy lạ thôi mà.

Cô hồn dỗi:

– Vậy thì anh nên đi tìm bà ấy đi.

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Anh đi tìm để làm gì?

Diệp Ngân mỉa mai:

– Nhưng dù sao bà ta vẫn là vợ chồng có hôn thú hử hoi mà.

Hắn gãi gãi đầu:

– Đó chỉ là đường lối để anh và em có cuộc sống tương lai tốt đẹp hơn mà.

Diệp Ngân lắc đầu lia lịa:

– Nhưng bây giờ em không cần giàu sang nữa, anh bắt em phải sống như vậy hoài, chắc em sẽ điên mất.

Cảnh Hào buộc lòng phải nói:

– Hay là anh sẽ đưa em về bên ấy. Khi làm xong việc anh sẽ qua với em.

Diệp Ngân lại lắc đầu:

– Không, em muốn đi cùng anh thôi.

– Nhưng anh chưa làm xong việc mà.

Diệp Ngân chán nản:

– Mò kim đáy bể thôi anh ạ.

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Em không động viên anh mà còn nói thế.

Diệp Ngân lắc đầu:

– Động viên à? Động viên bằng cách nào? Bà ấy bị điên loạn thì làm sao mà anh khai thác được.

Cảnh Hào cương quyết nói:

– Anh sẽ đi tìm bà ấy và buộc bà ta phải nói ra.

Diệp Ngân lắc đầu:

– Vô ích thôi !

– Tại sao?

Diệp Ngân bảo:

– Trước đây anh chưa phản bội bà ta, bà ta còn không nói, huống hồ chi bây giờ, tình thế đã đổi thay.

Cảnh Hào bực bội:

– Cũng tại em hết.

Diệp Ngân tròn mắt nhìn hấn:

– Tại sao anh lại đổ lỗi cho em?

Cảnh Hào vẫn còn tức:

– Đã bảo em ở bên đó chờ anh. Em lại đòi qua đây cho lỡ việc lớn.

Diệp Ngân rân rấn nước mắt:

– Vậy là anh trách em đó sao? Được, em sẽ về đây và anh đừng bao giờ tìm em nữa.

Thấy cô có vẻ giận thật sự, em đã giận anh rồi sao?

Diệp Ngân ngúng nguẩy:

– Em đi đề anh rảnh tay mà làm việc lớn. Em ở lại chỉ làm vương bận

anh mà thôi.

Cảnh Hào ôm cô vào lòng năn nỉ:

– Này, coi như anh không nói gì hết, được chưa? Anh xin lỗi.

Điệp Ngân vẫn làm mặt giận:

– Anh đi tìm bà ta đi.

Hắn bẹo má người yêu:

– Đừng hờn giận vu vơ như thế mà cô bé.

Cô ta vẫn lắc đầu:

– Có lẽ em phải về bên ấy thôi.

Cảnh Hào vẽ mặt buồn hiu:

– Về bên ấy để em đi gặp mấy thằng nhóc đó à.

– Vậy còn hơn ở cạnh bên anh mà cứ phải lo sợ.

Hắn trấn an cô:

– Em cứ an tâm, từ nay anh sẽ để mấy tên bảo vệ ở cạnh em.

Điệp Ngân xiu lòng:

– Vậy cũng được.

Cảnh Hào căn dặn:

– Chúng nó chỉ bảo vệ em bên ngoài thôi, em không được mở cửa cho bất cứ ai vào.

Điệp Ngân gục đặc:

– được rồi mà.

– Em vào nghỉ đi.

Còn lại một mình, hắn suy nghĩ thật nhiều về sự mất tích đột ngột của Thảo Linh. Chẳng lẽ trong lúc điên loạn bà ta chết mất ở đâu rồi cũng nên. Chết thì phải thấy xác chứ. Hắn lại cảm thấy lo. Đám công nhân lúc

này lại cứng đầu làm chiếu lệ, lại đòi bãi công, đòi tăng lương. Có đứa nào xúi quẩy rồi. Thằng Sói đen, nó chứ không ai vào đây.

Tiến Lâm nói nhỏ vào tai mẹ mình:

– Mẹ nên tìm cách cứu dì Thảo Linh đi.

Vú Trần khẩn khoản:

– Điều này là tất nhiên rồi. Nhưng làm sao qua mặt hấn ta được.

Tiến Lâm nói với mẹ:

– Hiện giờ Thảo Sương rất khỏe. Có điều đầu óc cô ta chưa được bình thường.

Vú Trần thở dài:

– Thật là khổ cho gia đình ông Cả Trạch. Mới một sớm một chiều đã tan đàn rã nghé cả.

Tiến Lâm nói với mẹ:

– Giờ này mà mẹ ngồi đó than thân trách phận có được gì đâu.

Bà chép miệng:

– Cũng may mắn là lúc này con được nghỉ hè, nếu không mẹ chẳng biết phải làm sao.

Tiến Lâm chợt hỏi:

– Như vậy còn vấn đề thôi vàng ròng ấy có hay không?

Bà lắc đầu nhìn con:

– Chuyện gia đình người ta mà, mình là kẻ ăn người ở làm sao biết được.

Tiến Lâm thắc mắc:

– nhưng vàng mà sao ông chủ lại chôn cất ngoài con suối như vậy?

– Mẹ đã nói rồi, chuyện của người ta mẹ không biết được.

– Nhưng ít ra mẹ phải biết về chị em của hai bà chủ nhỏ.

Bà thờ dài:

– Hai chị em nhưng mà hai tính cách khác nhau. Bà chị thì khôn lanh, đánh đá, chua ngoa. Còn người em thì hiền hậu, từ tốn, dễ gần gũi nhưng lại bị kẻ lừa bịp. Còn bà Thảo Linh bây giờ sống mà như đã chết.

Tiến Lâm nói với mẹ:

– Hắc là kẻ ác gian, có ngày sẽ đền tội mà thôi.

Bà vú Trần bàn với con trai:

– Hay là ta nên bí mật đưa bà Thảo Linh đến bệnh viện và mượn người canh giữ.

Tiến Lâm đồng ý với mẹ ngay:

– Được đó mẹ ạ. Vì cứ để dì ấy ở đây hắc ta sẽ hành hạ dì ấy đến chết.

Bà Trần lại nói:

– Tiền bạc hắc đều nắm hết cả. Giờ có đưa bà ấy cũng đâu phải dễ.

Tiến Lâm nói với mẹ:

– Tiền bạc thì con đã có cách, mẹ cứ an tâm.

– Bấy lâu đành dùm được chút đỉnh mẹ định lo hôn sự cho con.

Tiến Lâm nhăn nhó:

– Trời ! Mẹ lo làm gì xa xôi vậy? Con còn bận học hành.

Vú Trần lườm con:

– Tôi sợ đến lúc cậu đòi hỏi tôi chạy không kịp.

Tiến Lâm phì cười:

– Mẹ này !

Vú Trần xua tay:

– Thôi đi cậu, tôi bị tống ra rồi.

Tiến Lâm gãi gãi đầu:

– Tại mẹ muốn có cháu nội ẵm bồng rồi đồ thừa con.

Vú Trần mỉm cười:

– Chuyện ấy là tâm huyết của mẹ mà. Ít ra khi xuống tuổi vàng gặp ba con mẹ không hổ thân là được rồi.

Tiến Lâm cười với mẹ:

– Mẹ an tâm khi ra trường con nhất định sẽ làm chúng tôi mẹ được vui.

Vú Trần cốc nhẹ lên đầu con:

– Ấy là do cậu hứa với tối đấy nhé !

Tiến Lâm không muốn mẹ buồn nên nói:

– Vâng, khi ra trường con sẽ vâng lời mẹ. Còn bây giờ thì ...

– Thì sao?

– Mẹ giúp con lo cho dì Thảo Linh.

Bà Trần chột buồn:

– Điều ấy con khỏi cần phải lo gì cả. Mẹ cũng có trách nhiệm mà.

Tiến Lâm nói với mẹ mình về âm mưu chiếm đoạt thời vàng của Cảnh Hào, nếu tìm được thời vàng tòng kia hẳn và người đẹp Diệp Ngân kia sẽ vượt biên sang Thái Lan. Cùng sống chung với người tình. Bii được điều này vú Trần càng ra sức cản ngăn. Bà âm thầm theo dõi bọn chúng ...

Đêm nay trăng sáng vàng vạc. Rừng cao su sáng bàng bạc. Trăng rọi xuống làm cảnh vật về đêm thật huyền ảo.

Đã quá khuya, thế mà bên bờ suối vẫn còn vẳng tiếng cuốc xẻng của công nhân. Đêm nay họ làm việc dưới sự chỉ huy của Diệp Ngân. Cảnh Hào có việc về thành phố nên cô ta phải đích thân ra thúc hối mấy công nhân đào bới tìm cho ra hủ vàng.

Xung quanh im lặng như tờ. Chột “cạch” một tiếng. Lưỡi cuốc của một

công nhân chạm phải vật cứng, dội ngược lên. Anh ta hồi hả xới tung mồ đất.

Bên dưới hiện lên một chiếc hũ bằng sành khá to, màu đen kịt.

Tất cả đều há hốc, sững sờ.

Điệp Ngân thì thảo một mình:

– Hũ vàng lớn thế sao?

Đám công nhân cũng xôn xao.

– Tìm thấy rồi, thấy rồi, sao nó lớn quá?

– Chắc vàng nhiều lắm, cầu cả mấy ngàn cây mà.

Điệp Ngân ra lệnh:

– Đào nữa đi, lấy chiếc hũ lên, đừng cho nó bể nghe, nhanh lên đi chú.

Mấy công nhân hồi hả đào. Điệp Ngân vẫn thấy vậy là chậm, cô giậm chân thúc hối:

– Nhanh nữa đi. Trời ơi ! Chậm như rùa vậy.

mọi người tuôn mồ hôi, ra sức đào bới. Một lúc sau thì chiếc hũ đã được mang lên.

Điệp Ngân không chờ nổi, tự tay cô vội vàng tìm cách mở nắp. Cuối cùng thì nó cũng bật tung ra.

Cô ta vội thò tay vào hốt. Nhưng bỗng cô rụt tay lại:

– Á ...á !

Đám công nhân hoảng hồn:

– Cái gì vậy bà chủ?

Điệp Ngân định thần nhìn kỹ. Trong hũ không phải là vàng, mà là một bộ xương người trắng nhờ nhờ dưới ánh trăng. Cái mà cô ta chạm phải là một cái đầu lâu có hố mắt trống hoác.

Mọi người đang rụng rời thì lại nghe tiếng mấy khúc xương va chạm

vào nhau lụp cụp.

Mọi người hồn phi phách tán, hè nhau bỏ chạy. Điệp Ngân cũng chạy trốn về phía ngôi biệt thự. Nhưng cô ta vấp phải tảng đá, ngã dài trên bờ suối, cô ta hét lên kinh hoàng:

– Cứu tôi với! Đợi tôi với ...!

Giọng cô chột tắt nghẹn, khiếp đảm khi thấy một bóng trắng từ xa đi tới. Dù không nhìn rõ, cô ta vẫn biết chắc đó là bà Thảo Lan.

Phía trước, mấy công nhân đã chạy khá xa. Chỉ còn mình cô ta ở lại bờ suối. Cô cố gào to:

– Quay lại đi, cứu tôi với, quay lại đi !

Tiếng bà Thảo Lan rền rền bên tai:

– Vàng đó là của tao, mày lấy thì tao sẽ bắt mày theo tao.

Điệp Ngân gục xuống, nhắm kín mắt. Khi cô ngẩng đầu lên thì không thấy bà Thảo Lan. Cô quay về phía vườn cao su. Bà đang lơ lửng dưới tàn lá, hai tay vẫy vẫy:

– Đi theo tao, đi nhanh lên.

Rồi bà cười từng tràng dài, tiếng bà cười nghe rùng rợn cả mình. Mấy công nhân thường ngày luôn cho rằng mình trung thành với chủ, khi gặp nạn đều bỏ chạy hết. Điệp Ngân cố gượng đứng dậy, nhưng bóng ma trên cây làm cho cô ta bủn rủn tay chân, miệng thều thào:

– Cứu tôi ...cứu ...

– Ha ha ! Hãy trả mạng cho ta.

Điệp Ngân chấp tay lạy tứ phía:

– Xin tha cho tôi ...Tha cho tôi ...

Tiếng con ma lại ngừ lên:

– Hừ ... hừ! Tha cho ... mi à ... Mi độc ác lắm.

Cô ta lắc đầu:

– Không . không. Tôi không giết người Tiếng con ma gầm gừ:

– Không giết người ư? Chính mi đã giết ta.

Điệp Ngân thót người run lên:

– Bà là ...

Tiếng con ma cười lớn, nghe vang cả núi rừng:

– Đúng ... Ta là Thảo Linh đây. Ta chết rồi, chính mi đã hại chết ta.

Điệp Ngân hoảng hốt:

– Không ...không, tôi không hề giết chết bà đâu.

Ma cười nghe khiếp đảm làm sao. Điệp Ngân vẫn nói; – Tôi ... tôi không có ...

– Vậy mi là gì của Cảnh Hào?

Điệp Ngân tâm tư bất loạn, cô không thể nói khác hơn được.

– Vâng, chúng tôi là vợ chồng.

Tiếng ma cười như khóc:

– Tội mày hại chết tao. Vậy thì tội mày sẽ đền tội.

Điệp Ngân vang xin:

– Đó là lỗi của Cảnh Hào, tôi không biết.

Tiếng ma vẫn cười lạnh lạnh, quái đản:

– Ha ha! Sắp đến ngày tận số của bọn bây.

Điệp Ngân run rẩy:

– Tôi không có lỗi. Xin hãy tha cho tôi.

– Tha cho mày ư? Tội bây đều đáng chết cả. Tao chết xuống dưới gặp em gái tao rồi.

Điệp Ngân vì khiếp sợ nên chẳng nói lên được điều gì nữa. Chùng tỉnh dậy cô hốt hoảng:

– Hãy tha cho tôi ...tôi ...

Tiến Lâm vội lên tiếng:

Tôi đây, bà an tâm.

Diệp Ngân há hốc mồm:

– Tạo sao lại là cậu?

Tên bảo vệ mặt vẫn còn lo sợ nói:

– Chính Tiến Lâm đã cứu bà.

Diệp Ngân như vẫn chưa tin, lắc đầu:

– Không đời nào !

Tiến Lâm toan bước đi, tên bảo vệ ngăn lại và nói; – Chính anh ấy đã cứu bà từ con suối chạy về đây.

Diệp Ngân ấp úng:

– Đây là mơ hay thật.

Tên bảo vệ khản khoản nói:

– Xin bà tha cho chúng tôi, vì trong lúc hoảng sợ, lo chạy lấy mạng chúng tôi đã quên mất bà.

Diệp Ngân nghiêng rằng:

– Đồ ăn hại !

Tên bảo vệ năn nỉ:

– Xin bà bớt giận cho. Tội tôi cũng đâu muốn thế. Nhờ anh Sói đen mang bà được về đây là cũng tốt lắm rồi.

Như thế là đã thật rồi. Nên Diệp Ngân nói với Sói đen:

– Ta cảm ơn cậu Sói đen.

Tiến Lâm lắc đầu:

– Tôi chỉ biết cứu người lúc gặp nạn thôi. Xin bà đừng quá bận tâm.

Điệp Ngân tỏ ra ân hận:

– Trước đây những gì tôi dối không phải với cậu, xin cậu bỏ qua cho.

Anh lắc đầu:

– Không có gì, nhưng có điều gặp phải chuyện gì mà cả anh em bảo vệ bỏ chạy quên cả bà chủ vậy?

Điệp Ngân vẫn còn lo sợ, kể lại:

– Chúng tôi gặp ma.

Tiến Lâm trợn mắt:

– Lại gặp ma nữa ư? Nó ra làm sao?

Điệp Ngân nuốt nước bọt kè:

– Bà Thảo Linh hiện về.

Tiến Lâm hoảng hốt:

– Bà vừa nói gì chứ?

– Tôi nói bà Thảo Linh đã chết !

Tiến Lâm hơi lùi bước:

– Dì Thảo Linh đã chết rồi ư? Tại sao vậy?

Điệp Ngân lắc đầu:

– Bà ấy không có nói nguyên nhân.

Tiến Lâm lâm bẫm:

– Dì ấy mất tích một tuần. Chết rồi sao?

Điệp Ngân cũng lo sợ:

– Có lẽ vì điên loạn, đói khát nên bà ấy chết quanh đâu đây thôi.

Tiến Lâm nói với tên bảo vệ:

– Anh cho anh em công nhân chia nhau đi tìm bà chủ nghe chưa.

Tên bảo vệ gật đầu:

– Vâng, tôi đi ngay.

Tiến Lâm quay lại nói với Điệp Ngân:

– Còn bà, bà quay về nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện để tôi lo.

– Về một mình ư?

Tiến Lâm bảo:

– Tôi còn nhiều công việc phải làm. Ngoài bìa rừng cạnh con suối còn rất nhiều ánh đuốc ma trơ đang cháy đỏ rực.

Điệp Ngân rùng mình; – Cậu làm ơn đưa tôi về đến nhà giùm đi. Đêm tối tôi sợ ma lắm.

Không làm sao mà từ chối được, Tiến Lâm đành phải đưa cô ta về tận nhà.

Đến cổng vào nhà, Tiến Lâm bảo:

– Bà vào đi, tôi không tiện vào.

Điệp Ngân gật đầu:

– Cảm ơn cậu.

Tiến Lâm biến mất trong màn đêm. Điệp Ngân tra chìa khóa vào ổ, cô ta lại nghe tiếng rên rỉ:

– Ôi ... ôi ... tôi lạnh quá.

Cô ta nhảy vào nhà. Đụng phải vật gì đó, cô ta Tiến Lâm lên:

– Ai !

Hai tay ai đó hươu hươu về phía trước rên rỉ khóc lóc:

– Trả mạng lại cho tao ...

Điệp Ngân cuống cuồng kêu lên:

– Ôi trời! Ma ... ma ...

– Trả mạng lại cho tao ...

Điệp Ngân khụy xuống vang xin:

– Xin tha cho tôi ...tha ...

Tiếng ma cười, tiếng cười nghe khiếp đảm làm sao.

– Ha ha ! Tha tội cho mày ư? Hu hu ! Tao chết oan ức quá mà ...

Điệp Ngân ôm mặt:

Tôi không có tội ...

– Ha ha ! Chính mày đã hại chết con gái tao.

Điệp Ngân vẫn chối quanh:

– Không ... tôi không có.

– Hu hu ! Mày còn chối nữa sao?

Điệp ngân vẫn lắc đầu:

– Tôi không có.

– Hu hu ! Tội bây dìm xác con tao dưới đáy sâu của suối nước nóng kia mà.

Điệp Ngân vẫn lắc đầu:

– Đó là do Cảnh Hào bày mưu thôi. Tôi không có. Xin tha mạng cho tôi.

– Tội bây độc ác quá. Đã hại gia đình tao tan nát. Tội bây phải đền mạng.

Điệp Ngân rú lên kinh hoàng:

– Đừng giết tôi !

Con ma không đầu đưa hai tay về phía trước, đi dần về phía cô ta. Quá khiếp sợ, Diệp Ngân ngất đi, nằm dài trên nền gạch.

... Về đến nhà, thất cảnh tượng như vậy, Cảnh Hào giật thót mình. Hấn hoảng hốt ôm đặt Diệp Ngân lên giường.

– Điệp Ngân ! Tỉnh lại đi em.

Hắn cạo gió, hắn hô hấp nhân tạo. Điệp Ngân dần tỉnh lại. Nhưng vẫn chưa hoàn hồn, cô ta hét lên kinh hãi:

– Hãy tha cho tôi ...

Cảnh Hào ôn cô vào lòng:

– Tỉnh lại đi em.

Điệp Ngân giãy giụa:

– Cứu tôi. Ai cứu tôi.

Hắn dỗ dành:

– Điệp Ngân, tỉnh lại đi em.

– Không, tôi không giết người. Chính hắn đó.

Cảnh Hào hơi nhú mào:

– Giết ai, mà ai giết?

Điệp Ngân tuột ra khỏi cánh tay của Cảnh Hào. Cô ta gào lên:

– Không, tôi không có giết người.

Cảnh Hào khó hiểu, tại sao cô ta lại nói ra những điều ấy. Ai đã làm gì cô ta?

– Điệp Ngân ! Em hãy tỉnh lại đi.

Cô ta vẫn ôm mặt:

– Đừng, đừng bắt tôi.

– Anh đây mà, Điệp Ngân.

Cô ta chúng tôi co ro trong một góc phòng, miệng vẫn lảm nhảm:

– Ông ấy giết. Tôi không có.

Cảnh Hào tiến lại gần, cô ta càng kêu to:

– Đừng ...đừng ... lại gần tôi. Tôi sợ lắm.

Cảnh Hào dịu dàng:

Anh đây mà !

Diệp Ngân vẫn lắc đầu:

– Ông ta là kẻ giết người.

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Em nói gì lạ vậy? Ai giết người chứ?

Diệp Ngân chỉ về phía hắn:

– Chính anh giết chết Thảo Lan và con ...

Cảnh Hào càng ngạc nhiên hơn:

– Còn ai nữa?

Diệp Ngân ấp úng:

– Cả Thảo Linh nữa.

Cảnh Hào lắc đầu:

– Anh đâu có giết chết Thảo Linh.

Diệp Ngân lắc đầu khóc lóc:

– Anh đã giết bà ta. Bà ta mới về đòi mạng em đây. Hu hu ...

Cảnh Hào ôm cô vào lòng:

– Bà Thảo Linh mất tích đâu phải là do anh.

Diệp ngân lắc đầu:

– Bà ta đổ tội cho anh.

Cảnh Hào phì cười:

– Sao em biết?

– Bà vừa đến đây. Bà ta chết rồi.

Cảnh Hào cười trấn an:

Vậy cũng tốt.

Điệp Ngân hoảng hốt:

– Có phải anh đã cho người giết chết bà ta?

Cảnh Hào lắc đầu:

– Bà ta điên loạn bỏ đi mất tích chết đêu đó thôi. Anh không giết bà ấy.

Điệp Ngân vẫn khẳng khẳng:

– Không, bà ấy mới hiện hồn về đây đòi mạng.

– Thật vậy sao?

– Vâng.

Cảnh Hào giục:

– Thôi vào nghỉ đi em. Anh cũng mệt lắm rồi.

Điệp Ngân ngoan ngoãn đi theo. Vì mệt mỏi hấn ngủ thiếp đi. Còn Điệp ngân cứ trăn trở mãi. Đến mồn mồn, cô ta vừa thiếp thì nghe tiếng Cảnh Hào rên rỉ:

– Dừng ... dừng ...

Điệp Ngân không nghe nữa nên ngủ thiếp đi. Cảnh Hào giật mình khi thấy Thảo Linh, Thảo Linh và Thảo Sương, ba người bao vây quấy cả người hấn cầu xé.

– Hãy trả mạng cho tụi tao ...

Hấn rên rỉ:

– Tôi đâu có tội gì.

Thảo lan khóc lóc:

– Mày đã giết tao. Tao đã thành tinh rồi, tao sẽ cầu xé mày ra cho đã hận.

Thảo Sương cũng rên lên:

– Lạnh quá ... Tôi lạnh lắm. Ông trả mạng lại cho tôi.

Cảnh Hào hoảng loạn:

– Ta ...ta ... đâu có giết mi.

Thảo Sương cười:

– Ha ha ! Ông thật sự không có giết tôi, nhưng ông ra lệnh cho tay chân giết thì cũng vậy thôi.

Hắn xoa tay:

– Như vậy thì tôi đâu có tội.

Thảo Lan cũng gay gắt:

– Ai đã chôn thức ăn với lá ngón, loại lá độc hại nhất ở khu rừng này cho tao ăn?

Hắn nhìn Thảo Linh đang ôm mặt sợ hãi, hắn hàm hàm bảo:

– Chính là chị của cô.

Thảo lan hét lên:

– Không, không phải. Thủ phạm chính là mày. Mày đã giết tao.

Cảnh Hào ôm mặt:

– Chính là Thảo Linh.

Thấy hắn luôn đổ tội cho mình, Thảo Linh nhào đến cấu xé xô đẩy hắn tróc da chảy máu. Hắn rú lên:

– Đừng ... Ồi, đừng ...

Thảo Linh nghiến răng:

– Mày đổ tội cho tao hả? Mày là thằng đàn ông hèn hạ, mày dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ tao. Mày hại chết em tao. Tao sẽ hóa kiếp để cấu xé mày cho tới chết.

Hắn kêu Tiến Lâm:

– Ôi, tôi tin các người. Tôi lạy các người. Đừng hại tôi.

Cả ba cùng cười lên nghe ghê rợn. Thảo Sương hăn dọa:

– Nếu mày có lương tâm thì hãy rút đi. Nếu chúng tao không để yên cho mày đâu.

Thảo Linh cũng dọa hăn:

– Thỏi vàng kia là của tao, mày không có quyền gì mà lấy.

Nghe đến thỏi vàng, hăn sáng mắt:

– Nếu lấy được, tôi sẽ đi ngay.

Thảo Linh cười lớn:

– Hoang đường ! Mày nhìn đi, đám ma quỷ lúc nào cũng túc trực quanh đây cả. Mày đừng hòng mà lấy được thỏi vàng kia. Họ sẽ cắt tay chân của mày đó.

Ha ha !

Thảo Lan xoa hai bàn tay móng nhọn chòn vòn trước mặt hăn:

– Mày phải theo tao xuống địa ngục, mày làm nhiều điều ác quá, không thể tha thứ cho mày được.

hăn cầu cứu, hăn van xin:

– Xin thương mạng, buông tôi ra.

Thảo lan trợn mắt, nhe hai hàm răng nanh nhọn hoắt, lè cái lưỡi dài đỏ chót làm hăn hốt hoảng:

– Tha cho tôi.

Hăn giãy Giụa kêu la bật thành tiếng. Điệp ngân giật thót giấc, cô ta hoảng hốt:

– Cảnh Hào ! anh làm sao vậy?

Cảnh Hào vẫn ú ớ, giãy giụa:

– Tha cho tôi. Buông tôi ra !

Điệp ngân ôm lấy hấn gọi, bị hấn hất tung ra:

– Buông tôi ra !

Điệp Ngân bị hất tung bất ngờ té lăn ra giường, cô ta trợn mắt kêu lên:

– Anh làm cái trò gì vậy? Lại bị ma ám rồi hay sao?

Điệp Ngân ngồi khóc hu hu.

Cảnh Hào vẫn chưa tỉnh hẳn, văng vẳng bên tai có tiếng khóc, hấn làm nhảm:

– Xin thương tội ... Tôi biết lỗi của mình rồi.

Điệp Ngân tức giận, nhảy chồm lên đánh mạnh vào mặt Cảnh Hào, cô hét:

– Anh tỉnh dậy chưa? Tỉnh chưa nè !

Cảnh Hào bị mấy cái tát tai tá hỏa tam tinh choàng mở mắt. Nhìn thấy nét mặt giận dữ của Điệp Ngân, hấn ngồi dậy lắc đầu để ổn định tinh thần hỏi lại:

– Làm sao vậy?

Điệp Ngân cần nhằn:

– Em chúng tôi làm gì đâu mà anh hất em ngã lăn ra thế?

Hấn dụi mắt t:

– Phải vậy hôn?

Cô ta quay mặt đi:

– Còn phải hỏi nữa sao?

Cảnh Hào nhăn nhó:

– Đó là giấc mơ thôi mà.

Điệp Ngân ầm ức:

– Ở cạnh anh em có ngày chết mất.

Cảnh Hào thở dài:

– Một giấc mơ thật là khủng khiếp.

Cô quay lại:

– Anh mơ thấy gì mà sợ dữ vậy?

Cảnh Hào ngồi dậy:

– Gặp ba người.

Điệp Ngân hoảng hốt:

– Ba con ma.

Cảnh Hào còn sợ sệt, nhưng nói:

– Ma quỷ thì nhiều, nhưng anh gặp ba người nhà của họ.

Điệp Ngân líu cả lưỡi:

– Bọn họ xuống dưới đã gặp nhau rồi sao?

Hắn gật đầu:

– Ừ, cùng nhau tấn công anh đó. Họ đã thành tinh cả rồi. Lưỡi dài có cả răng nanh nữa.

Điệp Ngân nhăn mặt:

– Em sợ quá ! Tính sao đây anh?

Hắn vẫn cương quyết:

– Đó chỉ là giấc mơ thôi. Còn thực tại chúng ta chưa có tìm được thời vàng kia mà.

Điệp Ngân cắn nhai:

– Chẳng bao giờ được đâu anh ạ. Vì cửa ấy không phải là trời cho mình. Tìm kiếm cũng hoài công mà thôi.

Cảnh Hào lắc đầu:

– Anh nhất định phải tìm cho bằng được. Em giúp anh đôn đốc công

nhân cạo mủ cao su giúp anh. Buộc chúng phải làm việc cho đúng giờ giấc, đưa nào chống đối trừ lương.

Điệp Ngân lắc đầu tỏ vẻ lo sợ:

– Em không muốn ra ngoài ấy tí nào cả.

Cảnh Hào ôn tồn:

– Em cố gắng giúp anh. Tụi mình cần phải có một số vốn để làm ăn.

Điệp Ngân phụng phịu:

– Bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.

Hai người đang bàn tán thì tên bảo vệ gõ cửa. Điệp Ngân cần nhần:

– Mới sáng đã có người quấy phá rồi.

Cảnh Hào xua tay:

– Thì em cũng nên ra xem coi đó là ai chứ.

– Máy tên cận vệ của anh chứ còn ai.

– Thì em cứ mở cửa cho bọn nó vào – Không được.

Hắn nạt:

– Em mà biết gì chứ. Hãy mở cửa cho nó vào đi.

Điệp Ngân cần nhần:

– Càng lúc anh càng khó nghe.

Cảnh Hào nghiêng răng:

– Dù gì đi nữa anh cũng nhất định tìm cho được mớ vàng ròng kia.

Điệp Ngân thở dài:

– Thôi thì em phó thác cho anh đấy.

Điệp Ngân mở cửa. Tên bảo vệ chạy ừa vào:

– Ông chủ !

Cảnh Hào đưa tay ngăn tên bảo vệ rồi nói với Điệp Ngân:

– Em vào pha cho anh hai tách cà phê nóng.

Điệp Ngân trù trù:

– Hai người bàn việc gì mà có vẻ bí mật đến như thế?

Hắn nạt:

– Bào vào thì cứ vào đi.

Điệp Ngân đành bước vào trong, trong bụng rất ấm ức. Lại bàn kế hoạch hại ai nữa đây ...

Cảnh Hào chỉ chiếc ghế:

– Ngồi xuống đó đi.

Tên bảo vệ rón rén ngồi xuống đối diện với Cảnh Hào, lăm lét nhìn hắn:

– Thưa ông chủ tôi tìm khắp nơi nhưng không gặp.

Rít một hơi thuốc dài, hắn mơ màng nhả khói:

– Chuyện ấy bây giờ không còn cần nữa.

Tên bảo vệ lúng túng:

– Dạ .... em ...

Hắn xua tay:

– Tôi không bắt lỗi các anh đâu.

Tên bảo vệ thở nhẹ:

– Vây còn ...

Hắn cũng lắc đầu:

– Tạm ngừng luôn.

Điệp Ngân mang lên hai ly cà phê đen để lên bàn rồi quay qua hỏi Cảnh Hào.

– Sáng nay anh không đi ra rừng cao su sao?

Hắn trầm tư:

– Dĩ nhiên là phải đi rồi. Nhưng không phải bây giờ.

Diệp Ngân nói lí nhí:

– Em đi cùng anh.

Hắn gật nhẹ đầu:

– được. Nhưng bây giờ em phải đi làm điểm tâm đi chứ.

Diệp Ngân đồng ý ngay:

– Vâng.

Diệp Ngân đi rồi, hắn mới nói với tên bảo vệ:

– Này, tối nay mày làm một việc khá quan trọng.

Tên bảo vệ lo lắng:

– Việc gì thưa ông?

Hắn suy nghĩ:

– Bám sát theo Tiến Lâm, theo dõi hắn.

Tên bảo vệ hơi ngạc nhiên:

– Tại sao phải theo dõi tên thư sinh ấy chứ?

– Ừ, xem nó đang tụ tập với nhóm người nào.

Tên bảo vệ hiểu ý nên gật đầu:

– Dạ, em đã hiểu rồi.

Hắn khoát tay:

– Lui ra đi !

Tên bảo vệ lui ra. Vú Trần hốt hải chạy vào:

– Ông chủ ! Ông chủ ơi !

Hắn lên tiếng:

– Chuyện gì?

– Có mấy tên công nhân bỏ trốn.

Hắn bực bội:

– Đứa nào?

– Dạ, mấy người mà ông chủ bắt làm đêm đó.

Hắn vẫn không rời khỏi điều thuốc.

– Mặc xác tụi nó.

Vú Trần ấp úng:

– Nhưng mà ...

Hắn gắt:

– Có gì nói đi, làm gì mà ấp a ấp ún như thế?

Vú Trần ngần ngại:

– Dạ, người ta tìm được đôi dép và chiếc áo khoác của Thảo Linh.

Hắn hơi nhồm người dậy:

– Đồ của Thảo Linh à?

– Vâng.

– Tìm thấy ở đâu?

Vú Trần đáp:

– Dạ gần bãi suối nước nóng. Có lẽ ...

Hắn lại gắt:

– Có lẽ làm sao?

Vú Trần meo máo:

– Có lẽ vì quần trí nên bà ta đã nhảy xuống suối tự vận chết rồi.

Hắn vẫn tỉnh bơ:

– Chết thì cũng phải thấy xác chứ.

Vú Trần lãi thút thít:

– Tôi sợ thú rừng đã ăn thịt mất rồi.

Hắn vẫn nói giọng tỉnh rụi:

– Vậy cũng tốt.

Vú Trần đưa cho hắn đôi dép và chiếc áo khoác:

– Đây là đồ của bà chủ.

Hắn lạnh lùng bảo:

– Dem ném đầu đó đi.

Vú Trần nhìn hắn trân trân:

– Ông không cất làm kỷ niệm sao?

Hắn ta lắc đầu:

– Nếu muốn, tôi cho bà luôn đó.

Sấn dịp, Vú Trần nói luôn:

– Vậy tôi giữ nghe.

Hắn xua tay:

– Còn việc gì nữa không?

Vú Trần lại nói:

– Mấy hôm nay ma xuất hiện quanh đây nhiều quá.

– Bà cũng sợ ư?

Vú Trần nhún vai:

– Dĩ nhiên là tôi sợ rồi.

Hắn ta chợt hỏi:

– Bà có gặp ma lần nào chưa?

Vú Trần ấp úng:

– Có. Một con ma rất dễ sợ.

– Nó ra làm sao?

Vú Trần kể:

– Nó mặc áo trắng, không có đầu, đôi tay dài lắm, luôn đưa về phía trước.

Điệp Ngân đang bung mâm điếm tâm nghe vú Trần nói thế run bắn người, rồi luôn mâm điếm tâm xuống đất đánh xoảng. Vú Trần vội chạy lại:

– Bà có sao không?

Điệp Ngân lắc đầu:

– Tôi không sao.

Hắn hất hàm hỏi:

– Tại sao em lại như thế?

Điệp Ngân ngó vú Trần:

– Bà bảo gặp ma không đầu ư?

Vú Trần vội gật đầu:

– Vâng, có thể nói là hai lần rồi.

Điệp Ngân tròn mắt:

– Hai lần?

Vú Trần hơi nhú mào:

– Bà làm sao vậy?

Điệp Ngân xua tay:

– Tôi cũng đã từng gặp con ma không đâu ấy !

Vú trần cũng ngạc nhiên:

– Bà cũng đã gặp à?

Cảnh Hào sợ lỡ việc của mình nên nói:

– Thôi, hai người đừng nói chuyện vớ vẩn nữa.

Vú Trần lại nói thêm:

– Tôi chưa từng sợ và gặp ma bao giờ, nhưng mấy lúc gần đây ma xuất hiện nhiều quá. nhất là gần con suối nước nóng, đêm đêm ma trôi xuất hiện, lửa cháy rực cả một vùng.

Điệp Ngân ngó Cảnh Hào:

– Anh em công nhân cũng nói thế.

Vú Trần vẫn chưa thôi, nói tiếp:

– Mới mấy đêm nay, ma nữ cứ nhảy nhót trên cành cây cao su, tóc dài buông xõa, mặc toàn là đồ trắng khiến mọi người đêm đêm không dám đến dòng suối ấy nữa.

Hắn trợn mắt làm như ra vẻ sợ sệt lắm.

– Có chuyện lạ như vậy sao?

Vú Trần xua tay:

– Xưa nay tôi chưa từng biết nói dối bao giờ.

Điệp Ngân lắc đầu:

– Tôi tin lời bà. Vì tôi đã từng gặp rồi.

Vú Trần nói luôn:

– Tôi đến đây là để ...

Điệp Ngân hiểu ý nên cướp lời:

– Bà định rời khỏi nơi đây ư?

Vú Trần gật đầu:

– Đêm nào tôi cũng bị ám ảnh của ma cá. Tôi e rồi đây mình bị thần kinh mất.

Điệp Ngân lắc đầu:

– không được.

Vú Trần ngạc nhiên:

– Tại sao?

Điệp Ngân viện lý do:

– Bà là người coi như quản gia ở đây, bà đi rồi ai sẽ trông coi.

Vú Trần đáp ngay:

– Ông nhà đã có mấy tên bảo vệ thân tín rồi. Tôi bây giờ đâu còn trách nhiệm gì nữa, khi chủ nhà này họ đã đi hết rồi.

Điệp Ngân nhăn mày:

– Nhưng còn chúng tôi?

Vú Trần tìm cách thoái thác:

– Đành vậy. Nhưng tuổi của tôi nay cũng đã lớn. Thằng Tiến Lâm cần phải trở lại trường.

Điệp Ngân cầu cứu hẳn:

– Anh à, anh phải giữ chân vú Trần lại với em.

Cảnh Hào bây giờ mới lên tiếng:

– Điệp Ngân muốn bà ở lại thì bà nên ở lại với cô ấy.

Vú Trần ngần ngừ:

– Nhưng mà tôi ...

Điệp Ngân liền hỏi:

– Bà đang có gì khó xử phải không?

Bà trở giọng buồn:

– Đứa em gái tôi bị chồng hắt hủi, nay bị bệnh không ai chăm lo. Tôi phải chăm sóc cho nó.

Diệp Ngân chép miệng:

– Vậy cũng khó.

Cảnh Hào lắc đầu, giọng nghiêm khắc:

– Một tuần tôi cho bà hai ngày đến đó chăm sóc cho em bà. Không trừ lương.

Nét mặt vú Trần tươi tỉnh lại ngay:

– Nếu được như vậy thì tôi cảm ơn ông bà nhiều lắm.

Hắn xua tay:

– Thôi, ra ngoài làm việc đi.

Vú Trần lật đật bước ra:

– Xin cảm ơn ông bà.

Cảnh Hào đêm nay sẽ cho đám công nhân đào vàng nữa. Được tin, Sói đen và Chiến cùng A Sinh xuất hiện. Đám công nhân họ hăng hái đến như vậy. Tiến Lâm biết là hắn muốn họ giá rất cao. Anh lẳng lặng để lại hai người bạn nơi đó rút em trở về. Đêm về khuya nơi khu rừng hoang vắng này, ngoài tiếng vượn hú, tiếng kêu của những côn trùng hòa lẫn với tiếng thì thầm của đám công nhân tìm vàng nghe khẩn trương làm sao.

Phía cuối đầu con suối xuất hiện nhiều ánh đuốc ma trời lửa cháy chập chòn.

Đám công nhân ngừng tay kêu lên:

– Ma xuất hiện !

Mọi người lại hốt hoảng:

– Ma trời !

Có người trấn an:

– Nó không đến gần chúng ta đâu.

Sợ đám công nhân bỏ chạy sẽ bị lỡ việc, Cảnh Hào quát tháo:

– Không ai bỏ việc cả. Cứ tiếp tục làm việc.

Có người phản ứng:

– Rủi nó tới làm sao?

Hắn trấn an:

– Tao sẽ cho bảo vệ canh giữ.

Có người run giọng nói:

– Bộ ma sợ bảo vệ hay sao? Nó nuốt chửng hết bây giờ.

Hắn gắt lên:

– Cứ làm việc đi.

Đám công nhân lại hì hục đào. Phía bìa rừng lại xuất hiện nhiều bóng ma áo trắng cứ lờn vờn, nhảy nhót làm đám công nhân chẳng ai dám bỏ trốn. Một anh kêu to:

– Trời ơi ! Khủng khiếp quá !

Mọi người ngược lên.

– Hà? Ma cây kia !

– Ồi, trời ơi ! Ở đâu mà nhiều thế?

– Ma cây đó !

– Cây mà cũng biến thành ma sao?

Một người nói:

– Có chứ. Rừng cao su này là nơi chôn xác nhiều người lắm đó.

Mọi người rùng mình:

- Vậy làm sao bây giờ?
- Có đường nào nữa mà chạy?

Người kia lại nói:

- Tôi sợ đến bủn rủn tay chân hết còn đâu mà làm.

Người khác nữa lại nói:

- Nó đến đây tội mình làm sao chạy kịp?

Có người gọi:

- Ông chủ ơi ! Tính sao bây giờ?

Hắn gắt:

- Tính cái gì?

Người ấy chỉ:

- Ông nhìn lên xem.

Hắn nhìn lên, há hốc mồm:

- Cái gì vậy?

Người đứng cạnh bảo:

- Ma cây đó.

Hắn kêu lên:

- Ma cây ư?

- Vâng.

Cả đám công nhân bỏ chạy, hắn dọa:

- Đứa nào chạy, tháng này tao cắt lương.

Đám công nhân trù trù:

- Nhưng bây giờ, tinh thần đâu nữa mà đào vàng.

Hắn hét lên:

– Chúng mày cứ tiếp tục đi. Không có việc gì phải sợ cả.

Đám công nhân phản nản:

– Ngày làm, đêm làm, lại sợ ma tấn công, tụi tôi chắc sống không nổi quá !

Hắn trợn mắt, nhưng đêm tối không ai nhìn thấy rõ bộ mặt hung tợn của hắn.

– Chúng mày cứ làm đi. Đêm nay nhất định phải đào cho được.

Mọi người thì thầm:

– Hắn thật tham lam.

– Tham vọng càng lớn, tội lỗi càng nhiều.

Có người lại nói:

– Ai biểu tụi mình ngu ngốc bỏ sức lao động cho hắn làm gì.

– Ồ, các anh em không thấy sao hắn bóc lột chúng ta thậm tệ.

Người khác nói:

– Hắn là tên giết người đó. Gia đình người ta yên ấm như vậy, mà hắn xuất hiện là gia đình chết hết, không còn một người.

Người đứng cạnh lại nói:

– Coi chừng có ngày hắn cũng lại giết chúng ta để bịt đầu mỗi khi tìm được thỏi vàng.

Mọi người kêu lên:

– Trời đất ! Có chuyện ấy nữa sao?

– Thôi, tôi không làm nữa đâu.

Người kia ngăn:

– Nè, không phải nói vậy là bỏ được đâu. Cố gắng hết đêm nay rồi bọn

mình bỏ đi.

Một người gật gù:

- Cậu ấy nói phải đó. Phía nào cũng có ma cả. Làm sao mà trốn hẩn.
- Những oan hồn ấy về đây báo mộng đòi hẩn phải đền mạng.

Bỗng từ đâu xuất hiện một con ma sói, nó gầm gừ thật đáng sợ. Đám công nhân chạy tán loạn. Cảnh Hào gào lên:

- Trở lại làm việc đi. Chỉ một con sói thôi mà.

Anh em đồng thanh bảo:

- Chúng tôi sợ lắm. Ông ở đó mà đào vàng đi.

Hẩn dọa:

- Phía nào cũng có ma cả làm sao mà chạy thoát.

Đám công nhân hơi chùn bước, nhưng tiếng sói gầm gừ họ lại càng sợ hơn nên chạy tán loạn mỗi người một hướng. Hẩn cứ chồn chân một chỗ mà gào:

- Đứng lại !

Nhưng mệnh lệnh của hẩn không còn áp lực được đám công nhân nữa.

Những tiếng sói gầm ngày một gần, ma đuốc lại tấn công. hẩn cũng chúng tôi chân mà chạy. hẩn vấp phải rễ cây té lăn kềnh. Con sói hung dữ chạy đến cầu xé, hẩn gào lên:

- Cứu ... cứu ...

Nhưng đám công nhân và mấy tên bảo vệ đã chạy trốn mất. Hẩn cố chòi đập, nhưng đã bị con sói cầu xé rách cả quần áo, da thịt hẩn xước máu chảy lênh láng. Hẩn có gào thật to.

- Cứu ... cứu tao !

Mệt quá, hẩn đành nằm chúng tôi chịu trận, mặt mày tay chân bị con sói ma quá hung tợn cào cào đau đớn. Con sói tưởng hẩn chết nên bỏ đi.

Chiến, A Sinh cùng Tiến Lâm phát hiện ra hẩn ta mang về nhà. Điệp

Ngân rú lên sợ hãi:

– Ôi, anh ta chết rồi sao?

Tiến Lâm động viên:

– Không sao đâu, bà nên lấy bông băng rửa vết thương cho ông ta đi.

Diệp Ngân mếu máo:

– Nhưng tại sao ông ấy lại ra nông nỗi này?

A Sinh kể:

– Ông ta bị con ma sói vồ lấy đó mà.

Diệp Ngân kinh hoàng:

– Ma sói ư? Nó như thế nào?

Tiến Lâm lắc đầu:

– Chỉ nghe tiếng gầm rú của nó mà nhận ra thôi, chứ đâu có thấy nó.

Diệp Ngân luýnh quýnh lấy bông băng ra lau chùi vết thương. Cô ta cần nhân:

– Vậy còn mấy tên bảo vệ?

Chiến phì cười:

– Lúc hoạn nạn thì ai nấy đều chạy thoát thân còn nhớ gì nữa.

Đừng chửi đồng:

– Đồ ăn hại ! Uổng công ông ta thường ngày xem trọng, hậu đãi tụi nó.

Chiến chống chế:

– Bà nên thông cảm. Vì lúc ấy ai cũng thất kinh hồn vía.

Diệp Ngân chột hỏi:

– Lúc ấy mấy anh ở đâu?

Tiến Lâm giành đáp:

– Tụi tôi định đi săn thú rừng, nhưng ngoài bìa rừng gặp nhiều ma quá, nên định quay về. Nghe tiếng gào thét chạy đến cứu, thì ra là ông chủ.

Diệp Ngân nhìn Tiến Lâm như cảm ơn ân nhân của vợ chồng mình:

– Cảm ơn cậu.

Tiến Lâm quay lại tránh cái nhìn của bà ta:

– Không có gì, chúng tôi không thể làm ngo khi thấy người gặp nạn.

Cảnh Hào rên rỉ:

– Cứu ... cứu tôi.

Diệp Ngân nắm tay Cảnh Hào, hấn vung ra:

– Đừng cản tôi. Trời ơi !

Diệp Ngân biết Cảnh Hào còn đang hoảng sợ nên nói:

– Anh đã về nhà rồi.

Hấn vẫn nhắm nghiền đôi mắt:

– Đừng, đừng ... Ai cứu tôi?

A Sinh bấu môi:

– Có ai còn ở đó mà cứu ông. Những tên cận vệ của ông đã chạy còn không kịp thở.

Tiến Lâm nói với mọi người:

– Chúng ta về đi.

Diệp Ngân ngăn lại:

– hãy ở lại uống ly cà phê rồi về.

Tiến Lâm lắc đầu từ chối:

– Xin cảm ơn bà. Chờ dịp khác. Bây giờ chúng tôi phải đi săn.

Biết không thể cầm chân ba người, Diệp Ngân đành nói:

– Cảm ơn ba anh.

Họ đi rồi, Điệp Ngân òa lên khóc:

– Em đã nói với anh rồi. Đâu phải là dễ ăn đâu. Để bây giờ như thế này ...

Hu ... hu ...

Cảnh Hào động dậy. Mặt hấn nhăn nhó:

– Ôi, tôi đau quá !

Điệp Ngân mừng quýnh:

– Anh đã tỉnh rồi ư?

Hấn mở mắt:

– Đây là đâu?

– Nhà của mình.

Hấn nhăn mặt:

– Sao mình mấy tôi đau rất quá.

Điệp Ngân cần nhằn:

– Lẽ nào anh đã quên rồi sao?

Hấn nhú mày:

– Hà? Quên cái gì?

Điệp Ngân khóc lóc:

– Anh được hai người bạn của Tiến Lâm đưa về đây.

Hấn gượng ngồi dậy, nhưng Điệp Ngân ngăn lại:

– Vết thương cùng mình cả. Anh đừng ngồi dậy.

Cảnh Hào như đã nhớ ra mọi chuyện, hấn cảm râm:

– Mấy tên bảo vệ là đồ ăn hại.

Điệp Ngân cần nhần:

– Em đã nói với anh rồi, tội này không đáng tin cậy đâu.

Hắn hàm hừ:

– Tội nó sẽ biết tay anh.

Điệp Ngân nói:

– Anh nắm im để em rửa vết thương còn lại.

Hắn rên rỉ:

– Đau và rát lắm em ạ.

Điệp Ngân kêu lên:

– Vết trầy xước nhiều quá, lại sâu nữa. Tính sao đây anh?

Hắn nhăn nhó:

– Đau quá em ơi.

– Anh làm cách nào mà đến nông nỗi này?

Hắn nghiêng rằng:

– Một con sói, mà nói đúng hơn nó là một con ma sói rất dữ tợn. Nó nhảy đến cắn xé và cào cấu anh như vậy đó.

Điệp Ngân kêu lên:

– Ma sói ư?

Hắn rên lên:

– Ủ, nó là ma sói. Dễ sợ lắm.

Điệp Ngân chép miệng:

– Nếu không có Tiến Lâm kịp thời cứu thì anh đã bị ma sói ăn thịt mất rồi.

Hắn hơi gượng người dậy:

– Em nói sao?

Điệp Ngân gật đầu:

– Chính Tiến Lâm và hai người của nó cứu anh về đây.

Hắn ngo ngác:

– Tụi nó đâu rồi?

– Về hết rồi !

Hắn lại nằm xuống. Các vết thương sưng tấy lên và hắn bắt đầu lên cơn sốt.

Hắn mê sảng miệng toàn là nhắc đến thời vàng ròng. Điệp Ngân sợ quá phải nhờ đến bác sĩ riêng của hắn ta đến cứu chữa.

CHƯƠNG 6

Nhờ sự tận tình của các bác sĩ và nhất là bà vú Trần nên Thảo Linh thoát qua cơn điên loạn. Bà vô cùng căm phẫn người chồng bội bạc của mình. Bà muốn về vạch mặt hắn, nhưng vú Trần ngăn lại:

– Chưa phải lúc. Bà không nên về lúc này.

Bà Thảo Linh không hiểu:

– Tại sao?

Vú Trần phân trần:

– Lúc này thế lực hắn rất mạnh. Và lại ta chưa có chứng cứ để buộc tội hắn.

Bà Thảo Linh xúc động:

– Nhưng hắn đã giết Thảo Lan và Thảo Sương.

Vú Trần lắc đầu:

– Hắn rất mưu mô và xảo quyệt. Ta chưa thể đánh đổ được hắn đâu.

Thảo Linh chợt hỏi:

– Sói đen đâu?

Vú Trần sáng mắt:

– Cũng may lúc này nó nghỉ hè, nó đang theo dõi hành tung làm ăn phi pháp của hắn.

Thảo Linh lắc đầu kêu lên:

– Trời ơi ! Nguy hiểm lắm. Nó giết chết thằng nhỏ.

Vú trần trấn an:

– Thằng ấy bây giờ khôn ngoan lắm, bà đừng lo.

– Nhưng tại sao chị mang tôi được đến bệnh viện để chữa trị.

Vú Trần lắc đầu bảo:

– Chuyện dài dòng lắm. Bà còn mệt, hãy nằm nghỉ đi. Mai một có cơ hội, tôi sẽ kể cho nghe. Bây giờ ăn cơm nghe.

Thảo Linh ngoan ngoãn nghe theo lời của vú Trần. Ăn hết phần cơm, vú Trần vui vẻ nói:

– Bác sĩ nói tuần sau có thể xuất viện được rồi.

Thảo Linh lại lo lắng:

– Xuất viện rồi tôi sẽ ở đâu?

Vú Trần cười xòa:

– Điều ấy bà đừng lo, chúng tôi đã có cách rồi.

Thảo Linh ngạc nhiên:

– Chúng tôi tôi ư? Mà là ai vậy?

Vú Trần biết mình lỡ lời nên nói:

– Ý tôi muốn nói thẳng Tiến Lâm ấy mà.

Thảo Linh cảm thấy bồn chồn trong lòng nên nói:

– Rốt cuộc bây giờ tôi lại là gánh nặng của vú trần rồi.

Vú Trần lừ mắt:

– Sao bà lại nói vậy? Chúng ta là người một nhà mà.

Bà Thảo Linh xúc động rơi nước mắt:

– Tôi đâu có ngờ khi gặp hoạn nạn bà không bỏ tôi, mà hết lòng chăm sóc cho tôi.

Vú Trần ân cần nói:

– Bà đừng nói vậy nữa mà. Hãy lo mà tịnh dưỡng cho sức khỏe. Mọi chuyện để cho tôi lo.

Bà Thảo Linh lại nói:

– Thỏi vàng ròng ấy hắc có lấy được chưa?

Vú trần lắc đầu:

– Chưa đâu, hắc còn bắt công nhân đêm nào cũng đào bới tìm kiếm.

Bà Thảo Linh chép miệng:

– Một con người đầy tham vọng sẽ gặp quả báo.

Vú Trần thở dài:

– Chuyện đời mà. Biết đâu là lường trước được.

Bà Thảo Linh cảm thấy buồn, nhưng nghe vú Trần nói thế, bà cũng an lòng nên nói:

– Trăm sự nhờ vú và thằng Sói đen.

Vú Trần động viên:

– Thôi, bà cứ an tâm mà tịnh dưỡng. Ngày mai xuất viện, tôi sẽ đưa bà về tạm nghỉ nhà một người bà con của tôi.

Bà Thảo Linh nghe lời vú Trần nắm xuống, một lát bà lại ngủ thiếp đi.

... Biết được đêm nay hắc sẽ có chuyến vận tải hàng cấm là trầm hương sang nước ngoài, Sói đen tổ chức cho anh em theo dõi. Riêng anh thì theo dõi một việc làm quan trọng hơn. Đêm xuống, nơi khu rừng suối nước nóng xuất hiện nhiều đám người. Nơi nhà kho bấy lâu nay bỏ hoang hôm nay lại xuất hiện nhiều tiếng hú vang nghe rợn cả người. mọi người chạy tán loạn.

– Ma kìa !

Cả đám công nhân lại nháo nhào lên:

– Tất cả chạy về lều nhanh lên.

Tiếng gió vi vu, tiếng rên của những oan hồn ẩn dật đâu đây là m cho mọi người không ai dám ló đầu ra ngoài.

Ở phía góc bên kia Cảnh Hào chỉ huy đội bốc vác vác những bao hàng

lên xe. Hấn quát:

– Tụi bây, làm khăn trương lên.

Đám công nhân và những tên bảo vệ thân tín với hấn rầm rập nghe theo.

Điệp Ngân rên rỉ:

– Em lạnh quá !

Cảnh Hào trấn an:

– Em cố gắng đi. Vái tiếng đồng hồ nữa là chúng ta vĩnh viễn ra xa chốn hoang dã này rồi.

Điệp Ngân chột nói:

– Em có linh cảm như có một điều gì đó không lành.

Cảnh Hào gắt:

– Toàn là nói chuyện xui xẻo.

Điệp Ngân bỗng kêu lên:

– Á, ma !

Cảnh Hào bịt miệng cô ta gắt gỏng:

– Bộ muốn chết hả?

Cô ta run lên bần bật:

– Ma không đâu lại xuất hiện nữa kìa !

Cảnh Hào đẩy cô lên xe:

– Em ngồi trên đó cho anh.

Cô vẫn cố nói:

– Anh hãy cẩn thận.

– Được rồi, ngồi im đó đi.

Đám ma áo trắng treo lủng lẳng trên các cành cây đã vụt biến mất, một tiếng quát danh gọn vang lên phía sau lưng.

– Đứng im ! Các ông đã bị bắt.

Cảnh Hào chưa kịp phản ứng thì chiếc vòng số tám đã tra vào tay hãm. Bọn ma mặc áo trắng treo lơ lửng trên cây cũng đã tụ hợp lại đông đủ. Điệp Ngân bất chợt lộ đầu ra, cô ta rú lên:

– Ma ! Anh Cảnh Hào ...

Tiếng cười vang lên, cô ta hoảng hốt:

– Ma ! Cứu em ...

Tên bảo vệ cúi đầu:

– Tụi em đây chứ có ma đâu.

Cô ta trở mặt:

– Hả? Vậy là ma gia ư? Ông chủ đâu?

Tên bảo vệ hất hàm về phía ánh đèn pin:

– Ông ấy đó. Đang bị đội kiểm lâm soát xe đó.

Cô ta tái mặt:

– Kiểm xe ư?

Chiến xách chiếc rương to kênh đặt xuống đất cười toe toét:

Tất cả tài sản của ông Cả Trạch đều nằm trong này.

Điệp Ngân cũng bị lừa lại đứng gần tên đầu sỏ Cảnh Hào. Trên xe, đội kiểm lâm kiểm soát xe toàn là trầm hương. Tất cả mang về đồn chờ sáng mai xử lý ...

... Bà Thảo Linh rưng rưng nước mắt khi nhận lại số tài sản mà cha của bà suốt cuộc đời vất vả làm ra để lại cho hai chị em bà.

Tiến Lâm tươi cười nói với anh em:

– Đứng trước nguy cơ của gia đình họ Trạch, mẹ con tôi chị biết tương

kế tựu kế giả làm ma không đầu để kiềm chân và hù dọa Điệp Ngân. Còn tôi đêm đêm phải giả làm ma đuốc khắp nơi để cứu Thảo Linh thoát chết.

Bà Thảo Linh sáng mắt ngạc nhiên nhìn Sói đen:

– Con nói sao? Thảo Sương còn sống ư?

Tiến Lâm gật đầu:

– Vâng. Nhờ thằng Lực theo còn chút lương tâm.

Thảo Sương từ trong bước ra, cô kêu lên:

– Dì !

Bà Thảo Linh hơi lùi lại:

– Con thật đây sao Thảo Sương?

Cô cười tươi tắn:

– Nhờ anh Sói đen cứu con đó. Và bà con đùm bọc chạy chữa cho con.

Tiến Lâm nói với mọi người:

– Cảnh Hào và đồng bọn đã sa lưới pháp luật. Trật tự sẽ được lập lại nơi đây, ánh đuốc ma trời sẽ không còn nữa.

Bà Thảo Linh nói với đội kiểm lâm:

– Tôi giao cho các anh xử lý bọn nó.

Thảo Sương vội lên tiếng:

– Còn một điều quan trọng nữa mà tôi chưa thổ lộ.

Mọi người nhìn cô, Tiến Lâm giục:

– Em còn muốn nói điều gì ư?

Cô gật đầu:

– Còn chứ. Nó đã làm cho mẹ em chết một cách oan uổng.

Vú Trần khuyên:

– Hôm nay đã ra ánh sáng rồi. Con nên bỏ qua tất cả cho mẹ con được thanh thản.

Thảo Sương gật đầu:

– Vâng, nhưng còn chuyện khác quan trọng hơn.

Thảo Linh giục cháu mình:

– Còn gì nữa, con nói đi?

Thảo Sương nói thật rõ to:

– Vấn đề là thời vàng ròng.

Bà Thảo Linh tròn mắt:

– Thời vàng ư?

– Vâng.

Bà Thảo Linh hỏi gặng:

– Con biết à?

Thảo Sương kể:

– Trước đây trong lúc nằm kề bên nhau mẹ con có chỉ cho con. Dì tính sao đây?

Bà Thảo Linh lắc đầu:

– Của con, con cứ giữ lấy. Qua việc này dì sẽ giao tất cả cho con, dì lên núi đi tu.

Thảo Sương liền nói:

– Nếu vậy con sẽ giao nó cho nhà nước. Vì đó là tài sản của quốc gia.

Mọi người nhìn cô bé đầy thán phục. Thế là Thảo Sương chỉ chỗ cất giấu thời vàng ròng cho Tiến Lâm đào lên và giao cho nhà nước.

Tiến Lâm khó khăn lắm mới nói được lời từ tạ Thảo Sương để lên trường tiếp tục học vì kỳ nghỉ hè đã hết.

– Em ở nhà cố giữ gìn sức khỏe.

Thảo Sương đỏ mặt:

– Anh cũng thế nhé !

Tiến Lâm gọi nhỏ:

“Sóc nâu của anh !”.

Thảo Sương gục đầu vào ngực chàng thôn thức:

“Sói đen của em !”.

Họ chia tay nhau cũng trên dòng suối nước nóng, dưới ánh trăng êm dịu, khung cảnh hài hòa tươi vui. Một nhóm công nhân cũng vui vẻ tiễn chân Sói đi lên đường tiếp tục học và đợi ngày trở về với họ.